

Έκδοση
στην ελληνική γλώσσα

Ανακοινώσεις και Πληροφορίες

Ανακοίνωση αριθ.

Περιεχόμενα

Σελίδα

I Ανακοινώσεις

Δικαστήριο

ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

2003/C 146/01	Απόφαση του Δικαστηρίου (έκτο τμήμα) της 8ης Μαΐου 2003 στην υπόθεση C-349/97: Βασίλειο της Ισπανίας κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων («ΕΓΤΠΕ — Εκκαθάριση λογαριασμών — Οικονομικό έτος 1993»)	1
2003/C 146/02	Απόφαση του Δικαστηρίου (έκτο τμήμα) της 8ης Μαΐου 2003 στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις C-328/99 και C-399/00: Ιταλική Δημοκρατία και SIM 2 Multimedia SpA κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων («Προσφυγή ακυρώσεως — Απόφαση 2000/536/EK — Κρατική ενίσχυση υπέρ της Seleo SpA»)	1
2003/C 146/03	Απόφαση του Δικαστηρίου (έκτο τμήμα) της 10ης Απριλίου 2003 στην υπόθεση C-392/99: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Πορτογαλικής Δημοκρατίας («Παράβαση κράτους μέλους — Οδηγία 75/439/ΕΟΚ — Διάθεση χρησιμοποιημένων ορυκτελαίων — Ελλιπής μεταφορά στην εσωτερική έννομη τάξη»)	2
2003/C 146/04	Απόφαση του Δικαστηρίου (έκτο τμήμα) της 10ης Απριλίου 2003 στην υπόθεση C-142/00 P: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Nederlandse Antillen («Αίτηση αναιρέσεως — Καθεστώς συνδέσεως των υπερποντίων χωρών και εδαφών — Εισαγωγή ρυζιού καταγωγής υπερποντίων χωρών και εδαφών — Μέτρα διασφάλισης — Κανονισμοί (ΕΚ) 2352/97 και 2494/97 — Προσφυγή ακυρώσεως — Απαράδεκτο της προσφυγής»)	3

2003/C 146/05	Απόφαση του Δικαστηρίου (έκτο τμήμα) της 3ης Απριλίου 2003 στην υπόθεση C-144/00 (αίτηση του Bundesgerichtshof για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως): Matthias Hoffmann («ΦΠΑ — Έκτη οδηγία — Απαλλαγή ορισμένων δραστηριοτήτων γενικού συμφέροντος — Οργανισμός — Έννοια — Υπηρεσίες παρεχόμενες από φυσικό πρόσωπο — Υπηρεσίες πολιτιστικού χαρακτήρα παρεχόμενες από μονωδό») 4	4
2003/C 146/06	Απόφαση του Δικαστηρίου (πέμπτο τμήμα) της 8ης Μαΐου 2003 στην υπόθεση C-269/00 (αίτηση του Bundesfinanzhof για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως): Wolfgang Seeling κατά Finanzamt Starnberg («Έκτη οδηγία ΦΠΑ — Άρθρο 6, παράγραφος 2, πρώτο εδάφιο, στοιχείο β', και 13, Β, στοιχείο β' — Χρησιμοποίηση για ίδιες ανάγκες, εκ μέρους του φορολογούμενου, κατοικίας εντός κτιρίου ενταχθέντος κατ' ολοκληρία στην επιχείρησή του — Αποκλείεται η εξομοίωση μιας τέτοιας χρησιμοποίησης προς τη μίσθωση ακινήτων») 4	4
2003/C 146/07	Απόφαση του Δικαστηρίου (πέμπτο τμήμα) της 8ης Μαΐου 2003 στην υπόθεση C-438/00 (αίτηση του Oberlandesgericht Hamm για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως): Deutscher Handballbund eV κατά Maros Kolpak («Εξωτερικές σχέσεις — Συμφωνία Συνδέσεως Κοινοτήτων-Σλοβακίας — Άρθρο 38, παράγραφος 1 — Ελεύθερη κυκλοφορία των εργαζομένων — Αρχή της απαγορεύσεως των διακρίσεων — Χειροσφαίριση — Περιορισμός του αριθμού των υπηκόων τρίτων χωρών επαγγελματιών παικτών που μπορούν να παρατάσσονται ανά ομάδα στο πρωτάθλημα αθλητικής ομοσπονδίας») 5	5
2003/C 146/08	Απόφαση του Δικαστηρίου (έκτο τμήμα) της 8ης Μαΐου 2003 στην υπόθεση C-15/01 (αίτηση του Regeringsrätten για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως): Paranova Läke medel AB κ.λπ. κατά Läke medelsverket («Ερμηνεία των άρθρων 28 ΕΚ και 30 ΕΚ — Φάρμακα — Ανάκληση της αδείας παράλληλης εισαγωγής φαρμάκου κατόπιν παραιτήσεως από την άδεια κυκλοφορίας αναφοράς εκ μέρους του κατόχου της») 5	5
2003/C 146/09	Απόφαση του Δικαστηρίου (πέμπτο τμήμα) της 10ης Απριλίου 2003 στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις C-20/01 και C-28/01: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας («Παράβαση κράτους μέλους — Παραδεκτό — Έννομο συμφέρον — Οδηγία 92/50/ΕΟΚ — Διαδικασίες συνάψεως δημοσίων συμβάσεων παροχής υπηρεσιών — Διαπραγμάτευση συμβάσεως χωρίς προηγούμενη δημοσίευση προσκλήσεως προς υποβολή προσφορών — Προϋποθέσεις») 6	6
2003/C 146/10	Απόφαση του Δικαστηρίου της 6ης Μαΐου 2003 στην υπόθεση C-104/01 (αίτηση του Hoge Raad der Nederlanden για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως): Libertel Groep BV κατά Benelux-Merkenbureau («Σήματα — Προσέγγιση των νομοθεσιών — Οδηγία 89/104/ΕΟΚ — Σημεία που μπορούν να αποτελέσουν σήμα — Διακριτικός χαρακτήρας — Χρώμα αυτό καθ'αυτό — Πορτοκαλί χρώμα») 6	6
2003/C 146/11	Απόφαση του Δικαστηρίου (πέμπτο τμήμα) της 8ης Μαΐου 2003 στην υπόθεση C-111/01 (αίτηση του Oberster Gerichtshof για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως): Gantner Electronic GmbH κατά Basch Exploitatie Maatschappij BV («Σύμβαση των Βρυξελλών — Άρθρο 21 — Εκκρεμοδικία — Συμψηφισμός») 7	7
2003/C 146/12	Απόφαση του Δικαστηρίου (έκτο τμήμα) της 8ης Μαΐου 2003 στην υπόθεση C-113/01 (αίτηση του Högsta förvaltningsdomstolen για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως): Paranova Oy («Ερμηνεία των άρθρων 28 ΕΚ και 30 ΕΚ — Φάρμακα — Ανάκληση της αδείας παράλληλης εισαγωγής φαρμάκου κατόπιν παραιτήσεως από την άδεια κυκλοφορίας αναφοράς εκ μέρους του κατόχου της») 8	8

2003/C 146/13	Απόφαση του Δικαστηρίου (πέμπτο τμήμα) της 3ης Απριλίου 2003 στην υπόθεση C-116/01 (αίτηση του Raad van State για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως): SITA Eco Service Nederland BV, πρώην Verol Recycling Limburg BV, κατά Minister van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer («Περιβάλλον — Αποβλήτα — Κανονισμός (ΕΟΚ) 259/93 — Οδηγία 75/442/ΕΟΚ — Επεξεργασία των αποβλήτων σε διάφορα στάδια — Χρήση των αποβλήτων στην τοιμεντοβιομηχανία ως καυσίμων και χρήση των καταλοίπων της καύσεως ως πρώτης ύλης στην κατασκευή τσιμέντου — Χαρακτηρισμός “εργασία αξιοποιήσεως” ή “εργασία διαθέσεως” — Έννοια της κύριας χρησιμοποίησης ως καυσίμου ή άλλου μέσου παραγωγής ενέργειας») 8	8
2003/C 146/14	Απόφαση του Δικαστηρίου (έκτο τμήμα) της 8ης Μαΐου 2003 στην υπόθεση C-122/01 P: T. Port GmbH & Co. KG κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων («Αίτηση αναιρέσεως — Μπανάνες — Κοινή οργάνωση αγοράς — Κανονισμός (ΕΚ) 478/95 — Καθεστώς των πιστοποιητικών εξαγωγής — Αγωγή αποζημιώσεως — Απόδειξη της ζημίας και της αιτιώδους συνάφειας») 9	9
2003/C 146/15	Απόφαση του Δικαστηρίου (έκτο τμήμα) της 8ης Μαΐου 2003 στην υπόθεση C-171/01 (αίτηση του Verfassungsgerichtshof για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως): Wählergruppe «Gemeinsam Zajedno/Birlikte Alternative und Grüne GewerkschafterInnen/UG» («Συμφωνία Συνδέσεως ΕΟΚ-Τουρκίας — Ελεύθερη κυκλοφορία των εργαζομένων — Άρθρο 10, παράγραφος 1, της αποφάσεως 1/80 του Συμβουλίου Συνδέσεως — Αρχή της απαγορεύσεως των διακρίσεων όσον αφορά τους όρους εργασίας — Άμεσο αποτέλεσμα — Περιεχόμενο — Νομοθεσία κράτους μέλους που στερεί από τους Τούρκους εργαζομένους το δικαίωμα του εκλέγεσθαι στα εργατικά επιμελητήρια») .. 9	9
2003/C 146/16	Απόφαση του Δικαστηρίου (έκτο τμήμα) της 10ης Απριλίου 2003 στην υπόθεση C-217/01 P: Michel Hendrickx κατά Ευρωπαϊκού Κέντρου για την Ανάπτυξη της Επαγγελματικής Κατάρτισεως (Cedefop) («Αίτηση αναιρέσεως — Υπάλληλοι — Αποζημίωση επανεγκαταστάσεως — Προσφυγή που κατέστη άνευ αντικειμένου — Κατάργηση της δίκης») 10	10
2003/C 146/17	Απόφαση του Δικαστηρίου (δεύτερο τμήμα) της 8ης Μαΐου 2003 στην υπόθεση C-268/01 (αίτηση του Verwaltungsgericht Weimar για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως): Agrargenossenschaft Alkersleben eG κατά Freistaat Thüringen («Γάλα και γαλακτοκομικά προϊόντα — Κανονισμός (ΕΟΚ) 3950/92 — Εφαρμοστέο καθεστώς στο έδαφος της πρώην Λαοκρατικής Δημοκρατίας της Γερμανίας — Ποσότητες αναφοράς — Έννοιες “παραγωγού” και “εκμεταλλεύσεως” — Μισθωτής εκμεταλλεύσεως ευρισκόμενης στο προαναφερθέν έδαφος») 10	10
2003/C 146/18	Απόφαση του Δικαστηρίου (πέμπτο τμήμα) της 3ης Απριλίου 2003 στην υπόθεση C-277/01 P: Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο κατά Ignacio Sampedro («Αίτηση αναιρέσεως — Υπάλληλοι — Αποκατάσταση σταδιοδρομίας — Συγκριτική εξέταση των προσόντων») ... 11	11
2003/C 146/19	Απόφαση του Δικαστηρίου (πέμπτο τμήμα) της 8ης Μαΐου 2003 στην υπόθεση C-384/01: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Γαλλικής Δημοκρατίας («Παράβαση κράτους μέλους — Έκτη οδηγία ΦΠΑ — Άρθρο 12, παράγραφος 3, στοιχεία α' και β' — Προμήθεια φυσικού αερίου και ηλεκτρικού ρεύματος — Πάγιο τέλος για τη σύνδεση με τα δίκτυα παροχής — Μειωμένος συντελεστής») 11	11

2003/C 146/20	Απόφαση του Δικαστηρίου (έκτο τμήμα) της 8ης Μαΐου 2003 στην υπόθεση C-14/02 (αίτηση του Conseil d'État για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως): ATRAL SA και État belge («Ελεύθερη κυκλοφορία των εμπορευμάτων — Κεντρικά συστήματα συναγερμού — Ερμηνεία των άρθρων 28 ΕΚ και 30 ΕΚ — Ερμηνεία των οδηγιών 73/23/ΕΟΚ, 89/336/ΕΟΚ και 1999/5/ΕΚ — Συμβιβαστό εθνικής νομοθεσίας που εξαρτά την εμπορία από διαδικασία προηγούμενης εγκρίσεως»)	12
2003/C 146/21	Διάταξη του Δικαστηρίου (πρώτο τμήμα) της 6ης Μαρτίου 2003 στην υπόθεση C-449/01 (αίτηση εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως του Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division): Abbey Life Assurance Co. Ltd κατά Kok Theam Yeap (Άρθρο 104, παράγραφος 3, του Κανονισμού Διαδικασίας — Οδηγία 86/653/ΕΟΚ — Συντονισμός των δικαίων των κρατών μελών όσον αφορά τους εμπορικούς αντιπροσώπους (ανεξάρτητους επαγγελματίες) — Δυνατότητα εφαρμογής στους μεσάζοντες σε θέματα ασφαλίσεως και χρηματοοικονομικών υπηρεσιών)	13
2003/C 146/22	Υπόθεση C-40/03 P: Αίτηση αναιρέσεως της Rica Foods (Free Zone) NV που υποβλήθηκε στις 4 Φεβρουαρίου 2003 κατά της αποφάσεως της 14ης Νοεμβρίου 2002 την οποία εξέδωσε το Πρωτοδικείο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (τρίτο τμήμα) στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις T-332/00 και T-350/00, Rica Foods (Free Zone) NV, υποστηριζόμενη από το Βασίλειο των Κάτω Χωρών, και Free Trade Foods NV κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, υποστηριζόμενη από το Βασίλειο της Ισπανίας	13
2003/C 146/23	Υπόθεση C-70/03: Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά του Βασιλείου της Ισπανίας, που ασκήθηκε στις 17 Φεβρουαρίου 2003	14
2003/C 146/24	Υπόθεση C-96/03: Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το College van Beroep voor het bedrijfsleven με απόφαση της 7ης Ιανουαρίου 2003 στην υπόθεση A. Tempelman κατά de Directeur van de Rijksdienst voor de keuring van Vee en Vlees	14
2003/C 146/25	Υπόθεση C-97/03: Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το College van Beroep voor het bedrijfsleven με απόφαση της 7ης Ιανουαρίου 2003 στην υπόθεση σύζυγοι T.H.J.M. van Schaijk κατά Directeur van de Rijksdienst voor de keuring van Vee en Vlees	15
2003/C 146/26	Υπόθεση C-98/03: Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας, που ασκήθηκε στις 28 Φεβρουαρίου 2003	15
2003/C 146/27	Υπόθεση C-105/03: Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το Tribunale di Firenze — Ufficio del Giudice per le indagini preliminari —, με διάταξη της 3ης Φεβρουαρίου 2003, στο πλαίσιο ποινικής δίκης κατά της Maria Pupino	16
2003/C 146/28	Υπόθεση C-106/03 P: Αίτηση αναιρέσεως, που υποβλήθηκε από την Védial SA στις 27 Φεβρουαρίου 2003 με τηλεομοιτυπία και επιβεβαιώθηκε με το πρωτότυπο που κατατέθηκε στις 7 Μαρτίου 2003, κατά της αποφάσεως της 12ης Δεκεμβρίου 2002 του τέταρτου τμήματος του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στην υπόθεση T-110/01, μεταξύ Védial SA και του Γραφείου Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της εσωτερικής αγοράς (σήματα, σχέδια και υποδείγματα) (ΓΕΕΑ), όπου στην αρχική διαφορά έτερος διάδικος ήταν η France Distribution	16

2003/C 146/29	Υπόθεση C-107/03 P: Αίτηση αναιρέσεως, της 27ης Φεβρουαρίου 2003 μέσω τηλεομοιοτυπίας, επιβεβαιωθείσας με το πρωτότυπο που κατατέθηκε στις 7 Μαρτίου 2003, υποβληθείσα από την Procter & Gamble Company κατά της αποφάσεως της 12ης Δεκεμβρίου 2002 του τέταρτου τμήματος του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στην υπόθεση T-63/01 μεταξύ The Procter & Gamble Company και του Γραφείου Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (σήματα, σχέδια και υποδείγματα) (ΓΕΕΑ)	17
2003/C 146/30	Υπόθεση C-109/03: Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το College van Beroep voor het bedrijfsleven με απόφαση της 8ης Ιανουαρίου 2003 στην υπόθεση KPN Telecom B.V. κατά Onafhankelijke Post en Telecommunicatie Autoriteit (OPTA) (με ενδιαφερόμενα μέρη την Denda Multimedia B.V. και την Denda Directory Services B.V.)	18
2003/C 146/31	Υπόθεση C-116/03 P: Αίτηση αναιρέσεως του Augusto Fichtner, πρώην υπαλλήλου της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 14 Μαρτίου 2003 κατά της αποφάσεως της 16ης Ιανουαρίου 2003, την οποία εξέδωσε το Πρωτοδικείο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (τέταρτο τμήμα) στην υπόθεση T-75/00, Augusto Fichtner κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων	19
2003/C 146/32	Υπόθεση C-117/03: Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το Consiglio di Stato — Sezione Sesta — με διάταξη της 17ης Δεκεμβρίου 2002, στην υπόθεση Società Italiana Dragaggi Spa κ.λπ. κατά Ministero delle Infrastrutture e dei Trasporti (Υπουργείου Υποδομών και Μεταφορών) και Regione Autonoma Friuli Venezia Giulia (Διοικητική περιφέρεια Friuli Venezia Giulia)	19
2003/C 146/33	Υπόθεση C-124/03: Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το College van Beroep voor het bedrijfsleven με απόφαση της 11ης Μαρτίου 2003 στην υπόθεση 1. Artrada (Freezone) N.V., 2. Videmecum B.V., 3. Jac. Meisner Internationaal Expeditiebedrijf B.V. κατά Rijksdienst voor de keuring van Vee en Vlees (κρατικής υπηρεσίας ελέγχου ζώων και κρέατος)	20
2003/C 146/34	Υπόθεση C-126/03: Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας η οποία ασκήθηκε στις 20 Μαρτίου 2003 ..	20
2003/C 146/35	Υποθέσεις C-128/03 και C-129/03: Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το Consiglio di Stato με διάταξη της 14ης Ιανουαρίου 2003, στην υπόθεση AEM S.p.A. (C-128/03) και AEM Torino S.p.A. (C-129/03) κατά Autorità per l'energia elettrica e per il gas, Ministero delle attività produttive, Ministero dell'economia e delle finanze, και κατά E.N.E.L. Produzione S.p.A.	21
2003/C 146/36	Υπόθεση C-130/03: Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Ιταλικής Δημοκρατίας, που ασκήθηκε στις 24 Μαρτίου 2003	21
2003/C 146/37	Υπόθεση C-131/03 P: Αίτηση αναιρέσεως των R.J. Reynolds Tobacco holdings, Inc., RJR Acquisition Corp., R.J. Reynolds Tobacco Company, R.J.Reynolds Tobacco International Inc., και Japan Tobacco, Inc., κατά της από 15 Ιανουαρίου 2003 αποφάσεως του δεύτερου (διευρυμένου) τμήματος του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις T-377/00, T-379/00, T-380/00, T-260/01 και T-272/01, Philip Morris International, Inc., R.J.Reynolds Tobacco Holdings, Inc., RJR Acquisition Corp., R.J.Reynolds Tobacco Company, R.J. Reynold Tobacco International Inc. κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, υποστηριζόμενης από το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, το Βασίλειο της Ισπανίας, τη Γαλλική Δημοκρατία, την Ιταλική Δημοκρατία, την Πορτογαλική Δημοκρατία, τη Δημοκρατία της Φινλανδίας, την Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, την Ελληνική Δημοκρατία και το Βασίλειο των Κάτω Χωρών, που ασκήθηκε στις 25 Μαρτίου 2003	22

<u>Ανακοίνωση αριθ.</u>	<u>Περιεχόμενα (συνέχεια)</u>	<u>Σελίδα</u>
2003/C 146/38	Υπόθεση C-134/03: Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε ο Giudice di Pace (ειρηνοδίκης) di Genova-Voltri, με διάταξη της 10ης Μαρτίου 2003, στην υπόθεση Viacom Outdoor S.r.l. και Société GIOTTO Immobilier S.à.r.l.	23
2003/C 146/39	Υπόθεση C-135/03: Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά του Βασιλείου της Ισπανίας, που ασκήθηκε στις 26 Μαρτίου 2003	24
2003/C 146/40	Υπόθεση C-139/03: Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας, που ασκήθηκε στις 27 Μαρτίου 2003	24
2003/C 146/41	Υπόθεση C-141/03: Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά του Βασιλείου της Σουηδίας, που ασκήθηκε στις 28 Μαρτίου 2003	25
2003/C 146/42	Υπόθεση C-142/03: Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά του Βασιλείου της Ισπανίας, που ασκήθηκε στις 31 Μαρτίου 2003	25
2003/C 146/43	Υπόθεση C-144/03: Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Πορτογαλικής Δημοκρατίας, που ασκήθηκε στις 31 Μαρτίου 2003	26
2003/C 146/44	Υπόθεση C-145/03: Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το Juzgado de lo Social nº 20 de Madrid, με διάταξη της 6ης Νοεμβρίου 2002 στην υπόθεση Anette Keller κατά Instituto Nacional de la Salud (INSALUD) και Instituto Nacional de la Seguridad Social (INSS)	26
2003/C 146/45	Υπόθεση C-146/03 P: Αίτηση ανατρέσεως της Philip Morris International, Inc. κατά της από 15 Ιανουαρίου 2003 αποφάσεως του δεύτερου (διευρυμένου) τμήματος του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις T-377/00, T-379/00, T-380/00, T-260/01 και T-272/01, Philip Morris International, Inc., R.J.Reynolds Tobacco Holdings, Inc., RJR Acquisition Corp., R.J.Reynolds Tobacco Company, R.J. Reynold Tobacco International Inc. κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, υποστηριζόμενης από το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, το Βασίλειο της Ισπανίας, τη Γαλλική Δημοκρατία, την Ιταλική Δημοκρατία, την Πορτογαλική Δημοκρατία, τη Δημοκρατία της Φινλανδίας, την Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, την Ελληνική Δημοκρατία και το Βασίλειο των Κάτω Χωρών, που ασκήθηκε στις 31 Μαρτίου 2003	27
2003/C 146/46	Υπόθεση C-148/03: Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το Oberlandesgericht München — τμήματα αστικών υποθέσεων του Augsburg — με διάταξη της 27ης Μαρτίου 2003 στην υπόθεση Nürnberger Allgemeine Versicherungs AG κατά Portbridge Transport International B.V.	28
2003/C 146/47	Υπόθεση C-153/03: Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το Cour de cassation du Grand-duché de Luxembourg με απόφαση της 6ης Μαρτίου 2003 στην υπόθεση Caisse nationale des prestations familiales κατά Ursula Weide, συζύγου Schwarz	28

<u>Ανακοίνωση αριθ.</u>	<u>Περιεχόμενα (συνέχεια)</u>	<u>Σελίδα</u>
2003/C 146/48	Υπόθεση C-154/03: Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Ιρλανδικής Δημοκρατίας, που ασκήθηκε στις 3 Απριλίου 2003	28
2003/C 146/49	Υπόθεση C-156/03 P: Αίτηση αναίρεσως της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της αποφάσεως του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (δεύτερο πενταμελές τμήμα), της 28ης Ιανουαρίου 2003, στην υπόθεση T-147/00, Les Laboratoires Servier κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που υποβλήθηκε στις 4 Απριλίου 2003 ...	29
2003/C 146/50	Υπόθεση C-160/03: Προσφυγή του Βασιλείου της Ισπανίας κατά Eurojust, που ασκήθηκε στις 8 Απριλίου 2003	30
2003/C 146/51	Υπόθεση C-164/03: Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Δημοκρατίας της Αυστρίας, που ασκήθηκε στις 9 Απριλίου 2003	31
2003/C 146/52	Υπόθεση C-170/03: Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το Hoge Raad der Nederlanden με απόφαση της 11ης Απριλίου 2003 στην υπόθεση Staatssecretaris van Financiën κατά J.H.M. Feron	32
2003/C 146/53	Υπόθεση C-171/03: Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το College van Beroep voor het bedrijfsleven με απόφαση της 2ας Απριλίου 2003 στην υπόθεση 1. Maatschap Toeters, 2. M.C. Verberk, ο οποίος ενεργεί υπό την ονομασία «firma Verberk-Voeten», κατά του Productschap Vee en Vlees	32
2003/C 146/54	Υπόθεση C-177/03: Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Γαλλικής Δημοκρατίας, που ασκήθηκε στις 16 Απριλίου 2003	32
2003/C 146/55	Υπόθεση C-178/03: Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως, που ασκήθηκε στις 24 Απριλίου 2003	33
2003/C 146/56	Υπόθεση C-183/03: Προσφυγή της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 28 Απριλίου 2003	34
2003/C 146/57	Υπόθεση C-185/03: Αίτηση του Tribunale di Tolmezzo για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως, υποβληθείσα με διάταξη της 16ης Απριλίου 2003 επί της εκκρεμούς ενώπιόν του υποθέσεως μεταξύ Azienda Agricola Schnabl Rosa, αφενός, και AGEA και COSPALAT FVG, αφετέρου	35
2003/C 146/58	Διαγραφή της υποθέσεως C-302/01	35
2003/C 146/59	Διαγραφή της υποθέσεως C-86/02	35
2003/C 146/60	Διαγραφή της υποθέσεως C-107/02	36
2003/C 146/61	Διαγραφή της υποθέσεως C-149/02	36

<u>Ανακοίνωση αριθ.</u>	<u>Περιεχόμενα (συνέχεια)</u>	<u>Σελίδα</u>
2003/C 146/62	Διαγραφή της υποθέσεως C-155/02	36
2003/C 146/63	Διαγραφή της υποθέσεως C-192/02	36
2003/C 146/64	Διαγραφή της υποθέσεως C-343/02	36
2003/C 146/65	Διαγραφή της υποθέσεως C-363/02	36
2003/C 146/66	Διαγραφή της υποθέσεως C-412/02	37
2003/C 146/67	Διαγραφή της υποθέσεως C-413/02	37
	ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ	
2003/C 146/68	Απόφαση του Πρωτοδικείου της 13ης Μαρτίου 2003 στην υπόθεση T-340/00: <i>Comunità montana della Valnerina</i> κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων («ΕΓΤΠΕ — Κατάργηση χρηματοδοτικής συνδρομής — Άρθρο 24 του κανονισμού (ΕΟΚ) 4253/88 — Αρχές της αναλογικότητας και της ασφάλειας δικαίου — Αιτιολογία — Δικαιώματα άμυνας»)	38
2003/C 146/69	Απόφαση του Πρωτοδικείου της 13ης Μαρτίου 2003 στην υπόθεση T-125/01: <i>José Martí Reix, SA</i> κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων («Αλιεία — Κοινοτική χρηματοδοτική συνδρομή — Μείωση της συνδρομής — Παραγραφή — Εύλογος χρόνος — Αρχή της αναλογικότητας»)	38
2003/C 146/70	Απόφαση του Πρωτοδικείου της 9ης Απριλίου 2003 στην υπόθεση T-217/01: <i>Forum des migrants de l'Union européenne</i> κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων («Χρηματοοικονομική συνδρομή — Έξοδα λειτουργίας — Απόφαση περί τερματισμού της χρηματοοικονομικής συνδρομής — Αρχή της χρηστής δημοσιονομικής διαχείρισης — Ερμηνεία των προϋποθέσεων χορηγήσεως της συνδρομής — Δικαιώματα άμυνας — Δικαιολογημένη εμπιστοσύνη»)	39
2003/C 146/71	Υπόθεση T-110/03: Προσφυγή του Jose Maria Sison κατά του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως, που ασκήθηκε στις 24 Μαρτίου 2003	39
2003/C 146/72	Υπόθεση T-117/03: Προσφυγή της New Look Limited κατά του Γραφείου Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της εσωτερικής αγοράς (ΓΕΕΑ), που ασκήθηκε στις 4 Απριλίου 2003	40
2003/C 146/73	Υπόθεση T-118/03: Προσφυγή της New Look Limited κατά του Γραφείου Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (ΓΕΕΑ), που ασκήθηκε στις 4 Απριλίου 2003	40
2003/C 146/74	Υπόθεση T-119/03: Προσφυγή της New Look Limited κατά του Γραφείου Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της εσωτερικής αγοράς (ΓΕΕΑ), που ασκήθηκε στις 4 Απριλίου 2003	41

<u>Ανακοίνωση αριθ.</u>	<u>Περιεχόμενα (συνέχεια)</u>	<u>Σελίδα</u>
2003/C 146/75	Υπόθεση T-125/03: Προσφυγή των Akzo Nobel Chemicals Ltd. και Akcros Chemicals Ltd. κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 11 Απριλίου 2003	42
2003/C 146/76	Υπόθεση T-132/03: Προσφυγή της Paola Casini κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 15 Απριλίου 2003	42
2003/C 146/77	Υπόθεση T-136/03: Αγωγή του Robert Charles Schochaert κατά του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως, που ασκήθηκε στις 22 Απριλίου 2003	43
2003/C 146/78	Υπόθεση T-139/03: Προσφυγή της Nuova Agricast S.r.l. κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 28 Απριλίου 2003	43
2003/C 146/79	Υπόθεση T-142/03: Προσφυγή της Fost Plus VZW κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 28 Απριλίου 2003	44
2003/C 146/80	Υπόθεση T-145/03: Προσφυγή της Festival Crociere S.p.A. κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 23 Απριλίου 2003	45
2003/C 146/81	Υπόθεση T-151/03: Προσφυγή της Nuova Agricast S.r.l. κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 6 Μαΐου 2003	45
2003/C 146/82	Διαγραφή της υποθέσεως T-336/01	46

II Προπαρασκευαστικές πράξεις

.....

III Πληροφορίες

2003/C 146/83	Τελευταία δημοσίευση του Δικαστηρίου στην <i>Επίσημη Εφημερίδα της Ευρωπαϊκής Ένωσης</i> EE C 135 της 7.6.2003	47
---------------	--	----

I

(Ανακοινώσεις)

ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(έκτο τμήμα)

της 8ης Μαΐου 2003

στην υπόθεση C-349/97: Βασιλείο της Ισπανίας κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων ⁽¹⁾

(«ΕΓΤΠΕ — Εκκαθάριση λογαριασμών — Οικονομικό έτος 1993»)

(2003/C 146/01)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ισπανική)

(Προσωρινή μετάφραση· η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας»)

Στην υπόθεση C-349/97, Βασιλείο της Ισπανίας (εκπρόσωπος: S. Ortiz Vaamonde) κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωπος: X. Lewis, επικουρούμενος από τον M. Carro), με αντικείμενο την ακύρωση της αποφάσεως 97/608/EK της Επιτροπής, της 30ής Ιουλίου 1997, περί τροποποίησης της αποφάσεως 97/333/EK σχετικά με την εκκαθάριση των λογαριασμών των κρατών μελών στο πλαίσιο των δαπανών που χρηματοδοτεί το Ευρωπαϊκό Γεωργικό Ταμείο Προσανατολισμού και Εγγυήσεων (ΕΓΤΠΕ), τμήμα Εγγυήσεων, για το οικονομικό έτος 1993 (ΕΕ L 245, σ. 20), καθ' ο μέτρο αφορά το Βασιλείο της Ισπανίας, το Δικαστήριο (έκτο τμήμα), συγκείμενο από τους J.-P. Puissochet, πρόεδρο τμήματος, C. Gulmann, B. Σκουρή, F. Macken και N. Colneric (εισηγήτρια), δικαστές, γενικός εισαγγελέας: P. Léger, γραμματέας: R. Grass, εξέδωσε στις 8 Μαΐου 2003, απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

- 1) Ακυρώνει την απόφαση 97/608/EK της Επιτροπής, της 30ής Ιουλίου 1997, περί τροποποίησης της αποφάσεως 97/333/EK σχετικά με την εκκαθάριση των λογαριασμών των κρατών μελών στο πλαίσιο των δαπανών που χρηματοδοτεί το Ευρωπαϊκό Γεωργικό Ταμείο Προσανατολισμού και Εγγυήσεων (ΕΓΤΠΕ), τμήμα Εγγυήσεων, για το οικονομικό έτος 1993, σχετικά, αφενός, με την κατ' αποκοπή διόρθωση ύψους 100 % επί των δηλωθεισών ενισχύσεων που αφορούν την επιχείρηση N. R. Sevillano και, αφετέρου,

με την κατ' αποκοπή διόρθωση ύψους 10 % επί του συνόλου των επιλεξιμών δαπανών για τη σύσταση ελαιοκομικού μητρώου.

- 2) Απορρίπτει κατά τα λοιπά την προσφυγή.

- 3) Καταδικάζει το Βασιλείο της Ισπανίας στα δικαστικά έξοδα.

⁽¹⁾ ΕΕ C 370 της 6.12.1997.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(έκτο τμήμα)

της 8ης Μαΐου 2003

στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις C-328/99 και C-399/00: Ιταλική Δημοκρατία και SIM 2 Multimedia SpA κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων ⁽¹⁾

(«Προσφυγή ακυρώσεως — Απόφαση 2000/536/EK — Κρατική ενίσχυση υπέρ της Seleco SpA»)

(2003/C 146/02)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική)

(Προσωρινή μετάφραση· η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας»)

Στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις C-328/99 και C-399/00, Ιταλική Δημοκρατία (εκπρόσωπος: U. Leanza, επικουρούμενος από τον O. Fiumara) και SIM 2 Multimedia SpA (εκπρόσωπος: A. Vianello) κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωπος: G. Rozet, επικουρούμενος από τους A. Abate και E. Carrelli) με αντικείμενο, όσον αφορά την υπόθεση C-328/99, την ακύρωση της αποφάσεως 2000/536/EK της Επιτροπής, της 2ας Ιουνίου 1999, σχετικά με την κρατική ενίσχυση που χορήγησε η Ιταλία υπέρ της Seleco SpA (ΕΕ 2000, L 227, σ. 24), και, όσον

αφορά την υπόθεση C-399/00, την ακύρωση του άρθρου 2, παράγραφος 1, της εν λόγω αποφάσεως, στο μέτρο που επιβάλλει στην Ιταλική Δημοκρατία να λάβει τα μέτρα που είναι αναγκαία για να αναζητήσει από την Seleco Multimedia Srl την ενίσχυση που είχε χορηγηθεί στη Seleco SpA όσον αφορά το μέρος των ενισχύσεων που δεν θα μπορεί ενδεχομένως να αναζητήσει από την τελευταία, το Δικαστήριο (έκτο τμήμα), συγκείμενο από τους R. Schintgen, πρόεδρο του δευτέρου τμήματος, προεδρεύοντα του έκτου τμήματος, C. Gulmann (εισηγητή), B. Σκουρή, F. Macken και J. N. Cunha Rodrigues, δικαστές, γενικός εισαγγελέας: L. A. Geelhoed, γραμματέας: L. Hewlett, υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 8 Μαΐου 2003 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

- 1) Ακυρώνει το άρθρο 2, παράγραφος 1, της αποφάσεως 2000/536/ΕΚ της Επιτροπής, της 2ας Ιουνίου 1999, σχετικά με την κρατική ενίσχυση που χορήγησε η Ιταλία υπέρ της Seleco SpA, στο μέτρο που ορίζει ότι η Ιταλική Δημοκρατία λαμβάνει όλα τα μέτρα που είναι αναγκαία για να αναζητήσει από την Seleco Multimedia Srl, τις προβλεπόμενες στο άρθρο 1 ενισχύσεις, όσον αφορά το μέρος των ενισχύσεων που δεν θα μπορεί ενδεχομένως να αναζητήσει από την Seleco SpA.
- 2) Απορρίπτει, κατά τα λοιπά, την προσφυγή.
- 3) Όσον αφορά την υπόθεση C-328/99, η Ιταλική Δημοκρατία και η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων φέρουν τα δικά τους δικαστικά έξοδα.
- 4) Όσον αφορά την υπόθεση C-399/00, καταδικάζει την Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στα δικαστικά έξοδα.

(1) EE C 352 της 4.12.1999.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(έκτο τμήμα)

της 10ης Απριλίου 2003

στην υπόθεση C-392/99: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Πορτογαλικής Δημοκρατίας ⁽¹⁾

(«Παράβαση κράτους μέλους — Οδηγία 75/439/ΕΟΚ — Διάθεση χρησιμοποιημένων ορυκτελαίων — Ελληνική μεταφορά στην εσωτερική έννομη τάξη»)

(2003/C 146/03)

(Γλώσσα διαδικασίας: η πορτογαλική)

(Προσωρινή μετάφραση: η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας»)

Στην υπόθεση C-392/99, Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: L. Ström και M. A. Caeiros) κατά Πορτογαλικής

Δημοκρατίας (εκπρόσωποι: L. Fernandes και M. Telles Romão), με αντικείμενο να διαπιστωθεί ότι η Πορτογαλική Δημοκρατία

- παραλείποντας να θεσπίσει, εντός της ταχθείσας προθεσμίας, τις διατάξεις που επιβάλλουν στην αρμόδια αρχή την υποχρέωση, πριν χορηγήσει άδεια στις επιχειρήσεις που προβαίνουν στην αναγέννηση χρησιμοποιημένων ορυκτελαίων ή που τα χρησιμοποιούν ως καύσιμο, να βεβαιώνεται ότι έχουν ληφθεί όλα τα κατάλληλα μέτρα προστασίας της υγείας κατά τη χρήση των ορυκτελαίων ως καυσίμου και ότι χρησιμοποιείται η καλύτερη διατιθέμενη τεχνολογία, εφόσον δεν συνεπάγεται υπερβολικό κόστος, κατά την αναγέννηση χρησιμοποιημένων ορυκτελαίων και τη χρήση χρησιμοποιημένων ορυκτελαίων ως καυσίμου·
- παραλείποντας να ορίσει ότι τα κατάλοιπα της καύσεως χρησιμοποιημένων ορυκτελαίων διατίθενται σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 9 της οδηγίας 78/319/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 20ής Μαρτίου 1978, περί των τοξικών και επικινδύνων αποβλήτων (ΕΕ ειδ. έκδ. 15/001, σ. 161), από δε της 27ης Ιουνίου 1995, σύμφωνα με το άρθρο 9 της οδηγίας 75/442/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 15ης Ιουλίου 1975, περί των στερεών αποβλήτων (ΕΕ ειδ. έκδ. 15/001, σ. 86), όπως τροποποιήθηκε με την οδηγία 91/156/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 18ης Μαρτίου 1991 (ΕΕ L 78, σ. 32), το οποίο, δυνάμει της οδηγίας 91/689/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 12ης Δεκεμβρίου 1991, για τα επικίνδυνα απόβλητα (ΕΕ L 377, σ. 20), όπως τροποποιήθηκε με την οδηγία 94/31/ΕΚ του Συμβουλίου, της 27ης Ιουνίου 1994 (ΕΕ L 168, σ. 28), αντικατέστησε το άρθρο 9 της οδηγίας 78/319·
- παραλείποντας να προβλέψει, εντός της ταχθείσας προθεσμίας, τον περιοδικό έλεγχο των επιχειρήσεων που προβαίνουν στην αναγέννηση χρησιμοποιημένων ορυκτελαίων ή που χρησιμοποιούν χρησιμοποιημένα ορυκτελαία ως καύσιμο, ή την παρακολούθηση της εξελίξεως στο πεδίο της τεχνολογίας ή/και του περιβάλλοντος, προκειμένου να αναθεωρεί, εάν χρειάζεται, τις άδειες που έχουν χορηγηθεί στις επιχειρήσεις αυτές·
- παραλείποντας να κοινοποιήσει στην Επιτροπή πληροφοριακά στοιχεία σχετικά με τις τεχνικές γνώσεις, την εμπειρία και τα αποτελέσματα που απορρέουν από την εφαρμογή των διατάξεων που θεσπίστηκαν δυνάμει της οδηγίας 75/439/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 16ης Ιουνίου 1975, περί διαθέσεως των χρησιμοποιημένων ορυκτελαίων (ΕΕ ειδ. έκδ. 15/001, σ. 77), όπως τροποποιήθηκε με την οδηγία 87/101/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 22ας Δεκεμβρίου 1986 (ΕΕ 1987, L 42, σ. 43),

παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τα άρθρα 6, παράγραφος 2, 8, παράγραφος 2, στοιχείο α', 13 και 17 της οδηγίας 75/439, όπως τροποποιήθηκε με την οδηγία 87/101, καθώς και από τα άρθρα 5, πρώτο εδάφιο, και 189, τρίτο εδάφιο, της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρα 10, πρώτο εδάφιο, ΕΚ και 249, τρίτο εδάφιο, ΕΚ), το Δικαστήριο (έκτο τμήμα), συγκείμενο από τους J.-P. Puissochet, πρόεδρο τμήματος, R. Schintgen, B. Σκουρή (εισηγητή), F. Macken και N. Colneric, δικαστές, γενική εισαγγελέας: C. Stix-Hackl, γραμματέας: R. Grass, εξέδωσε στις 10 Απριλίου 2003, απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

1) — Παραλείποντας να θεσπίσει, εντός της ταχθείσας προθεσμίας, τις διατάξεις που επιβάλλουν στην αρμόδια αρχή την υποχρέωση, πριν χορηγήσει άδεια στις επιχειρήσεις που προβαίνουν στην αναγέννηση χρησιμοποιημένων ορυκτελαίων ή που τα χρησιμοποιούν ως καύσιμο, να βεβαιώνεται ότι έχουν ληφθεί όλα τα κατάλληλα μέτρα προστασίας της υγείας κατά τη χρήση των ορυκτελαίων ως καυσίμου και ότι χρησιμοποιείται η καλύτερη διατιθέμενη τεχνολογία, εφόσον δεν συνεπάγεται υπερβολικό κόστος, κατά την αναγέννηση χρησιμοποιημένων ορυκτελαίων και τη χρήση χρησιμοποιημένων ορυκτελαίων ως καυσίμου·

— παραλείποντας να ορίσει, εντός της ταχθείσας προθεσμίας, ότι τα καύσιμα της καύσεως χρησιμοποιημένων ορυκτελαίων διατίθενται τηρουμένων των υποχρεώσεων που απορρέουν από το άρθρο 9 της οδηγίας 78/319/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 20ής Μαρτίου 1978, περί των τοξικών και επικινδύνων αποβλήτων, από δε της 27ης Ιουνίου 1995, τηρουμένων των υποχρεώσεων που απορρέουν από το άρθρο 9 της οδηγίας 75/442/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 15ης Ιουλίου 1975, περί των στερεών αποβλήτων, όπως τροποποιήθηκε με την οδηγία 91/156/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 18ης Μαρτίου 1991, καθόσον ίσχυε ήδη για τα κράτη μέλη δυνάμει του άρθρου 9 της οδηγίας 78/319·

— παραλείποντας να προβλέψει, εντός της ταχθείσας προθεσμίας, τον περιοδικό έλεγχο των επιχειρήσεων που προβαίνουν στην αναγέννηση χρησιμοποιημένων ορυκτελαίων ή που χρησιμοποιούν χρησιμοποιημένα ορυκτέλαια ως καύσιμο, ή την παρακολούθηση της εξελίξεως στο πεδίο της τεχνολογίας ή/και του περιβάλλοντος, προκειμένου να αναθεωρεί, εάν χρειάζεται, τις άδειες που έχουν χορηγηθεί στις επιχειρήσεις αυτές·

— παραλείποντας να κοινοποιήσει στην Επιτροπή πληροφοριακά στοιχεία σχετικά με τις τεχνικές γνώσεις, την εμπειρία και τα αποτελέσματα που απορρέουν από την εφαρμογή των διατάξεων που θεσπίστηκαν δυνάμει της οδηγίας 75/439/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 16ης Ιουνίου 1975, περί διαθήσεως των χρησιμοποιημένων ορυκτελαίων, όπως τροποποιήθηκε με την οδηγία 87/101/ΕΟΚ του Συμβουλίου της 22ας Δεκεμβρίου 1986,

η Πορτογαλική Δημοκρατία παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τα άρθρα 6, παράγραφος 2, 8, παράγραφος 2, στοιχεία α', 13 και 17 της οδηγίας 75/439, όπως τροποποιήθηκε με την οδηγία 87/101.

2) Απορρίπτει την προσφυγή κατά τα λοιπά.

3) Καταδικάζει την Πορτογαλική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(έκτο τμήμα)

της 10ης Απριλίου 2003

στην υπόθεση C-142/00 P: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά *Nederlandse Antillen* ⁽¹⁾

(«Αίτηση αναιρέσεως — Καθεστώς συνδέσεως των υπερπόντιων χωρών και εδαφών — Εισαγωγή ρυζιού καταγωγής υπερπόντιων χωρών και εδαφών — Μέτρα διασφάλισης — Κανονισμοί (ΕΚ) 2352/97 και 2494/97 — Προσφυγή ακυρώσεως — Απαράδεκτο της προσφυγής»)

(2003/C 146/04)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική)

(Προσωρινή μετάφραση· η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας»)

Στην υπόθεση C-142/00 P, Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωπος: T. van Rijn), υποστηριζόμενη από τη Γαλλική Δημοκρατία (εκπρόσωποι: G. de Bergues και L. Bernheim) και από το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ενώσεως (εκπρόσωποι: J. Huber και G. Houttuin), με αντικείμενο αίτηση που ασκήθηκε κατά της αποφάσεως που εξέδωσε στις 10 Φεβρουαρίου 2000 το Πρωτοδικείο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (τρίτο τμήμα) στις υποθέσεις T-32/98 και T-41/98, *Nederlandse Antillen* κατά Επιτροπής (Συλλογή 2000, σ. II-201), με την οποία ζητήθηκε η εξαφάνιση της αποφάσεως αυτής, όπου οι άλλοι διάδικοι είναι *Nederlandse Antillen* (δικηγόροι: M. M. Slotboom και P. V. F. Bos) και το Βασίλειο της Ισπανίας (εκπρόσωπος: N. Díaz Abad), το Δικαστήριο (έκτο τμήμα), συγκείμενο από τους J.-P. Puissochet, πρόεδρο τμήματος, R. Schintgen, C. Gulmann, B. Σκουρή και F. Macken (εισηγήτρια), δικαστές, γενικός εισαγγελέας: P. Léger, γραμματέας: M.-F. Contet, κύρια υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 10 Απριλίου 2003, απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

1) Αναρρίπτει την απόφαση του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων της 10ης Φεβρουαρίου 2000, T-32/98 και T-41/98, *Nederlandse Antillen* κατά Επιτροπής.

2) Απορρίπτει τις ασκήθεισες από τις Ολλανδικές Αντίλλες προσφυγές ακυρώσεως ως απαράδεκτες.

3) Καταδικάζει τις Ολλανδικές Αντίλλες στα δικαστικά έξοδα τόσο της ενώπιον του Πρωτοδικείου όσο και της κατ'αίτηση διαδικασίας.

4) Το Βασίλειο της Ισπανίας, η Γαλλική Δημοκρατία και το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ενώσεως φέρουν τα δικαστικά έξοδά τους.

⁽¹⁾ EE C 34 της 05.02.2000.

⁽¹⁾ EE C 233 της 12.8.2000.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(έκτο τμήμα)

της 3ης Απριλίου 2003

στην υπόθεση C-144/00 (αίτηση του Bundesgerichtshof για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως): Matthias Hoffmann ⁽¹⁾

(«ΦΠΑ — Έκτη οδηγία — Απαλλαγή ορισμένων δραστηριοτήτων γενικού συμφέροντος — Οργανισμός — Έννοια — Υπηρεσίες παρεχόμενες από φυσικό πρόσωπο — Υπηρεσίες πολιτιστικού χαρακτήρα παρεχόμενες από μονωδό»)

(2003/C 146/05)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική)

(Προσωρινή μετάφραση· η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας»)

Στην υπόθεση C-144/00, με αντικείμενο αίτηση του Bundesgerichtshof (Γερμανία) προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 234 ΕΚ, με την οποία ζητήθηκε, στο πλαίσιο της ποινικής δίκης που εκκρεμεί ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου κατά Matthias Hoffmann, η έκδοση προδικαστικής αποφάσεως ως προς την ερμηνεία του άρθρου 13, Α, παράγραφος 1, στοιχείο ιδ', της έκτης οδηγίας 77/388/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 17ης Μαΐου 1977, περί εναρμονίσεως των νομοθεσιών των κρατών μελών, των σχετικών με τους φόρους κύκλου εργασιών — Κοινό σύστημα φόρου προστιθεμένης αξίας: ομοιόμορφη φορολογική βάση (ΕΕ ειδ. έκδ. 09/001, σ. 49), το Δικαστήριο (έκτο τμήμα), συγκείμενο από τους J.-P. Puissochet (εισηγητή), πρόεδρο τμήματος, R. Schintgen B. Σκουρή, F. Macken και J. N. Cunha Rodrigues, δικαστές, γενικός εισαγγελέας: L. A. Geelhoed γραμματέας: H. A. Rühl, κύριος υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 3 Απριλίου 2003, απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

- 1) Το άρθρο 13, Α, παράγραφος 1, στοιχείο ιδ', της έκτης οδηγίας 77/388/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 17ης Μαΐου 1977, περί εναρμονίσεως των νομοθεσιών των κρατών μελών, των σχετικών με τους φόρους κύκλου εργασιών — Κοινό σύστημα φόρου προστιθεμένης αξίας: ομοιόμορφη φορολογική βάση, έχει την έννοια ότι η έκφραση «άλλους οργανισμούς πολιτιστικού χαρακτήρος αναγνωρισμένους από το ενδιαφερόμενο κράτος μέλος» δεν αποκλείει τους ατομικώς παρέχοντες υπηρεσίες μονωδούς.
- 2) Η επικεφαλίδα, αυτή καθ'αυτήν, του άρθρου 13, Α, της έκτης οδηγίας δεν συνεπάγεται περιορισμούς των δυνατοτήτων απαλλαγής που προβλέπει η διάταξη αυτή.

(1) ΕΕ C 176 της 24.6.2000.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(πέμπτο τμήμα)

της 8ης Μαΐου 2003

στην υπόθεση C-269/00 (αίτηση του Bundesfinanzhof για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως): Wolfgang Seeling κατά Finanzamt Starnberg ⁽¹⁾

(«Έκτη οδηγία ΦΠΑ — Άρθρα 6, παράγραφος 2, πρώτο εδάφιο, στοιχείο β', και 13, Β, στοιχείο β' — Χρησιμοποίηση για ίδιες ανάγκες, εκ μέρους του φορολογούμενου, κατοικίας εντός κτιρίου ενταχθέντος καθ' ολοκληρία στην επιχείρησή του — Αποκλείεται η εξομίωση μιας τέτοιας χρησιμοποίησεως προς τη μίσθωση ακινήτων»)

(2003/C 146/06)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική)

(Προσωρινή μετάφραση· η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας»)

Στην υπόθεση C-269/00, με αντικείμενο αίτηση του Bundesfinanzhof (Γερμανία) προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 234 ΕΚ, με την οποία ζητήθηκε, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου μεταξύ Wolfgang Seeling και Finanzamt Starnberg, η έκδοση προδικαστικής αποφάσεως ως προς την ερμηνεία των άρθρων 6, παράγραφος 2, πρώτο εδάφιο, στοιχείο α', 13, Β, στοιχείο β', και 17, παράγραφος 2, στοιχείο α', της έκτης οδηγίας 77/388/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 17ης Μαΐου 1977, περί εναρμονίσεως των νομοθεσιών των κρατών μελών, των σχετικών με τους φόρους κύκλου εργασιών — Κοινό σύστημα φόρου προστιθεμένης αξίας: ομοιόμορφη φορολογική βάση (ΕΕ ειδ. έκδ. 09/001, σ. 49), το Δικαστήριο (πέμπτο τμήμα), συγκείμενο από τους M. Wathelet, πρόεδρο τμήματος, C. W. A. Timmermans, D. A. O. Edward, P. Jann και S. von Bahr (εισηγητή), δικαστές, γενικός εισαγγελέας: F. G. Jacobs, γραμματέας: H. A. Rühl, κύριος υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 8 Μαΐου 2003, απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

Τα άρθρα 6, παράγραφος 2, στοιχείο α', και 13, Β, στοιχείο β', της έκτης οδηγίας 77/388/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 17ης Μαΐου 1977 περί εναρμονίσεως των νομοθεσιών των κρατών μελών, των σχετικών με τους φόρους κύκλου εργασιών — Κοινό σύστημα φόρου προστιθεμένης αξίας: ομοιόμορφη φορολογική βάση, έχουν την έννοια ότι εμποδίζουν την εφαρμογή εθνικής νομοθεσίας η οποία θεωρεί ως απαλλασσόμενη από τον φόρο παροχή υπηρεσιών, και ειδικότερα ως μίσθωση ακινήτου υπό την έννοια του ως άνω άρθρου 13, Β, στοιχείο β', τη χρησιμοποίηση, για τις ίδιες ανάγκες του φορολογούμενου, μέρους κτιρίου ενταχθέντος καθ' ολοκληρία στην επιχείρησή του.

(1) ΕΕ C 259 της 9.9.2000.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(πέμπτο τμήμα)

της 8ης Μαΐου 2003

στην υπόθεση C-438/00 (αίτηση του Oberlandesgericht Hamm για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως):
Deutscher Handballbund eV κατά Maros Kolpak⁽¹⁾)

(«Εξωτερικές σχέσεις — Συμφωνία Συνδέσεως Κοινοτήτων-Σλοβακίας — Άρθρο 38, παράγραφος 1 — Ελεύθερη κυκλοφορία των εργαζομένων — Αρχή της απαγορεύσεως των διακρίσεων — Χειροσφαίριση — Περιορισμός του αριθμού των υπηκόων τρίτων χωρών επαγγελματιών παικτών που μπορούν να παρατάσσονται ανά ομάδα στο πρωτάθλημα αθλητικής ομοσπονδίας»)

(2003/C 146/07)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική)

(Προσωρινή μετάφραση· η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας»)

Στην υπόθεση C-438/00, με αντικείμενο αίτηση του Oberlandesgericht Hamm (Γερμανία) προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 234 ΕΚ, με την οποία ζητήθηκε, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου μεταξύ Deutscher Handballbund eV και Maros Kolpak, η έκδοση προδικαστικής αποφάσεως ως προς την ερμηνεία του άρθρου 38, παράγραφος 1, της ευρωπαϊκής συμφωνίας για την εγκαθίδρυση συνδέσεως μεταξύ των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων και των κρατών μελών τους, αφενός, και της Σλοβακικής Δημοκρατίας, αφετέρου, εγκριθείσας εξ ονόματος των Κοινοτήτων με την απόφαση 94/909/EKAX, ΕΚ, Ευρατόμ του Συμβουλίου και της Επιτροπής, της 19ης Δεκεμβρίου 1994 (ΕΕ L 359, σ. 1), το Δικαστήριο (πέμπτο τμήμα), συγκείμενο από τους D. A. O. Edward, προεδρεύοντα του τμήματος, A. La Pergola (εισηγητή), P. Jann, S. von Bahr και A. Rosas, δικαστές, γενική εισαγγελέας: C. Stix-Hackl, γραμματέας: L. Hewlett, κύρια υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 8 Μαΐου 2003, απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

Το άρθρο 38, παράγραφος 1, πρώτη περίπτωση, της ευρωπαϊκής συμφωνίας για την εγκαθίδρυση συνδέσεως μεταξύ των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων και των κρατών μελών τους, αφενός, και της Σλοβακικής Δημοκρατίας, αφετέρου, υπογραφείσας στις Βρυξέλλες στις 4 Οκτωβρίου 1993 και εγκριθείσας εξ ονόματος των Κοινοτήτων με την απόφαση 94/909/EKAX, ΕΚ, Ευρατόμ του Συμβουλίου και της Επιτροπής, της 19ης Δεκεμβρίου 1994, έχει την έννοια ότι αποκλείει την εφαρμογή επί επαγγελματία αθλητή ολοβαφικής ιδιαιδεύσεως, ο οποίος απασχολείται νομοτύπως από σύλλογο εγκατεστημένο σε κράτος μέλος κανόνα θεσπισθέντα από αθλητική ομοσπονδία του ιδίου κράτους, σύμφωνα με τον οποίο επιτρέπεται στους συλλόγους να παρατάσσουν, στα πλαίσια των αγώνων πρωταθλήματος ή κυπέλου, περιορισμένο αριθμό παικτών προερχομένων από τρίτες χώρες οι οποίες δεν είναι μέρη της Συμφωνίας για τον Ευρωπαϊκό Οικονομικό Χώρο.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(έκτο τμήμα)

της 8ης Μαΐου 2003

στην υπόθεση C-15/01 (αίτηση του Regeringsrätten για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως): Paranova Läkemedel AB κ.λπ. κατά Läkemedelsverket⁽¹⁾)

(«Ερμηνεία των άρθρων 28 ΕΚ και 30 ΕΚ — Φάρμακα — Ανάκληση της αδείας παράλληλης εισαγωγής φαρμάκου κατόπιν παρατήσεως από την άδεια κυκλοφορίας αναφοράς εκ μέρους του κατόχου της»)

(2003/C 146/08)

(Γλώσσα διαδικασίας: η σουηδική)

(Προσωρινή μετάφραση· η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας»)

Στην υπόθεση C-15/01, με αντικείμενο αίτηση του Regeringsrätten (Σουηδία) προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 234 ΕΚ, με την οποία ζητήθηκε, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου μεταξύ Paranova Läkemedel AB, Farmagon A/S, Medartuum AB, Net Pharma KG AB, Orifarm AB, Trans Euro Medical AB, Cross Pharma AB, MedImport Scandinavia AB και Läkemedelsverket, η έκδοση προδικαστικής αποφάσεως ως προς την ερμηνεία των άρθρων 28 ΕΚ και 30 ΕΚ, το Δικαστήριο (έκτο τμήμα), συγκείμενο από τους J.-P. Puissochet, πρόεδρο τμήματος, C. Gulmann (εισηγητή), F. Macken, N. Colneric και J. N. Cunha Rodrigues, δικαστές, γενικός εισαγγελέας: F. G. Jacobs, γραμματέας: H. A. Rühl, κύριος υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 8 Μαΐου 2003, απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

Τα άρθρα 28 ΕΚ και 30 ΕΚ αντίκεινται σε εθνική ρύθμιση σύμφωνα με την οποία η ανάκληση αδείας κυκλοφορίας αναφοράς, κατόπιν αιτήσεως του κατόχου της, συνεπάγεται, για τον λόγο αυτό και μόνον, την ανάκληση της αδείας παράλληλης εισαγωγής που έχει χορηγηθεί για το οικείο φάρμακο. Αντιθέτως, οι διατάξεις αυτές δεν αντίκεινται σε περιορισμούς των παραλλήλων εισαγωγών του οικείου φαρμάκου, αν υφίσταται πράγματι κίνδυνος για την υγεία των ανθρώπων λόγω της διατηρήσεως του εν λόγω φαρμάκου στην αγορά του κράτους μέλους εισαγωγής.

⁽¹⁾ ΕΕ C 79 της 10.3.2001.

⁽¹⁾ ΕΕ C 61 της 24.2.2001.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(πέμπτο τμήμα)

της 10ης Απριλίου 2003

στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις C-20/01 και C-28/01:
Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Ομοσπονδιακής
Δημοκρατίας της Γερμανίας⁽¹⁾

(«Παράβαση κράτους μέλους — Παραδεκτό — Έννομο
συμφέρον — Οδηγία 92/50/ΕΟΚ — Διαδικασίες
συνάψεως δημοσίων συμβάσεων παροχής υπηρεσιών —
Διαπραγμάτευση συμβάσεως χωρίς προηγούμενη δημο-
σίευση προσκλήσεως προς υποβολή προσφορών — Προϋ-
ποθέσεις»)

(2003/C 146/09)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική)

(Προσωρινή μετάφραση· η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί
στη «Συλλογή της Νομολογίας»)

Στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις C-20/01 και C-28/01, Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωπος: J. Schiefferer) κατά Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας (εκπρόσωπος: W.-D. Plessing, επικουρούμενος από τον H.-J. Prieß) υποστηριζόμενη από το Ηνωμένο Βασίλειο της Μεγάλης Βρετανίας και Βορείου Ιρλανδίας (εκπρόσωπος: R. Magrill, επικουρούμενη από τον R. Williams, barrister), με αντικείμενο δύο προσφυγές με τις οποίες ζητήθηκε να αναγνωρισθεί, αντιστοίχως, ότι η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας:

- παραλείποντας να δημοσιεύσει πρόσκληση προς υποβολή προσφορών σχετικά με τη σύναψη συμβάσεως για την αποχέτευση των λυμάτων της κοινότητας του Bockhorn (Γερμανία) και να δημοσιεύσει το αποτέλεσμα της διαδικασίας συνάψεως της σχετικής συμβάσεως στο συμπλήρωμα της Επίσημης Εφημερίδας των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, παρέβη συνάπτοντας την ως άνω δημόσια σύμβαση παροχής υπηρεσιών τις υποχρεώσεις της από το άρθρο 8 της οδηγίας 92/50/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 18ης Ιουνίου 1992, για τον συντονισμό των διαδικασιών σύναψης δημοσίων συμβάσεων υπηρεσιών (ΕΕ L 209, σ. 1,) σε συνδυασμό με τα άρθρα 15, παράγραφος 2, και 16, παράγραφος 1, της οδηγίας αυτής·
- παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τα άρθρα 8 και 11, παράγραφος 3, στοιχείο β', της οδηγίας 92/50, καθόσον ο δήμος του Braunschweig (Γερμανία) συνήψε σύμβαση για τη διάθεση των απορριμμάτων του κατόπιν διαδικασίας με διαπραγμάτευση χωρίς προηγούμενη δημοσίευση σχετικής προκηρύξεως, μολονότι δεν συνέτρεχαν οι προϋποθέσεις του ως άνω άρθρου 11, παράγραφος 3, για τη σύναψη συμβάσεων με απευθείας ανάθεση χωρίς πρόσκληση προς υποβολή προσφορών σε ευρωπαϊκό επίπεδο.

το Δικαστήριο (πέμπτο τμήμα), συγκείμενο από τους M. Wathelet, πρόεδρο τμήματος, D. A. O. Edward, A. La Pergola, P. Jann (εισηγητή) και A. Rosas, δικαστές, γενικός εισαγγελέας: L. A. Geelhoed, γραμματέας: M.-F. Contet, υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 10 Απριλίου 2003, απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

- 1) Δεδομένου ότι η κοινότητα του Bockhorn (Γερμανία) παρέλειψε να δημοσιεύσει πρόσκληση προς υποβολή προσφορών σχετικά με τη σύναψη συμβάσεως για την αποχέτευση των λυμάτων της και να δημοσιεύσει το αποτέλεσμα της διαδικασίας συνάψεως της σχετικής συμβάσεως στο συμπλήρωμα της Επίσημης Εφημερίδας των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας παρέβη λόγω της συνάψεως της ως άνω δημόσιας συμβάσεως παροχής υπηρεσιών τις υποχρεώσεις της από το άρθρο 8 της οδηγίας 92/50/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 18ης Ιουνίου 1992, για τον συντονισμό των διαδικασιών σύναψης δημοσίων συμβάσεων υπηρεσιών κατά τη σύναψη δημοσίας συμβάσεως υπηρεσιών, σε συνδυασμό με τα άρθρα 15, παράγραφος 2, και 16, παράγραφος 1, της οδηγίας αυτής.
- 2) Δεδομένου ότι ο δήμος του Braunschweig (Γερμανία) συνήψε σύμβαση για τη διάθεση των απορριμμάτων του κατόπιν διαδικασίας με διαπραγμάτευση χωρίς προηγούμενη δημοσίευση σχετικής προκηρύξεως, μολονότι δεν συνέτρεχαν οι προϋποθέσεις του άρθρου 11, παράγραφος 3, της οδηγίας 92/50 για τη σύναψη συμβάσεως με απευθείας ανάθεση χωρίς πρόσκληση προς υποβολή προσφορών σε ευρωπαϊκό επίπεδο, η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας παρέβη λόγω της συνάψεως της εν λόγω δημόσιας συμβάσεως παροχής υπηρεσιών τις υποχρεώσεις που υπέχει από τα άρθρα 8 και 11, παράγραφος 3, στοιχείο β', της οδηγίας αυτής.
- 3) Καταδικάζει την Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας στα δικαστικά έξοδα.
- 4) Το Ηνωμένο Βασίλειο της Μεγάλης Βρετανίας και Βόρειας Ιρλανδίας φέρει τα δικά του δικαστικά έξοδα.

(¹) ΕΕ C 61 της 24.02.2001.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

της 6ης Μαΐου 2003

στην υπόθεση C-104/01 (αίτηση του Hoge Raad der Nederlanden για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως):
Libertel Groep BV κατά Benelux-Merkenbureau⁽¹⁾

(«Σήματα — Προσέγγιση των νομοθεσιών — Οδηγία 89/104/ΕΟΚ — Σημεία που μπορούν να αποτελέσουν σήμα — Διακριτικός χαρακτήρας — Χρώμα αυτό καθαυτό — Πορτοκαλί χρώμα»)

(2003/C 146/10)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική)

(Προσωρινή μετάφραση· η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί
στη «Συλλογή της Νομολογίας»)

Στην υπόθεση C-104/01, με αντικείμενο αίτηση του Hoge Raad der Nederlanden (Κάτω Χώρες) προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 234 ΕΚ, με την οποία ζητήθηκε, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου μεταξύ Libertel Groep BV και Benelux-Merkenbureau, η έκδοση προδικαστικής αποφάσεως ως προς την ερμηνεία του άρθρου 3 της πρώτης οδηγίας 89/104/ΕΟΚ του

Συμβουλίου, της 21ης Δεκεμβρίου 1988, για την προσέγγιση των νομοθεσιών των κρατών μελών περί σημάτων (ΕΕ 1989, L 40, σ. 1), το Δικαστήριο, συγκείμενο από τους J.-P. Puissechet, πρόεδρο του έκτου τμήματος, προεδρεύοντα, M. Wathelet και C. W. A. Timmermans, προέδρους τμήματος, C. Gulmann, D. A. O. Edward, P. Jann, F. Macken, S. von Bahr και J. N. Cunha Rodrigues (εισηγητή), δικαστές, γενικός εισαγγελέας: P. Léger, γραμματέας: M.-F. Contet, κύρια υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 6 Μαΐου 2003, απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

- 1) Αυτό καθαυτό ένα χρώμα, χωρίς οριοθέτηση στον χώρο, είναι ικανό να έχει, για ορισμένα προϊόντα και υπηρεσίες, διακριτικό χαρακτήρα υπό την έννοια του άρθρου 3, παράγραφοι 1, στοιχείο β', και 3, της πρώτης οδηγίας 89/104/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 21ης Δεκεμβρίου 1988, για την προσέγγιση των νομοθεσιών των κρατών μελών περί σημάτων, υπό την προϋπόθεση ιδίως ότι είναι δεκτικό γραφικής παραστάσεως που να είναι σαφής, συγκεκριμένη, αυτοτελής, προσιτή, κατανοητή, διαρκής και αντικειμενική. Η τελευταία προϋπόθεση δεν μπορεί να πληρωθεί απλώς και μόνον με την επί χάρτου αναπαραγωγή του σχετικού χρώματος, αλλά μπορεί να πληρωθεί με τον προσδιορισμό του χρώματος αυτού μέσω διεθνώς αναγνωρισμένου κώδικα προσδιορισμού.
- 2) Για να εκτιμηθεί ο διακριτικός χαρακτήρας που ένα συγκεκριμένο χρώμα μπορεί να έχει ως σήμα, είναι αναγκαίο να ληφθεί υπόψη το γενικό συμφέρον να μην περιορίζεται αδικαιολόγητα η δυνατότητα ελεύθερης χρησιμοποίησης των χρωμάτων από τους άλλους επιχειρηματίες που προσφέρουν ομοειδή προϊόντα ή υπηρεσίες με εκείνα για τα οποία ζητείται η καταχώρηση.
- 3) Μπορεί να αναγνωριστεί ότι αυτό καθαυτό ένα χρώμα έχει διακριτικό χαρακτήρα κατά την έννοια του άρθρου 3, παράγραφοι 1, στοιχείο β', και 3, της οδηγίας 89/104, υπό την προϋπόθεση ότι, σε σχέση με την αντίληψη του ενδιαφερόμενου κοινού, το σήμα μπορεί να προσδιορίσει το προϊόν ή την υπηρεσία για το οποίο ζητείται η καταχώρηση ως προερχόμενο από συγκεκριμένη επιχείρηση και να διακρίνει το εν λόγω προϊόν ή υπηρεσία από εκείνα άλλων επιχειρήσεων.
- 4) Το γεγονός ότι η καταχώρηση ως σήματος ενός χρώματος αυτού καθαυτό ζητείται για σημαντικό αριθμό προϊόντων ή υπηρεσιών, ή το γεγονός ότι η καταχώρηση αυτή ζητείται για συγκεκριμένο προϊόν ή υπηρεσία ή για συγκεκριμένη ομάδα προϊόντων ή υπηρεσιών, έχει σημασία, μαζί με τα άλλα περιστατικά της συγκεκριμένης υποθέσεως, τόσο για να εκτιμηθεί ο διακριτικός χαρακτήρας του χρώματος του οποίου ζητείται η καταχώρηση όσο και για να εκτιμηθεί αν η καταχώρησή του αντίκειται στο γενικό συμφέρον να μην περιορίζεται αδικαιολόγητα η δυνατότητα ελεύθερης χρησιμοποίησης των χρωμάτων από τους άλλους επιχειρηματίες που προσφέρουν ομοειδή προϊόντα ή υπηρεσίες με εκείνα για τα οποία ζητείται η καταχώρηση.
- 5) Για να εκτιμηθεί αν ένα σήμα έχει διακριτικό χαρακτήρα υπό την έννοια του άρθρου 3, παράγραφοι 1, στοιχείο β', και 3, της οδηγίας 89/104, η αρμόδια αρχή για την καταχώρηση των σημάτων πρέπει να προβεί σε συγκεκριμένη εξέταση, λαμβάνοντας υπόψη όλα τα περιστατικά της σχετικής υποθέσεως, και ιδίως τη γενομένη χρήση του σήματος.

(¹) ΕΕ C 200 της 14.7.2001.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(πέμπτο τμήμα)

της 8ης Μαΐου 2003

στην υπόθεση C-111/01 (αίτηση του Oberster Gerichtshof για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως): Gantner Electronic GmbH κατά Basch Exploitation Maatschappij BV (¹)

(«Σύμβαση των Βρυξελλών — Άρθρο 21 — Εκκρεμοδικία — Συμφωνισμός»)

(2003/C 146/11)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική)

(Προσωρινή μετάφραση· η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας»)

Στην υπόθεση C-111/01, με αντικείμενο αίτηση του Oberster Gerichtshof (Αυστρία) προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογήν του Πρωτοκόλλου της 3ης Ιουνίου 1971, για την ερμηνεία από το Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων της Συμβάσεως της 27ης Σεπτεμβρίου 1968 για τη διεθνή δικαιοδοσία και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις, με την οποία ζητήθηκε, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου μεταξύ Gantner Electronic GmbH και Basch Exploitation Maatschappij BV, η έκδοση προδικαστικής αποφάσεως ως προς την ερμηνεία του άρθρου 21 της ανωτέρω Συμβάσεως της 27ης Σεπτεμβρίου 1968 (ΕΕ 1972, L 299, σ. 32), όπως τροποποιήθηκε με τη Σύμβαση της 9ης Οκτωβρίου 1978 για την Προσχώρηση του Βασιλείου της Δανίας, της Ιρλανδίας και του Ηνωμένου Βασιλείου της Μεγάλης Βρετανίας και της Βόρειας Ιρλανδίας (ΕΕ L 304, σ. 1, και — τροποποιημένο κείμενο — 6.77), με τη Σύμβαση της 25ης Οκτωβρίου 1982 για την προσχώρηση της Ελληνικής Δημοκρατίας (ΕΕ L 388, σ. 1), με τη Σύμβαση της 26ης Μαΐου 1989 για την προσχώρηση του Βασιλείου της Ισπανίας και της Πορτογαλικής Δημοκρατίας (ΕΕ L 285, σ. 1) και με τη Σύμβαση της 29ης Νοεμβρίου 1996 για την προσχώρηση της Δημοκρατίας της Αυστρίας, της Δημοκρατίας της Φινλανδίας και του Βασιλείου της Σουηδίας (ΕΕ 1997, σ. 15, σ. 1), το Δικαστήριο (πέμπτο τμήμα), συγκείμενο από τους M. Wathelet (εισηγητή), πρόεδρο τμήματος, και τους C. W. A. Timmermans, A. La Pergola, P. Jann και S. von Bahr, δικαστές, γενικός εισαγγελέας: P. Léger, γραμματέας: M.-F. Contet, κύρια υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 8 Μαΐου 2003, απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

Το άρθρο 21 της Συμβάσεως της 27ης Σεπτεμβρίου 1968 για τη διεθνή δικαιοδοσία και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις, όπως τροποποιήθηκε με τη Σύμβαση της 9ης Οκτωβρίου 1978 για την Προσχώρηση του Βασιλείου της Δανίας, της Ιρλανδίας και του Ηνωμένου Βασιλείου της Μεγάλης Βρετανίας και της Βόρειας Ιρλανδίας, με τη Σύμβαση της 25ης Οκτωβρίου 1982 για την προσχώρηση της Ελληνικής Δημοκρατίας, με τη Σύμβαση της 26ης Μαΐου 1989 για την προσχώρηση του Βασιλείου της Ισπανίας και της Πορτογαλικής Δημοκρατίας και με τη Σύμβαση της 29ης Νοεμβρίου 1996 για την προσχώρηση της Δημοκρατίας της Αυστρίας, της Δημοκρατίας της Φινλανδίας και του Βασιλείου της Σουηδίας έχει την έννοια ότι, προκειμένου να κριθεί αν δύο αγωγές μεταξύ των ιδίων

διαδίκων ενώπιον δικαστηρίων διαφορετικών συμβαλλομένων κρατών έχουν το ίδιο αντικείμενο, πρέπει να λαμβάνονται υπόψη αποκλειστικώς οι απαιτήσεις των αντιστοίχων εναγόντων, αποκλεισμένων των αμυντικών ισχυρισμών που προβάλλει ένας εναγόμενος.

(¹) ΕΕ C 134 της 5.5.2001.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(έκτο τμήμα)

της 8ης Μαΐου 2003

στην υπόθεση C-113/01 (αίτηση του Högsta förvaltningsdomstolen για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως): Paranova Oy (¹)

(«Ερμηνεία των άρθρων 28 ΕΚ και 30 ΕΚ — Φάρμακα — Ανάκληση της αδείας παράλληλης εισαγωγής φαρμάκου κατόπιν παρατήσεως από την άδεια κυκλοφορίας αναφοράς εκ μέρους του κατόχου της»)

(2003/C 146/12)

(Γλώσσα διαδικασίας: η σουηδική)

(Προσωρινή μετάφραση· η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας»)

Στην υπόθεση C-113/01, με αντικείμενο αίτηση του Högsta förvaltningsdomstolen (Φινλανδία) προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 234 ΕΚ, με την οποία ζητείται, στο πλαίσιο διαδικασίας κινηθείσας από την Paranova Oy, η έκδοση προδικαστικής αποφάσεως ως προς την ερμηνεία των άρθρων 28 ΕΚ και 30 ΕΚ, το Δικαστήριο (έκτο τμήμα), συγκείμενο από τους J.-P. Puissochet, πρόεδρο τμήματος, C. Gulmann (εισηγητή), F. Macken, N. Colneric και J. N. Cunha Rodrigues, δικαστές, γενικός εισαγγελέας: F. G. Jacobs, γραμματέας: H. A. Rühl, υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 8 Μαΐου 2003, απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

Τα άρθρα 28 ΕΚ και 30 ΕΚ αντίκεινται σε εθνική ρύθμιση σύμφωνα με την οποία η ανάκληση αδείας κυκλοφορίας αναφοράς, κατόπιν αιτήσεως του κατόχου της, συνεπάγεται, για τον λόγο αυτό και μόνον, την ανάκληση της αδείας παράλληλης εισαγωγής που έχει χορηγηθεί για το οικείο φάρμακο. Αντιθέτως, οι διατάξεις αυτές δεν αντίκεινται σε περιορισμούς των παραλλήλων εισαγωγών του οικείου φαρμάκου, αν υφίσταται πράγματι κίνδυνος για την υγεία των ανθρώπων λόγω της διατηρήσεως του εν λόγω φαρμάκου στην αγορά του κράτους μέλους εισαγωγής.

(¹) ΕΕ C 150 της 19.5.2001.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(πέμπτο τμήμα)

της 3ης Απριλίου 2003

στην υπόθεση C-116/01 (αίτηση του Raad van State για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως): SITA Eco Service Nederland BV, πρώην Verol Recycling Limburg BV, κατά Minister van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer (¹)

(«Περιβάλλον — Απόβλητα — Κανονισμός (ΕΟΚ) 259/93 — Οδηγία 75/442/ΕΟΚ — Επεξεργασία των αποβλήτων σε διάφορα στάδια — Χρήση των αποβλήτων στην τσιμεντοβιομηχανία ως καυσίμων και χρήση των καταλοίπων της καύσεως ως πρώτης ύλης στην κατασκευή τσιμέντου — Χαρακτηρισμός “εργασία αξιοποίησης” ή “εργασία διαθέσεως” — Έννοια της κύριας χρησιμοποίησης ως καυσίμου ή άλλου μέσου παραγωγής ενέργειας»)

(2003/C 146/13)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική)

(Προσωρινή μετάφραση· η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας»)

Στην υπόθεση C-116/01, με αντικείμενο αίτηση του Raad van State (Κάτω Χώρες) προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 34 ΕΚ, με την οποία ζητήθηκε, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου μεταξύ SITA Eco Service Nederland BV, πρώην Verol Recycling Limburg BV, και Minister van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer, η έκδοση προδικαστικής αποφάσεως ως προς την ερμηνεία της οδηγίας 75/442/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 15ης Ιουλίου 1975, περί των στερεών αποβλήτων (ΕΕ ειδ. έκδ. 15/001, σ. 86), όπως τροποποιήθηκε με την οδηγία 91/156/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 18ης Μαρτίου 1991 (ΕΕ L 78, σ. 32), και με την απόφαση 96/350/ΕΚ της Επιτροπής, της 24ης Μαΐου 1996 (ΕΕ L 135, σ. 32), το Δικαστήριο (πέμπτο τμήμα), συγκείμενο από τους M. Wathelet, πρόεδρο τμήματος, C. W. A. Timmermans, A. La Pergola (εισηγητή), P. Jann και A. Rosas, δικαστές, γενικός εισαγγελέας: F. G. Jacobs, γραμματέας: M.-F. Contet, κύρια υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 3 Απριλίου 2003, απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

1) Σε περίπτωση διαδικασίας επεξεργασίας αποβλήτων που περιλαμβάνει περισσότερα διαφορετικά στάδια, ο χαρακτηρισμός “εργασία διαθέσεως” ή “εργασία αξιοποίησης” υπό την έννοια της οδηγίας 75/442/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 15ης Ιουλίου 1975, περί των στερεών αποβλήτων, όπως τροποποιήθηκε με την οδηγία 91/156/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 18ης Μαρτίου 1991, και με την απόφαση 96/350/ΕΚ της Επιτροπής, της 24ης Μαΐου 1996, πρέπει να γίνεται, προς εφαρμογήν του κανονισμού (ΕΟΚ) 259/93 του Συμβουλίου, της 1ης Φεβρουαρίου 1993, σχετικά με την παρακολούθηση και τον έλεγχο των μεταφορών αποβλήτων στο εσωτερικό της Κοινότητας καθώς και κατά την είσοδο και έξοδο τους, όπως έχει τροποποιηθεί με τον κανονισμό (ΕΚ) 120/97 του Συμβουλίου, της 20ής Ιανουαρίου 1997, με γνώμονα μόνον την πρώτη κατεργασία στην οποία υποβάλλονται τα απόβλητα μετά τη μεταφορά τους.

- 2) Η θερμότητα αξία των χρησιμοποιούμενων ως καυσίμων αποβλήτων δεν αποτελεί αποφασιστικό κριτήριο προκειμένου να κριθεί εάν αυτή η εργασία συνιστά την εργασία διαθέσεως που προβλέπεται στο σημείο D 10 του παραρτήματος II Α της οδηγίας 75/442, όπως τροποποιήθηκε με την οδηγία 91/156 και με την απόφαση 96/350, ή την εργασία αξιοποιήσεως που προβλέπεται στο σημείο R 1 του παραρτήματος II Β αυτής. Τα κράτη μέλη μπορούν να ορίζουν τα σχετικά κριτήρια της διακρίσεως, υπό την προϋπόθεση ότι αυτά τα κριτήρια είναι σύμφωνα προς εκείνα που έχει ορίσει η εν λόγω οδηγία.

(¹) EE C 161 της 2.6.2001.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(έκτο τμήμα)

της 8ης Μαΐου 2003

στην υπόθεση C-122/01 P: T. Port GmbH & Co. KG κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (¹)

(«Αίτηση ανατρέσεως — Μπανάνες — Κοινή οργάνωση αγοράς — Κανονισμός (ΕΚ) 478/95 — Καθεστώς των πιστοποιητικών εξαγωγής — Αγωγή αποζημιώσεως — Απόδειξη της ζημίας και της αιτιώδους συνάφειας»)

(2003/C 146/14)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική)

(Προσωρινή μετάφραση· η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας»)

Στην υπόθεση C-122/01 P, T. Port GmbH & Co. KG, με έδρα το Αμβούργο (Γερμανία), εκπροσωπούμενη από τον G. Meier, Rechtsanwalt, με αντικείμενο αίτηση ανατρέσεως κατά της αποφάσεως που εξέδωσε στις 1 Φεβρουαρίου 2001 το Πρωτοδικείο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (πέμπτο τμήμα) στην υπόθεση T-1/99 T. Port κατά Επιτροπής, (Συλλογή 2001, σ. II-465), με την οποία ζητείται η εξαφάνιση της αποφάσεως αυτής, όπου ο έτερος διάδικος είναι η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: K.-D. Borchardt και Niejahr), το Δικαστήριο (έκτο τμήμα), συγκείμενο από τους J.-P. Puissechet, πρόεδρο τμήματος, R. Schintgen (εισηγητή) και B. Σκουρή, F. Macken και N. Colneric, δικαστές, γενικός εισαγγελέας: P. Léger, γραμματέας: M.-F. Contet, κύρια υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 8 Μαΐου 2003, απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

- 1) Απορρίπτει την αίτηση ανατρέσεως.
- 2) Καταδικάζει την T. Port GmbH & Co. KG στα δικαστικά έξοδα.

(¹) EE C 161 της 2.6.2001.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(έκτο τμήμα)

της 8ης Μαΐου 2003

στην υπόθεση C-171/01 (αίτηση του Verfassungsgerichtshof για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως):
Wählergruppe «Gemeinsam Zajedno/Birlikte Alternative und Grüne GewerkschafterInnen/UG» (¹)

(«Συμφωνία Συνδέσεως ΕΟΚ-Τουρκίας — Ελεύθερη κυκλοφορία των εργαζομένων — Άρθρο 10, παράγραφος 1, της αποφάσεως 1/80 του Συμβουλίου Συνδέσεως — Αρχή της απαγορεύσεως των διακρίσεων όσον αφορά τους όρους εργασίας — Άμεσο αποτέλεσμα — Περιεχόμενο — Νομοθεσία κράτους μέλους που στερεί από τους Τούρκους εργαζομένους το δικαίωμα του εκλέγεσθαι στα εργατικά επιμελητήρια»)

(2003/C 146/15)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική)

(Προσωρινή μετάφραση· η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας»)

Στην υπόθεση C-171/01, με αντικείμενο αίτηση του Verfassungsgerichtshof (Αυστρία) προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 234 ΕΚ, με την οποία ζητήθηκε, στο πλαίσιο της διαδικασίας που κίνησε ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου η Wählergruppe «Gemeinsam Zajedno/Birlikte Alternative und Grüne GewerkschafterInnen/UG», παρουσία των Bundesminister für Wirtschaft und Arbeit, Kammer für Arbeiter und Angestellte für Vorarlberg, Wählergruppe «Vorarlberger Arbeiter- und Angestelltenbund (ÖAAB) — AK-Präsident Josef Fink», Wählergruppe «FSG — Walter Gelbmann — mit euch ins nächste Jahrtausend/Liste 2», Wählergruppe «Freiheitliche und parteifreie Arbeitnehmer Vorarlberg — FPÖ», Wählergruppe «Gewerkschaftlicher Linksblock» και Wählergruppe «NBZ — Neue Bewegung für die Zukunft», η έκδοση προδικαστικής αποφάσεως ως προς την ερμηνεία του άρθρου 10, παράγραφος 1, της αποφάσεως 1/80, της 19ης Σεπτεμβρίου 1980, σχετικά με την προώθηση της συνδέσεως, την οποία εξέδωσε το Συμβούλιο Συνδέσεως που συστάθηκε με τη Συμφωνία Συνδέσεως μεταξύ της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας και της Τουρκίας, το Δικαστήριο (έκτο τμήμα), συγκείμενο από τους J.-P. Puissechet, πρόεδρο τμήματος, R. Schintgen (εισηγητή), B. Σκουρή, F. Macken και J. N. Cunha Rodrigues, δικαστές, γενικός εισαγγελέας: F. G. Jacobs, γραμματέας: M.-F. Contet, κύρια υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 8 Μαΐου 2003, απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

Το άρθρο 10, παράγραφος 1, της αποφάσεως 1/80, της 19ης Σεπτεμβρίου 1980, σχετικά με την προώθηση της συνδέσεως, την οποία εξέδωσε το Συμβούλιο Συνδέσεως που συστάθηκε με τη Συμφωνία Συνδέσεως μεταξύ της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας και της Τουρκίας, πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι:

— η διάταξη αυτή έχει άμεσο αποτέλεσμα στα κράτη μέλη και

- απαγορεύει την εφαρμογή εθνικής ρυθμίσεως που στερεί από τους Τούρκους εργαζομένους που είναι ενταγμένοι στη νόμιμη αγορά εργασίας του κράτους μέλους υποδοχής το δικαίωμα του εκλέγεσθαι στη γενική συνέλευση οργανισμού εκπροσωπήσεως και προασπίσεως των συμφερόντων των εργαζομένων, όπως τα εργατικά επιμελητήρια στην Αυστρία.

(¹) EE C 173 της 16.06.2001.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(έκτο τμήμα)

της 10ης Απριλίου 2003

στην υπόθεση C-217/01 P: Michel Hendrickx κατά Ευρωπαϊκού Κέντρου για την Ανάπτυξη της Επαγγελματικής Κατάρτισης (Cedefop) (¹)

(«Αίτηση ανατρέσεως — Υπάλληλοι — Αποζημίωση επανεγκαταστάσεως — Προσφυγή που κατέστη άνευ αντικειμένου — Κατάργηση της δίκης»)

(2003/C 146/16)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

(Προσωρινή μετάφραση· η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας»)

Στην υπόθεση C-217/01 P, Michel Hendrickx (δικηγόροι: J.-N. Louis και V. Peere), που έχει ως αντικείμενο αίτηση ανατρέσεως που ασκήθηκε κατά της διατάξεως που εξέδωσε στις 12 Μαρτίου 2001 το Πρωτοδικείο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (πέμπτο τμήμα) στην υπόθεση T-298/00, Hendrickx κατά Ευρωπαϊκού Κέντρου για την Ανάπτυξη της Επαγγελματικής Κατάρτισης (Cedefop) (που δεν έχει δημοσιευθεί στη Συλλογή), και με την οποία ζητήθηκε η αναίρεση της εν λόγω διατάξεως, όπου ο έτερος διάδικος είναι το Ευρωπαϊκό Κέντρο για την Ανάπτυξη της Επαγγελματικής Κατάρτισης (Cedefop) (εκπρόσωπος: B. Wägenbaur), το Δικαστήριο (έκτο τμήμα), συγκείμενο από τους J.-P. Puissochet, πρόεδρο τμήματος, C. Gulmann, F. Macken, N. Colneric (εισηγήτρια) και J. N. Cunha Rodrigues, δικαστές, γενικός εισαγγελέας: A. Tizzano, γραμματέας: R. Grass, εξέδωσε στις 10 Απριλίου 2003, απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

- 1) Απορρίπτει την αίτηση ανατρέσεως.
- 2) Καταδικάζει τον M. Hendrickx στα δικαστικά έξοδα.

(¹) EE C 212 της 28.07.2001.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(δεύτερο τμήμα)

της 8ης Μαΐου 2003

στην υπόθεση C-268/01 (αίτηση του Verwaltungsgericht Weimar για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως): Agrargenossenschaft Alkersleben eG κατά Freistaat Thüringen (¹)

(«Γάλα και γαλακτοκομικά προϊόντα — Κανονισμός (ΕΟΚ) 3950/92 — Εφαρμοστέο καθεστώς στο έδαφος της πρώην Λαοκρατικής Δημοκρατίας της Γερμανίας — Ποσότητες αναφοράς — Έννοιες “παραγωγού” και “εκμεταλλεύσεως” — Μισθωτής εκμεταλλεύσεως ευρισκόμενης στο προαναφερθέν έδαφος»)

(2003/C 146/17)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική)

(Προσωρινή μετάφραση· η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας»)

Στην υπόθεση C-268/01, με αντικείμενο αίτηση του Verwaltungsgericht Weimar (Γερμανία) προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 234 ΕΚ, με την οποία ζητήθηκε, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου μεταξύ Agrargenossenschaft Alkersleben eG και Freistaat Thüringen, η έκδοση προδικαστικής αποφάσεως ως προς την ερμηνεία των άρθρων 3, παράγραφος 2, 4, παράγραφος 4, 5 και 9, στοιχεία γ' και δ', του κανονισμού (ΕΟΚ) 3950/92 του Συμβουλίου, της 28ης Δεκεμβρίου 1992, για τη θέσπιση συμπληρωματικής εισφοράς στον τομέα του γάλακτος και των γαλακτοκομικών προϊόντων (ΕΕ L 405, σ. 1), όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό (ΕΚ) 751/1999 της Επιτροπής, της 9ης Απριλίου 1999 (ΕΕ L 96, σ. 11), το Δικαστήριο (δεύτερο τμήμα), συγκείμενο από τους R. Schintgen, πρόεδρο τμήματος, B. Σκουρή (εισηγήτη) και N. Colneric, δικαστές, γενικός εισαγγελέας: P. Léger, γραμματέας: R. Grass, εξέδωσε στις 8 Μαΐου 2003, απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

- 1) Το άρθρο 9, στοιχεία γ' και δ', του κανονισμού (ΕΟΚ) 3950/92 του Συμβουλίου, της 28ης Δεκεμβρίου 1992, για τη θέσπιση συμπληρωματικής εισφοράς στον τομέα του γάλακτος και των γαλακτοκομικών προϊόντων, όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό (ΕΚ) 751/1999 της Επιτροπής, της 9ης Απριλίου 1999, σε συνδυασμό με τα άρθρα 3, παράγραφος 2, 4, παράγραφος 4, και 5 του εν λόγω κανονισμού, έχει την έννοια ότι το σύνολο της ποσότητας γάλακτος, που παράγεται αυτοτελώς, από κάτοχο γεωργικής εκμεταλλεύσεως εγκατεστημένο στο έδαφος της πρώην Λαοκρατικής Δημοκρατίας της Γερμανίας, σε εγκαταστάσεις μισθωμένες από αυτόν, οι οποίες ευρίσκονται στο εν λόγω έδαφος αλλά σε διαφορετικά ομόσπονδα κράτη, πρέπει να καταλογισθεί στην ποσότητα αναφοράς η οποία του παραχωρήθηκε προσωρινά.
- 2) Το άρθρο 9, στοιχεία γ' και δ', του κανονισμού 3950/92, όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό 751/1999, σε συνδυασμό με τα άρθρα 3, παράγραφος 2, 4, παράγραφος 4, και 5 του εν λόγω κανονισμού, αντιτίθεται στην εκ μέρους των αρμόδιων εθνικών αρχών απαγόρευση σε παραγωγό, εγκατεστημένο στο έδαφος της πρώην Λαοκρατικής Δημοκρατίας της Γερμανίας, να μεταφέρει τη γαλακτοκομική του παραγωγή σε εγκαταστάσεις ευρισκόμενες σε

κοινότητα η οποία, μολονότι αποτελούσε μέρος του εν λόγω εδάφους κατά την ημερομηνία επανενώσεως της Γερμανίας, ανήκει εφεξής σε ένα από τα παλαιά ομόσπονδα κράτη της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας κατόπιν συμβάσεως η οποία συνήφθη μετά από την ως άνω ημερομηνία.

(¹) ΕΕ C 275 της 29.09.2001.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(πέμπτο τμήμα)

της 3ης Απριλίου 2003

στην υπόθεση C-277/01 P: Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο κατά Ignacio Samper (¹)

(«Αίτηση αναίρεσως — Υπάλληλοι — Αποκατάσταση σταδιοδρομίας — Συγκριτική εξέταση των προσόντων»)

(2003/C 146/18)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

(Προσωρινή μετάφραση· η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας»)

Στην υπόθεση C-277/01 P, Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο (εκπρόσωποι: H. von Hertzen και D. Moore), με αντικείμενο αίτηση αναίρεσως που ασκήθηκε κατά της αποφάσεως που εξέδωσε στις 3 Μαΐου 2001 το Πρωτοδικείο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (τέταρτο τμήμα) στην υπόθεση T-99/00, Samper κατά Κοινοβουλίου (Συλλογή Υπ.Υπ. 2001, σ. I-A-111 και II-507), και με την οποία ζητήθηκε η εξαφάνιση της αποφάσεως αυτής, όπου ο έτερος διάδικος είναι ο Ignacio Samper, υπάλληλος του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, κάτοικος Μαδρίτης (Ισπανία), (εκπρόσωπος: E. Boigelot), το Δικαστήριο (πέμπτο τμήμα), συγκείμενο από τους M. Wathelet, πρόεδρο τμήματος, C. W. A. Timmermans, A. La Pergola, P. Jann και S. von Bahr (εισηγητή), δικαστές, γενικός εισαγγελέας: L. A. Geelhoed, γραμματέας: R. Grass, εξέδωσε στις 3 Απριλίου 2003, απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

- 1) Αναίρει την απόφαση του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων της 3ης Μαΐου 2001, T-99/00, Samper κατά Κοινοβουλίου.
- 2) Αναπέμπει την υπόθεση στο Πρωτοδικείο προκειμένου αυτό να αποφανθεί επί των αιτημάτων του I. Samper περί ακυρώσεως της αποφάσεως του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου της 9ης Ιουνίου 1999 περί αποκαταστάσεως της σταδιοδρομίας του, καθόσον ορίζει την 1η Ιανουαρίου 1998 ως ημερομηνία ενάρξεως ισχύος της προαγωγής του στον βαθμό A 4.
- 3) Επιφυλάσσεται ως προς τα δικαστικά έξοδα.

(¹) ΕΕ C 245 της 1.9.2001.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(πέμπτο τμήμα)

της 8ης Μαΐου 2003

στην υπόθεση C-384/01: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Γαλλικής Δημοκρατίας (¹)

(«Παράβαση κράτους μέλους — Έκτη οδηγία ΦΠΑ — Άρθρο 12, παράγραφος 3, στοιχεία α' και β' — Προμήθεια φυσικού αερίου και ηλεκτρικού ρεύματος — Πάγιο τέλος για τη σύνδεση με τα δίκτυα παροχής — Μειωμένος συντελεστής»)

(2003/C 146/19)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

(Προσωρινή μετάφραση· η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας»)

Στην υπόθεση C-384/01, Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: E. Traversa και C. Giolito) κατά Γαλλικής Δημοκρατίας (εκπρόσωποι: G. de Bergues και P. Boussaroque), με αντικείμενο να αναγνωριστεί ότι η Γαλλική Δημοκρατία, εφαρμόζοντας μειωμένο συντελεστή ΦΠΑ στο σταθερό μέρος των τιμών προμήθειας φυσικού αερίου και ηλεκτρικού ρεύματος από τα δημόσια δίκτυα, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 12, παράγραφος 3, στοιχεία α' και β', της έκτης οδηγίας 77/388/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 17ης Μαΐου 1977, περί εναρμονίσεως των νομοθεσιών των κρατών μελών, των σχετικών με τους φόρους κύκλου εργασιών — Κοινό σύστημα φόρου προστιθέμενης αξίας: ομοιόμορφη φορολογική βάση (ΕΕ ειδ. έκδ. 09/001, σ. 49), όπως διαμορφώθηκε μετά την οδηγία 96/95/ΕΚ του Συμβουλίου, της 20ής Δεκεμβρίου 1996, που τροποποιεί, ως προς το ύψος του κανονικού συντελεστή, την οδηγία 77/388 (ΕΕ L 338, σ. 89), το Δικαστήριο (πέμπτο τμήμα), συγκείμενο από τους M. Wathelet, πρόεδρο τμήματος, D. A. O. Edward (εισηγητή), A. La Pergola, P. Jann και A. Rosas, δικαστές, γενικός εισαγγελέας: S. Alber, γραμματέας: R. Grass, εξέδωσε στις 8 Μαΐου 2003, απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

- 1) Απορρίπτει την προσφυγή.
- 2) Καταδικάζει την Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στα δικαστικά έξοδα.

(¹) ΕΕ C 348 της 8.12.2001.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(έκτο τμήμα)

της 8ης Μαΐου 2003

στην υπόθεση C-14/02 (αίτηση του Conseil d'État για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως): ATRAL SA και État belge⁽¹⁾

(«Ελεύθερη κυκλοφορία των εμπορευμάτων — Κεντρικά συστήματα συναγερμού — Ερμηνεία των άρθρων 28 ΕΚ και 30 ΕΚ — Ερμηνεία των οδηγιών 73/23/ΕΟΚ, 89/336/ΕΟΚ και 1999/5/ΕΚ — Συμβιβαστό εθνικής νομοθεσίας που εξαρτά την εμπορία από διαδικασία προηγούμενης εγκρίσεως»)

(2003/C 146/20)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

(Προσωρινή μετάφραση· η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας»)

Στην υπόθεση C-14/02, με αντικείμενο αίτηση του Conseil d'État (Βέλγιο) προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 234 ΕΚ, με την οποία ζητήθηκε, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου μεταξύ ATRAL SA και État belge, η έκδοση προδικαστικής αποφάσεως ως προς την ερμηνεία των άρθρων 28 ΕΚ και 30 ΕΚ, της οδηγίας 73/23/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 19ης Φεβρουαρίου 1973, περί προσεγγίσεως των νομοθεσιών των κρατών μελών των αναφερομένων στο ηλεκτρολογικό υλικό που προορίζεται να χρησιμοποιηθεί εντός ορισμένων ορίων τάσεως (ΕΕ ειδ. έκδ. 13/002, σ. 58), όπως τροποποιήθηκε με την οδηγία 93/68/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 22ας Ιουλίου 1993, για την τροποποίηση των οδηγιών 87/404/ΕΟΚ (απλά δοχεία πίεσης), 88/378/ΕΟΚ (ασφάλεια των παιχνιδιών), 89/106/ΕΟΚ (προϊόντα του τομέα των δομικών κατασκευών), 89/336/ΕΟΚ (ηλεκτρομαγνητική συμβατότητα), 89/392/ΕΟΚ (μηχανές), 89/686/ΕΟΚ (μέσα ατομικής προστασίας), 90/384/ΕΟΚ (όργανα ζύγισης μη αυτόματης λειτουργίας), 90/385/ΕΟΚ (ενεργά εμφυτεύσιμα ιατρικά βοηθήματα), 90/396/ΕΟΚ (συσκευές αερίου), 91/263/ΕΟΚ (τερματικός εξοπλισμός τηλεπικοινωνιών), 92/42/ΕΟΚ (νέοι λέβητες ζεστού νερού που τροφοδοτούνται με υγρά ή αέρια καύσιμα) και 73/23/ΕΟΚ (ηλεκτρολογικό υλικό που προορίζεται να χρησιμοποιηθεί εντός ορισμένων ορίων τάσεως) (ΕΕ L 220, σ. 1), της οδηγίας 89/336/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 3ης Μαΐου 1989, για την προσέγγιση των νομοθεσιών των κρατών μελών σχετικά με την ηλεκτρομαγνητική συμβατότητα (ΕΕ L 139, σ. 19), όπως τροποποιήθηκε με την οδηγία 93/68, και της οδηγίας 1999/5/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 9ης Μαρτίου 1999, σχετικά με τον ραδιοεξοπλισμό και τον τηλεπικοινωνιακό τερματικό εξοπλισμό και την αμοιβαία αναγνώριση της πιστότητας των εξοπλισμών αυτών (ΕΕ L 91, σ. 10), το Δικαστήριο (έκτο τμήμα), συγκείμενο από τους J.-P. Puissochet, πρόεδρο τμήματος, R. Schintgen, B. Σκουρή, F. Macken και J. N. Cunha Rodrigues (εισηγητή), δικαστές, γενικός εισαγγελέας: L. A. Geelhoed, γραμματέας: H. A. Rühl, κύριος υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 8 Μαΐου 2003, απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

- 1) Η οδηγία 73/23/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 19ης Φεβρουαρίου 1973, περί προσεγγίσεως των νομοθεσιών των κρατών μελών των αναφερομένων στο ηλεκτρολογικό υλικό που προορίζεται να χρησιμοποιηθεί εντός ορισμένων ορίων τάσεως, όπως τροποποιήθηκε με την οδηγία 93/68/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 22ας Ιουλίου 1993, για την τροποποίηση των οδηγιών 87/404/ΕΟΚ (απλά δοχεία πίεσης), 88/378/ΕΟΚ (ασφάλεια των παιχνιδιών), 89/106/ΕΟΚ (προϊόντα του τομέα των δομικών κατασκευών), 89/336/ΕΟΚ (ηλεκτρομαγνητική συμβατότητα), 89/392/ΕΟΚ (μηχανές), 89/686/ΕΟΚ (μέσα ατομικής προστασίας), 90/384/ΕΟΚ (όργανα ζύγισης μη αυτόματης λειτουργίας), 90/385/ΕΟΚ (ενεργά εμφυτεύσιμα ιατρικά βοηθήματα), 90/396/ΕΟΚ (συσκευές αερίου), 91/263/ΕΟΚ (τερματικός εξοπλισμός τηλεπικοινωνιών), 92/42/ΕΟΚ (νέοι λέβητες ζεστού νερού που τροφοδοτούνται με υγρά ή αέρια καύσιμα) και 73/23/ΕΟΚ (ηλεκτρολογικό υλικό που προορίζεται να χρησιμοποιηθεί εντός ορισμένων ορίων τάσεως), η οδηγία 89/336/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 3ης Μαΐου 1989, για την προσέγγιση των νομοθεσιών των κρατών μελών σχετικά με την ηλεκτρομαγνητική συμβατότητα, όπως τροποποιήθηκε με την οδηγία 93/68, και η οδηγία 1999/5/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 9ης Μαρτίου 1999, σχετικά με τον ραδιοεξοπλισμό και τον τηλεπικοινωνιακό τερματικό εξοπλισμό και την αμοιβαία αναγνώριση της πιστότητας των εξοπλισμών αυτών, έχουν εφαρμογή επί των συστημάτων και κεντρικών εγκαταστάσεων συναγερμού, ιδίως δε επί εκείνων που χρησιμοποιούν ραδιοηλεκτρικούς συνδέσμους. Στους καλυπτόμενους από τις εν λόγω οδηγίες τομείς, οι διατάξεις της εθνικής νομοθεσίας που ρυθμίζουν τον ίδιο τομέα οφείλουν αναγκαστικώς να είναι σύμφωνες προς τις εν λόγω οδηγίες.
- 2) Το άρθρο 3 της τροποποιημένης οδηγίας 73/23, το άρθρο 5 της τροποποιημένης οδηγίας 89/336 και τα άρθρα 6 και 8 της οδηγίας 1999/5 αποκλείουν διατάξεις της εθνικής νομοθεσίας, όπως αυτές για τις οποίες πρόκειται στην κύρια δίκη, οι οποίες εξαρτούν από διαδικασία προηγούμενης εγκρίσεως την εμπορία συστημάτων και κεντρικών εγκαταστάσεων συναγερμού σύμφωνων προς τις διατάξεις των εν λόγω οδηγιών και φερουσών το κατάλληλο σήμα «CE».
- 3) Τα άρθρα 28 ΕΚ έως και 30 ΕΚ έχουν την έννοια ότι, έστω και ελλείψει κοινοτικών μέτρων εναρμονίσεως, τα προϊόντα που έχουν νομίμως παραχθεί και διατεθεί στο εμπόριο σε κράτος μέλος πρέπει να μπορούν να διατεθούν στο εμπόριο και σε άλλο κράτος μέλος χωρίς να υπόκεινται σε συμπληρωματικούς ελέγχους. Εθνική κανονιστική ρύθμιση προβλέπουσα τέτοιου είδους ελέγχους μπορεί να δικαιολογηθεί μόνον αν εμπίπτει σε μία από τις εξαιρέσεις που προβλέπει το άρθρο 30 ΕΚ ή αν ανταποκρίνεται σε μία από τις επιτακτικές απαιτήσεις που έχει δεχθεί η νομολογία του Δικαστηρίου, σε αμφοτέρωτες δε τις περιπτώσεις αν μπορεί να διασφαλίσει την επίτευξη του επιδιωκόμενου σκοπού και αν δεν βάνει πέραν εκείνου που είναι αναγκαίο για την επίτευξη αυτού του σκοπού.
- 4) Το κράτος μέλος που επικαλείται δικαιολογητικό λόγο για τον περιορισμό της ελεύθερης κυκλοφορίας των εμπορευμάτων οφείλει να αποδείξει *in concreto* την ύπαρξη λόγου γενικού συμφέροντος, την αναγκαιότητα του συγκεκριμένου περιορισμού και τον αναλογικό χαρακτήρα του σε σχέση με τον επιδιωκόμενο σκοπό.

⁽¹⁾ ΕΕ C 68 της 16.3.2002.

ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(πρώτο τμήμα)

της 6ης Μαρτίου 2003

στην υπόθεση C-449/01 (αίτηση εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως του Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division): Abbey Life Assurance Co. Ltd κατά Kok Theam Year ⁽¹⁾)

(Άρθρο 104, παράγραφος 3, του Κανονισμού Διαδικασίας — Οδηγία 86/653/ΕΟΚ — Συντονισμός των δικαιών των κρατών μελών όσον αφορά τους εμπορικούς αντιπροσώπους (ανεξάρτητους επαγγελματίες) — Δυνατότητα εφαρμογής στους μεσάζοντες σε θέματα ασφάλισης και χρηματοοικονομικών υπηρεσιών)

(2003/C 146/21)

(Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική)

(Προσωρινή μετάφραση· η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας του Δικαστηρίου»)

Στην υπόθεση C-449/01, με αντικείμενο αίτηση του Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division) (Ηνωμένο Βασίλειο) προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 234 ΕΚ, με την οποία ζητήθηκε, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου μεταξύ Abbey Life Assurance Co. Ltd και Kok Theam Year, η έκδοση προδικαστικής αποφάσεως ως προς την ερμηνεία της οδηγίας 86/653/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 18ης Δεκεμβρίου 1986, σχετικά με τον συντονισμό των δικαιών των κρατών μελών όσον αφορά τους εμπορικούς αντιπροσώπους (ανεξάρτητους επαγγελματίες) (ΕΕ L 382, σ. 17), το Δικαστήριο (πρώτο τμήμα), συγκείμενο από τους M. Wathelet, πρόεδρο τμήματος, P. Jann (εισηγητή) και A. Rosas, δικαστές, γενική εισαγγελέας: C. Stix-Hackl, γραμματέας: R. Grass, εξέδωσε στις 6 Μαρτίου 2003 διάταξη με το ακόλουθο διατακτικό:

Η οδηγία 86/653/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 18ης Δεκεμβρίου 1986, σχετικά με τον συντονισμό των δικαιών των κρατών μελών όσον αφορά τους εμπορικούς αντιπροσώπους (ανεξάρτητους επαγγελματίες) πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι οι ανεξάρτητοι μεσάζοντες με καθήκοντα την πρόταση συνολο-λογήσεων συμβάσεων ασφάλισης, προσόδων ή αποταμιεύσεων δεν εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής της.

(¹) ΕΕ C 84 της 6.4.2002.

Αίτηση αναίρεσως της Rica Foods (Free Zone) NV που υποβλήθηκε στις 4 Φεβρουαρίου 2003 κατά της αποφάσεως της 14ης Νοεμβρίου 2002 την οποία εξέδωσε το Πρωτοδικείο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (τρίτο τμήμα) στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις T-332/00 και T-350/00, Rica Foods (Free Zone) NV, υποστηριζόμενη από το Βασίλειο των Κάτω Χωρών, και Free Trade Foods NV κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, υποστηριζόμενη από το Βασίλειο της Ισπανίας

(Υπόθεση C-40/03 P)

(2003/C 146/22)

Η Rica Foods (Free Zone) NV, εκπροσωπούμενη από τον G. van der Wal, δικηγόρο παρά τω Hoge Raad der Nederlanden, υπέβαλε ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 4 Φεβρουαρίου 2003 αίτηση αναίρεσως κατά της αποφάσεως της 14ης Νοεμβρίου 2002 την οποία εξέδωσε το Πρωτοδικείο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (τρίτο τμήμα) στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις T-332/00 και T-350/00, Rica Foods (Free Zone) NV, υποστηριζόμενη από το Βασίλειο των Κάτω Χωρών, και Free Trade Foods NV κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, υποστηριζόμενη από το Βασίλειο της Ισπανίας.

Η αναίρεσείουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- 1) να κηρύξει παραδεκτή την αίτηση αναίρεσως της αποφάσεως του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων της 14ης Νοεμβρίου 2002 στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις T-332/00 και T-350/00·
- 2) να αναίρεσει την απόφαση του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων της 14ης Νοεμβρίου 2002 στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις T-332/00 και T-350/00 και, αφού εκδικάσει εκ νέου την προσφυγή-αγωγή της αναίρεσείουσας όπως ασκήθηκε με το από 27 Οκτωβρίου 2000 εισαγωγικό της δίκης έγγραφό της:

— να ακυρώσει τον κανονισμό 2081/2000/ΕΚ (¹)·

— να ορίσει ότι η Κοινότητα είναι υπεύθυνη για τη ζημία που η αναίρεσείουσα υπέστη λόγω του ότι από την 1η Οκτωβρίου 2000 η εισαγωγή των προϊόντων που αφορά ο κανονισμός 2081/2000 εμποδίζεται ή περιορίζεται συνεπεία του κανονισμού αυτού, καθώς και να ορίσει ότι οι διάδικοι θα πρέπει να συμφωνήσουν για την έκταση της ζημίας της αναίρεσείουσας και ότι, αν δεν συμφωνήσουν επί του ζητήματος αυτού, η δίκη θα συνεχιστεί εντός της προθεσμίας που θα τάξει το Δικαστήριο για να καθοριστεί η έκταση της ζημίας, ή τουλάχιστον να υποχρεώσει την Κοινότητα να καταβάλει μια προσωρινώς υπολογισμένη αποζημίωση που θα

προσδιοριστεί αργότερα, ή επικουρικότερα να υποχρεώσει την Κοινότητα να καταβάλει την αποζημίωση που το Δικαστήριο θα καθορίσει κατά δίκαιη κρίση, πλέον τόκων προς 8 % ετησίως από την ημερομηνία ασκήσεως της προσφυγής-αγωγής μέχρι την ολοσχερή εξόφληση.

- 3) να καταδικάσει, σύμφωνα με το άρθρο 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, την αναιρεσίβλητη στα έξοδα της δίκης τόσο ενώπιον του Δικαστηρίου όσο και ενώπιον του Πρωτοδικείου.

Λόγοι αναιρέσεως και κύρια επιχειρήματα

Οι λόγοι αναιρέσεως και τα κύρια επιχειρήματα είναι ανάλογοι με τους λόγους αναιρέσεως και τα κύρια επιχειρήματα στην υπόθεση C-41/03 P, εξυπακουμένου ότι εδώ πρόκειται για τον κανονισμό 2081/2000.

- (¹) Κανονισμός της Επιτροπής, της 29ης Σεπτεμβρίου 2000, για τη συνέχιση της εφαρμογής μέτρων διασφάλισης όσον αφορά τις εισαγωγές, από τις υπερπόντιες χώρες και εδάφη, προϊόντων του τομέα της ζάχαρης με σώρευση καταγωγών ΕΚ/ΥΧΕ (ΕΕ L 246, σ. 64).

Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά του Βασιλείου της Ισπανίας, που ασκήθηκε στις 17 Φεβρουαρίου 2003

(Υπόθεση C-70/03)

(2003/C 146/23)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από την Isabel Martínez del Peral και τον Miguel França, μέλη της νομικής της υπηρεσίας, με τόπο επιδόσεων το Λουξεμβούργο, άσκησε στις 17 Φεβρουαρίου 2003 προσφυγή ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά του Βασιλείου της Ισπανίας.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

1. να αναγνωρίσει ότι το Βασίλειο της Ισπανίας, μη μεταφέροντας εξ ολοκλήρου στην εσωτερική του έννομη τάξη το άρθρο 5 και την παράγραφο 2 του άρθρου 6 της οδηγίας 93/13/ΕΟΚ του Συμβουλίου (¹), της 5ης Απριλίου 1993 σχετικά με τις καταχρηστικές ρήτρες των συμβάσεων που συνάπτονται με καταναλωτές, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τις διατάξεις της Συνθήκης και της άνω οδηγίας,
2. να καταδικάσει το Βασίλειο της Ισπανίας στα δικαστικά έξοδα

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

- Μη ορθή εφαρμογή του άρθρου 5 της οδηγίας: Ο νόμος διά του οποίου μεταφέρεται στο ισπανικό δίκαιο το άρθρο 5 της οδηγίας 93/13/ΕΟΚ παραλείπει την αναφορά ότι ο κανόνας της ευνοϊκότερης για τον καταναλωτή ερμηνείας δεν εφαρμόζεται στο πλαίσιο των διαδικασιών που εισάγει το άρθρο 7, παράγραφος 2, της οδηγίας (acciones de cesación). Έτσι δημιουργείται μια κατάσταση, στην οποία ο καταναλωτής διατρέχει τον κίνδυνο να στραφεί ο κανόνας ερμηνείας κατά των συμφερόντων του, στο μέτρο που θα τον εμποδίζει να εξαλείψει από τις συμβάσεις που συνάπτονται με καταναλωτές τις ασαφείς ρήτρες, οι οποίες σύμφωνα με μια «κανονική» ερμηνεία έχουν καταχρηστικό χαρακτήρα, ασκώντας acción de cesación (διαδικασία που επιτρέπει σε πρόσωπα και οργανώσεις με έννομο συμφέρον στην προστασία των καταναλωτών, να προσφύγουν σύμφωνα με το εθνικό δίκαιο σε δικαιοδοτικά ή διοικητικά όργανα, προκειμένου να αναγνωριστεί εάν ορισμένες συμβατικές ρήτρες, που έχουν διατυπωθεί προς γενική χρήση, έχουν καταχρηστικό χαρακτήρα και να ληφθούν τα απαραίτητα μέτρα, ώστε να παύσει η εφαρμογή των ρητρών αυτών).

- Μη ορθή εφαρμογή του άρθρου 6, παράγραφος 2, της οδηγίας: Αναγόμενος στα προβλεπόμενα «στο άρθρο 5 της Σύμβασης της Ρώμης του 1980 σχετικά με το εφαρμοστέο δίκαιο στις συμβατικές ενοχές», ο ισπανικός νόμος περιορίζει την προσφερόμενη από την οδηγία στους καταναλωτές προστασία, εισάγοντας διπλή προϋπόθεση. Έτσι, ενώ η οδηγία προβλέπει την προστασία όλων των καταναλωτών σε όλες τις συμβάσεις με επαγγελματίες, ο ισπανικός νόμος προβλέπει την προστασία αυτή μόνο για ορισμένα είδη συμβάσεων και μόνον όταν πληρούνται ορισμένες προϋποθέσεις, γεγονός το οποίο συνιστά διπλό περιορισμό που απαγορεύεται από την οδηγία.

(¹) ΕΕ L 95 της 21.04.1993, σ. 29.

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το College van Beroep voor het bedrijfsleven με απόφαση της 7ης Ιανουαρίου 2003 στην υπόθεση A. Tempelman κατά de Directeur van de Rijksdienst voor de keuring van Vee en Vlees

(Υπόθεση C-96/03)

(2003/C 146/24)

Με απόφαση της 7ης Ιανουαρίου 2003, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 4 Μαρτίου 2003, το College van Beroep voor het bedrijfsleven, στο πλαίσιο της διαφοράς μεταξύ A. Tempelman και de Directeur van de Rijksdienst voor de keuring van Vee en Vlees που εκκρεμεί ενώπιόν του, ζητεί από το Δικαστήριο την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως επί των εξής ερωτημάτων:

- 1) Μπορεί ένα κράτος μέλος να στηρίξει στο κοινοτικό δίκαιο την εξουσία να αποφασίσει τη θανάτωση ζώων που είναι ύποπτα να έχουν μολυνθεί από τον ιό του αφθώδους πυρετού;

- 2) Αφήνει η οδηγία 85/511/ΕΟΚ⁽¹⁾, όπως τροποποιήθηκε με την οδηγία 90/423/ΕΟΚ⁽²⁾, περιθώριο στα κράτη μέλη να λάβουν συμπληρωματικά εθνικά μέτρα για την καταπολέμηση του αφθώδους πυρετού;
- 3) Ποια όρια θέτει το κοινοτικό δίκαιο σε κράτος μέλος σχετικά με τη λήψη συμπληρωματικών εθνικών μέτρων, άλλων από εκείνα που προβλέπονται στην οδηγία 85/511/ΕΟΚ, όπως τροποποιήθηκε με την οδηγία 90/423/ΕΟΚ;

⁽¹⁾ ΕΕ 1985, L 315, σ. 11.

⁽²⁾ ΕΕ 1990, L 224, σ. 13.

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το College van Beroep voor het bedrijfsleven με απόφαση της 7ης Ιανουαρίου 2003 στην υπόθεση σύζυγοι T.H.J.M. van Schaijk κατά Directeur van de Rijksdienst voor de keuring van Vee en Vlees

(Υπόθεση C-97/03)

(2003/C 146/25)

Με απόφαση της 7ης Ιανουαρίου 2003, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 4 Μαρτίου 2003, το College van Beroep voor het bedrijfsleven στο πλαίσιο της διαφοράς μεταξύ των συζύγων T.H.J.M. van Schaijk και του Directeur van de Rijksdienst voor de keuring van Vee en Vlees, που εκκρεμεί ενώπιόν του, ζητεί από το Δικαστήριο την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως επί των εξής ερωτημάτων:

- Μπορεί ένα κράτος μέλος να στηρίξει στο κοινοτικό δίκαιο την εξουσία να αποφασίσει τη θανάτωση ζώων που είναι ύποπτα να έχουν μολυνθεί από τον ιό του αφθώδους πυρετού;
- Αφήνει η οδηγία 85/511/ΕΟΚ⁽¹⁾, όπως τροποποιήθηκε με την οδηγία 90/423/ΕΟΚ⁽²⁾, περιθώριο στα κράτη μέλη να λάβουν συμπληρωματικά εθνικά μέτρα για την καταπολέμηση του αφθώδους πυρετού;
- Ποια όρια θέτει το κοινοτικό δίκαιο σε κράτος μέλος σχετικά με τη λήψη συμπληρωματικών εθνικών μέτρων, άλλων από εκείνα που προβλέπονται στην οδηγία 85/511/ΕΟΚ, όπως τροποποιήθηκε με την οδηγία 90/423/ΕΟΚ;

⁽¹⁾ ΕΕ 1985, L 315, σ. 11.

⁽²⁾ ΕΕ 1990, L 224, σ. 13.

Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας, που ασκήθηκε στις 28 Φεβρουαρίου 2003

(Υπόθεση C-98/03)

(2003/C 146/26)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τον Ulrich Wölker, νομικό σύμβουλο της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, άσκησε στις 28 Φεβρουαρίου 2003 ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- να αναγνωρίσει ότι η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τα άρθρα 6, παράγραφοι 3 και 4, καθώς και τα άρθρα 12, 13 και 16 της οδηγίας 92/43/ΕΟΚ⁽¹⁾ του Συμβουλίου της 21ης Μαΐου 1992 για τη διατήρηση των φυσικών οικοτόπων καθώς και της άγριας πανίδας και χλωρίδας, καθώς και
 - δεν προβλέπει, για ορισμένα προγράμματα εκτός ειδικών ζωνών διατηρήσεως υπό την έννοια του άρθρου 4, παράγραφος 1, της οδηγίας, για τα οποία πρέπει να γίνεται, σύμφωνα με το άρθρο 6, παράγραφοι 3 και 4, της οδηγίας, εκτίμηση των επιπτώσεων, υποχρέωση τέτοιας εκτιμήσεως, ανεξαρτήτως του εάν τα προγράμματα μπορούν να επηρεάσουν σημαντικά μία ειδική ζώνη διατηρήσεως,
 - επιτρέπει τις εκπομπές εντός μίας ειδικής ζώνης διατηρήσεως ανεξαρτήτως του εάν μπορούν να την επηρεάσουν σημαντικά,
 - εξαιρεί ορισμένες μη ηθελημένες αλλοιώσεις ειδών του ζωικού βασιλείου από το πεδίο εφαρμογής των σχετικών διατάξεων προστασίας,
 - δεν διασφαλίζει, στην περίπτωση ορισμένων πράξεων που συμβιβάζονται με την προστασία των οικοτόπων, την τήρηση των εξαιρετικών διατάξεων του άρθρου 16 της οδηγίας,
 - διατηρεί σε ισχύ διατάξεις περί της εφαρμογής των μέσων προστασίας της χλωρίδας, που δεν λαμβάνουν επαρκώς υπόψη τα διάφορα είδη χλωρίδας,
 - δεν κοινοποίησε διατάξεις σχετικές με την αλιεία και/ή οι διατάξεις αυτές δεν περιέχουν επαρκείς απαγορεύσεις αλιείας.

2. να καταδικάσει την Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας στα δικαστικά έξοδα.

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το Tribunale di Firenze — Ufficio del Giudice per le indagini preliminari —, με διάταξη της 3ης Φεβρουαρίου 2003, στο πλαίσιο ποινικής δίκης κατά της Maria Pupino

(Υπόθεση C-105/03)

(2003/C 146/27)

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

- Οι ρυθμίσεις για τη μεταφορά στο εσωτερικό δίκαιο του άρθρου 6, παράγραφος 3 της οδηγίας πρέπει να αξιολογηθούν αναλόγως με το εάν προβλέπουν εκτίμηση των επιπτώσεων για όλα τα προγράμματα που μπορούν να επηρεάσουν σημαντικά ειδικές ζώνες διατηρήσεως. Το εάν μία ορισμένη αλλοίωση είναι σημαντική, κρίνεται όχι αποκλειστικά με γνώμονα το πρόγραμμα, αλλά μόνον αφού ληφθούν υπόψη οι σκοποί διατηρήσεως της ενδεχομένως επηρεαζομένης ζώνης και της χλωρίδας και της πανίδας της ζώνης αυτής. Ο ορισμός των «προγραμμάτων» που περιέχεται στο άρθρο 10, παράγραφος 1, αριθμός 11, στοιχεία β' και γ', του Bundesnaturschutzgesetz (ομοσπονδιακού νόμου για την προστασία του φυσικού τοπίου) δεν λαμβάνει ωστόσο υπόψη τις ζώνες διατηρήσεως. Ακόμη και εάν ήταν δυνατό να αποδειχθεί γενικώς ότι παρά τους περιορισμούς του ορισμού μπορούν να περιλαμβάνονται σε αυτόν όλα τα προγράμματα που μπορούν να επηρεάσουν σημαντικά ειδικές ζώνες διατηρήσεως, ωστόσο δεν είναι βέβαιο ότι προγράμματα με μη τυπικές, κατά βάση έμμεσες, επιπτώσεις, περιλαμβάνονται επίσης σε αυτόν τον ορισμό. Ιδίως οι μικροί οικότοποι με σπάνια είδη είναι πλέον ευαίσθητοι στις επιπτώσεις από ό,τι μπορούν να προβλέψουν οι γενικότερες διατάξεις που αφορούν τα προγράμματα.

- Η προκύπτουσα από το άρθρο 36 του Bundesnaturschutzgesetz παραγνώριση των επιβαρύνσεων εκτός της (ασαφώς διευκρινιζόμενης) σφαίρας επιρροής ενός προγράμματος συνιστά παράβαση του άρθρου 6, παράγραφοι 3 και 4 της οδηγίας.

- Ο περιορισμός της προστασίας των τόπων φωλεάσεως, τροφής, κατοικίας και καταφυγίου των ζώων στις περιπτώσεις σημαντικής αλλοιώσεως (άρθρο 43, παράγραφος 4, του Bundesnaturschutzgesetz) δεν συνάδει με το άρθρο 12, παράγραφος 1, στοιχείο δ', της οδηγίας, κατά το σαφές γράμμα του οποίου δεν είναι αναγκαία η ύπαρξη προθέσεως βλάβης ή καταστροφής των τόπων αναπαραγωγής ή των τόπων ανάπαυσης.

- Το άρθρο 43, παράγραφος 4, του Bundesnaturschutzgesetz προβλέπει επίσης εξαιρέσεις από τις διατάξεις περί προστασίας των ειδών σε περιπτώσεις ήδη γενομένων παρεμβάσεων ή ήδη ληφθέντων μέτρων χωρίς να λαμβάνει υπόψη ότι κατά το χρόνο της άδειας πιθανώς δεν ήταν γνωστό ότι θα επηρεαζόταν ένα προστατευόμενο είδος.

Με διάταξη της 3ης Φεβρουαρίου 2003, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 5 Μαρτίου 2003, το Tribunale di Firenze — Ufficio del Giudice per le indagini preliminari, στο πλαίσιο της ποινικής δίκης κατά Maria Pupino που εκκρεμεί ενώπιόν του, ζητεί από το Δικαστήριο την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως επί του εξής ερωτήματος:

Ερωτάται αν τα άρθρα 2, 3 και 8 της αποφάσεως πλαισίου 220, της 15ης Μαρτίου 2001, σχετικά με το καθεστώς των θυμάτων σε ποινικές διαδικασίες, έχουν την έννοια ότι προσκρούει σ' αυτά εθνική κανονιστική ρύθμιση, και συγκεκριμένα αυτή των άρθρων 392, παράγραφος 1bis, και 398, παράγραφος 5bis, του ιταλικού κώδικα ποινικής δικονομίας, η οποία προβλέπει ότι, όσον αφορά τα διάφορα σεξουαλικά αδικήματα ή τα αδικήματα με σεξουαλικά κίνητρα, επιτρέπεται η κατάθεση ως μαρτύρων ανηλίκων κάτω των 16 ετών κατά τη φάση της προκαταρκτικής εξέτασεως, μέσω διεξαγωγής «συντηρητικής» αποδείξεως και σύμφωνα με ειδικούς όρους, όπως η χρήση φωνογραφικών ή οπτικοακουστικών μέσων αναπαραγωγής.

Αίτηση αναιρέσεως, που υποβλήθηκε από την Védial SA στις 27 Φεβρουαρίου 2003 με τηλεμοιτυπία και επιβεβαιώθηκε με το πρωτότυπο που κατατέθηκε στις 7 Μαρτίου 2003, κατά της αποφάσεως της 12ης Δεκεμβρίου 2002 του τέταρτου τμήματος του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στην υπόθεση T-110/01, μεταξύ Védial SA και του Γραφείου Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της εσωτερικής αγοράς (σήματα, σχέδια και υποδείγματα) (ΓΕΕΑ), όπου στην αρχική διαφορά έτερος διάδικος ήταν η France Distribution

(Υπόθεση C-106/03 P)

(2003/C 146/28)

Με δικόγραφο που κατέθεσε στο Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, στις 27 Φεβρουαρίου 2003 μέσω τηλεμοιτυπίας, που επιβεβαιώθηκε με το αρχικό δικόγραφο που κατατέθηκε στις 7 Μαρτίου 2003, η Védial SA υπέβαλε αίτηση αναιρέσεως κατά της αποφάσεως της 12ης Δεκεμβρίου 2002 του τέταρτου τμήματος του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στην υπόθεση T-110/01, μεταξύ Védial SA και του Γραφείου Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της εσωτερικής αγοράς (σήματα, σχέδια και υποδείγματα) (ΓΕΕΑ), όπου στην αρχική διαφορά έτερος διάδικος ήταν η France Distribution.

(¹) ΕΕ L 206, 1992, σ. 7

Η αναιρέσειουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- να εξαφανίσει την απόφαση του Πρωτοδικείου της 12ης Δεκεμβρίου 2002 στην υπόθεση T-110/01 και κατά συνέπεια:
 - κυρίως: κατ' εφαρμογήν του άρθρου 54 του Οργανισμού του Δικαστηρίου, να αποφανθεί οριστικώς επί της διαφοράς, κάνοντας δεκτά τα αιτήματα της ενώπιον του Πρωτοδικείου προσφεύγουσας·
 - επικουρικώς: να αναπέμψει την υπόθεση στο Πρωτοδικείο προκειμένου αυτό να αποφανθεί·
- σε κάθε περίπτωση: να καταδικάσει το ΓΕΕΑ στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι αναιρέσεως και κύρια επιχειρήματα

- Λόγος αντλούμενος από την παραβίαση της «αρχής της πρωτοβουλίας των διαδικών»

Η «αρχή της πρωτοβουλίας των διαδικών» αποτελεί γενική αρχή δικαίου κατά την οποία οι διάδικοι είναι αυτοί οι οποίοι, κατ' αρχήν, κανονίζουν τον τρόπο που προχωρεί η δίκη. Είναι αυτοί που προσδιορίζουν το αντικείμενο της διαφοράς. Το Πρωτοδικείο παραβίασε την «αρχή της πρωτοβουλίας των διαδικών» κρίνοντας, αντίθετα προς όσα είχαν συμφωνήσει επί του σημείου αυτού οι διάδικοι, ότι τα αποτελούντα το αντικείμενο της διαφοράς σήματα δεν παρουσίαζαν καμία ομοιότητα.

- Λόγος αντλούμενος από την προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας

Το Πρωτοδικείο προσέβαλε επίσης τα δικαιώματα άμυνας, διότι κατεχράσθη της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης της ενάγουσας όσον αφορά την οριοθέτηση της διαφοράς.

- Λόγος αντλούμενος από την παραγνώριση της εννοίας του κινδύνου συγχύσεως και της εννοίας του κοινού, σύμφωνα με το νόημα του άρθρου 8, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 40/94⁽¹⁾

Η προσβαλλόμενη απόφαση αποκλείει τον κίνδυνο συγχύσεως για τον λόγο ότι το κοινό «δεν θα θεωρήσει το εν λόγω προϊόν ως έχον την ίδια εμπορική καταγωγή». Πάντως, αποτελεί επίσης κίνδυνο συγχύσεως, ο κίνδυνος ότι το κοινό είναι δυνατό να πιστεύσει ότι τα προϊόντα προέρχονται από επιχειρήσεις που συνδέονται μόνον οικονομικώς. Εξάλλου, το Πρωτοδικείο απέκλεισε την ύπαρξη κινδύνου συγχύσεως για τον λόγο ότι «έστω και αν υφίσταται ταυτότητα και ομοιότητα μεταξύ των προϊόντων τα οποία αφορούν τα εριζόμενα σήματα, οι οπτικές, ακουστικές και εννοιολογικές διαφορές που υφίστανται μεταξύ των σημείων» αποκλείουν την ύπαρξη του κινδύνου συγχύσεως, και τούτο εφόσον το πρόβλημα δεν είναι το ζήτημα εάν υφίστανται διαφορές μεταξύ των εριζομένων σημείων, αλλά εάν αυτά παρουσιάζουν ταυτότητα ή ομοιότητα και εάν, θεωρούμενα συνολικώς με την ταυτότητα ή την ομοιότητα των προϊόντων, ο βαθμός αυτών των ομοιοτήτων είναι τέτοιος ώστε να υφίσταται κίνδυνος συγχύσεως.

Εξάλλου, το Πρωτοδικείο δεν προέβη σε σαφή εφαρμογή του κανόνα της αλληλοεξαρτήσεως. Πράγματι, το Πρωτοδικείο δεν επεσήμανε ότι ο προβαλλόμενος ασήμαντος βαθμός ομοιότητας μεταξύ των σημάτων δεν αντισταθμίζεται από τον σημαντικό βαθμό ομοιότητας μεταξύ των προϊόντων και την έντονη διακριτική δύναμη του σήματος της προσφεύγουσας.

Τέλος, το Πρωτοδικείο παραγνώρισε την έννοια του κινδύνου συγχύσεως, περιορίζοντας το οικείο κοινό στο «κοινό στόχος», δεδομένου ότι το τελευταίο αποτελείται μόνον από καταναλωτές δυνάμενους να αποκτήσουν τα φέροντα το σήμα προϊόντα, και τούτο μολονότι το οικείο κοινό αποτελείται από όλα τα πρόσωπα που δύνανται να βρεθούν ενώπιον του σήματος, πράγμα που είναι λίαν διαφορετικό.

⁽¹⁾ Κανονισμός (ΕΚ) 40/94 του Συμβουλίου, της 20.12.1993, περί του κοινοτικού σήματος (ΕΕ L 11, σ. 1).

Αίτηση αναιρέσεως, της 27ης Φεβρουαρίου 2003 μέσω τηλεομοιοτυπίας, επιβεβαιωθείσας με το πρωτότυπο που κατατέθηκε στις 7 Μαρτίου 2003, υποβληθείσα από την Procter & Gamble Company κατά της αποφάσεως της 12ης Δεκεμβρίου 2002 του τετάρτου τμήματος του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στην υπόθεση T-63/01 μεταξύ The Procter & Gamble Company και του Γραφείου Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (σήματα, σχέδια και υποδείγματα) (ΓΕΕΑ)

(Υπόθεση C-107/03 P)

(2003/C 146/29)

Η The Procter & Gamble Company υπέβαλε ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, στις 27 Φεβρουαρίου 2003, μέσω τηλεομοιοτυπίας, επιβεβαιωθείσας με το πρωτότυπο που κατατέθηκε στις 7 Μαρτίου 2003, αίτηση αναιρέσεως κατά της αποφάσεως της 12ης Δεκεμβρίου 2002, του τετάρτου τμήματος του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, στην υπόθεση T-63/01, μεταξύ της The Procter & Gamble Company και του Γραφείου Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (σήματα, σχέδια και υποδείγματα) (ΓΕΕΑ).

Η αναιρέσειουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- να εξαφανίσει την απόφαση του Πρωτοδικείου, της 12ης Δεκεμβρίου 2002, στην υπόθεση T-63/01 και κατά συνέπεια:
 - κυρίως, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 54 του Οργανισμού του Δικαστηρίου, να αποφανθεί οριστικώς επί της διαφοράς, κάνοντας δεκτά τα αιτήματα της ενώπιον του Πρωτοδικείου προσφεύγουσας·

- επικουρικώς, να αναπέμψει την υπόθεση ενώπιον του Πρωτοδικείου προκειμένου αυτό να αποφανθεί·
- και στις δύο περιπτώσεις: να καταδικάσει το ΓΕΕΑ στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι αναιρέσεως και κύρια επιχειρήματα

- Λόγος αντλούμενος από την αγνόηση της αποδεικτικής αξίας που πρέπει να αποδίδεται στα έγγραφα ή από τις αντιφάσεις που υπάρχουν στο αιτιολογικό:

Αντίθετα προς ό,τι επισημαίνει το Πρωτοδικείο, το αναπαραχθέν σημείο δεν εμφανίζει κανένα από τα 24 ορθογώνια και κανένα από τα 6 παραλληλόγραμμα που αριθμεί ένα ορθογώνιο παραλληλοεπίπεδο.

- Λόγος αντλούμενος από την παραγνώριση της έννοιας του διακριτικού χαρακτήρα:

Όταν πρόκειται να κριθεί η ικανότητα ενός σημείου να πληροί τη λειτουργία του ως ξεχωριστό σήμα για συγκεκριμένα προϊόντα ή υπηρεσίες, στο στάδιο της εξέτασής του βασίμου μιας αιτήσεως καταχώρισεως για ξεχωριστό σήμα όσον αφορά αυτά τα προϊόντα ή υπηρεσίες, η σχετική συλλογιστική πρέπει να στηρίζεται στην εικαζόμενη αντίληψη σχετικά με τη χρήση που θα μπορούσε να γίνει του σημείου και όχι στην πραγματική αντίληψη σχετικά με τη μία ή την άλλη συγκεκριμένη χρήση του σήματος που θα είχε ήδη γίνει. Όμως, το Πρωτοδικείο υποστηρίζει ότι ο διακριτικός χαρακτήρας του σημείου πρέπει να εκτιμηθεί σε σχέση «με την περί αυτού αντίληψη που έχει το οικείο κοινό». Συναφώς, το οικείο κοινό αποτελείται από όλα τα πρόσωπα που θα ήταν δυνατό να βρεθούν ενώπιον του σήματος και δεν μπορεί, ως εκ τούτου, να περιορισθεί στον σαφώς στενότερο κύκλο των καταναλωτών που είναι δυνατόν να αποκτήσουν το προϊόν ή την υπηρεσία που θεωρείται ότι υποδηλώνει το σήμα.

Εξάλλου, το Πρωτοδικείο έχει, εμμέσως πλην σαφώς, παραγνώρισει την έννοια του διακριτικού χαρακτήρα, εφόσον δεν αποφάνθηκε επί του ζητήματος εάν το σήμα στερούνταν της ικανότητας να κάνει να διακρίνεται ένα σαπούνι από ένα άλλο σαπούνι ως προερχόμενο από συγκεκριμένη επιχείρηση, αλλά έκρινε επί του ζητήματος εάν η ατελής εικόνα του σημείου αυτού διέθετε διακριτικό χαρακτήρα.

Τέλος, το Πρωτοδικείο παραγνώρισε την έννοια του διακριτικού χαρακτήρα, παραβλέποντας την πολυλειτουργικότητα των σημείων. Το γεγονός ότι, ενώπιον του επιδικίου σήματος, το κοινό θα έβλεπε, κυρίως και πρωτίστως, ένα πληρούν μια τεχνική ή διακοσμητική λειτουργία σημείο δεν σημαίνει ότι η συμφυής σ' ένα ξεχωριστό σήμα λειτουργία θα καθίστατο λιγότερο κατανοητή στο κοινό.

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το College van Beroep voor het bedrijfsleven με απόφαση της 8ης Ιανουαρίου 2003 στην υπόθεση KPN Telecom B.V. κατά Onafhankelijke Post en Telecommunicatie Autoriteit (OPTA) (με ενδιαφερόμενα μέρη την Denda Multimedia B.V. και την Denda Directory Services B.V.)

(Υπόθεση C-109/03)

(2003/C 146/30)

Με απόφαση της 8ης Ιανουαρίου 2003, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 10 Μαρτίου 2003, το College van Beroep voor het bedrijfsleven, στο πλαίσιο της υποθέσεως KPN Telecom B.V. και Onafhankelijke Post en Telecommunicatie Autoriteit (OPTA) (με ενδιαφερόμενα μέρη την Denda Multimedia B.V. και την Denda Directory Services B.V.), που εκκρεμεί ενώπιόν του, ζητεί από το Δικαστήριο την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως επί των εξής ερωτημάτων:

1. Πρέπει κατά την ερμηνεία των λέξεων «σχετικών πληροφοριών» στο άρθρο 6, παράγραφος 3, της οδηγίας 98/10/ΕΚ⁽¹⁾ να θεωρηθεί ότι με αυτές νοούνται μόνο οι χορηγούμενοι από τους οικείους οργανισμούς αριθμοί με όνομα, διεύθυνση, τόπο κατοικίας και ταχυδρομικό κώδικα αυτών στους οποίους χορηγείται ο αριθμός καθώς και με την ενδεχόμενη ένδειξη ότι ο αριθμός χρησιμοποιείται (αποκλειστικά) ως γραμμή φαξ, ή εμπίπτουν στις «σχετικές πληροφορίες» και άλλα στοιχεία τα οποία διαθέτουν οι οργανισμοί, όπως επιπλέον καταχωρήσεις επαγγέλματος, άλλου ονόματος, άλλου δήμου ή αριθμών κινητής τηλεφωνίας;
2. Έχει η έκφραση «ικανοποιούν κάθε εύλογο αίτημα για διάθεση (...) υπό δίκαιους, κοστοστρεφείς και αμερόληπτους όρους» της αναφερόμενης στο ερώτημα 1 διατάξεως την έννοια ότι:
 - α) Οι αριθμοί με όνομα, διεύθυνση, τόπο κατοικίας και ταχυδρομικό κώδικα αυτού στον οποίο χορηγείται ο αριθμός πρέπει να είναι διαθέσιμοι αντί αμοιβής που καλύπτει μόνον το οριακό κόστος το οποίο συνεπάγεται η πραγματική διάθεσή τους, και
 - β) πρέπει άλλα στοιχεία πλην των αναφερομένων στο στοιχείο α να είναι διαθέσιμα αντί αμοιβής που καλύπτει το κόστος το οποίο ο παρέχων τα στοιχεία αυτά αποδεικνύει ότι είχε προκειμένου να αποκτήσει ή να παράσχει τα εν λόγω στοιχεία;

⁽¹⁾ ΕΕ 1998, L 101, σ. 24.

Αίτηση αναιρέσεως του Augusto Fichtner, πρώην υπαλλήλου της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 14 Μαρτίου 2003 κατά της αποφάσεως της 16ης Ιανουαρίου 2003, την οποία εξέδωσε το Πρωτοδικείο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (τέταρτο τμήμα) στην υπόθεση T-75/00, Augusto Fichtner κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων

(Υπόθεση C-116/03 P)

(2003/C 146/31)

Ο Augusto Fichtner, εκπροσωπούμενος από τους δικηγόρους Michele Tamburini και Franco Colussi, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο, άσκησε ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 14 Μαρτίου 2003 αίτηση αναιρέσεως κατά της αποφάσεως της 16ης Ιανουαρίου 2003, την οποία εξέδωσε το Πρωτοδικείο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (τέταρτο τμήμα) στην υπόθεση T-75/00, Augusto Fichtner κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Ο αναιρεσείων ζητεί από το Δικαστήριο:

- να εξαφανίσει την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση·
- να δεχθεί τα πρωτοδικώς υποβληθέντα αιτήματα, ήτοι:
 - να ακυρώσει την από 30.09.99 προσβαλλόμενη απόφαση της ΑΔΑ·
 - να υποχρεώσει την Επιτροπή να του καταβάλει τις μη καταβληθείσες αποδοχές και αποζημιώσεις, εντόκως από την ημερομηνία ισχύος της εν λόγω αποφάσεως και μέχρι πραγματικής αποπληρωμής·
 - να υποχρεώσει την Επιτροπή σε αποκατάσταση της υλικής ζημίας και σε ικανοποίηση ηθικής βλάβης, αποτιμώντας τις σε 50 000 ευρώ ή σε άλλο ποσό που θα ήθελε κρίνει δίκαιο, είτε κατά την παρούσα δίκη είτε παραπέμποντας τον καθορισμό του σε άλλη δίκη·
- να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι αναιρέσεως και κύρια επιχειρήματα

Η απόφαση του Πρωτοδικείου εξεδόθη κατά παραβίαση του κοινοτικού δικαίου και ειδικότερα:

- 1) του άρθρου 86, παράγραφος 1, του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως των υπαλλήλων (στο εξής: ΚΥΚ)· και τούτο διότι:
 - α) ο αναιρεσείων δεν παρέβη την υποχρέωση του άρθρου 12, τρίτο εδάφιο, του ΚΥΚ, εφόσον απεδείχθη ότι ζήτησε άδεια για να ασκήσει εξωτερική δραστηριότητα·

β) εάν, παρά ταύτα, ήθελε γίνει δεκτό ότι ο αναιρεσείων παρέβη την εν λόγω υποχρέωση, η παράβαση αυτή δεν διαπράχθηκε πάντως «εκ προθέσεως ή εξ αμελείας»·

2) της αρχής της αναλογικότητας (της δράσεως της διοικήσεως) λόγω:

α) καταχρήσεως εξουσίας: διότι, η Επιτροπή, κατά την έκδοση της προσβαλλομένης αποφάσεως, επεδίωξε σκοπό διάφορο εκείνου για τον οποίο της έχει απονεμηθεί η σχετική εξουσία (που είναι η διαφύλαξη της τάξεως εντός της δημόσιας υπηρεσίας) και πάντως προς επίτευξη σκοπών διαφορετικών από τους διακηρυχθέντες·

β) κατάφωρη πλάνη περί την εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών: διότι η Επιτροπή παρέλειψε να λάβει υπόψη:

1) την καλή πίστη του αναιρεσείοντος·

2) ότι, ούτως ή άλλως, δεν χωρούσε άρνηση χορηγήσεως της άδειας περί της οποίας πρόκειται, διότι οι ασκούμενες από τον αναιρεσείοντα δραστηριότητες δεν επέφεραν καμμία βλάβη στην ανεξαρτησία του και στις δραστηριότητες της Κοινότητας.

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το Consiglio di Stato — Sezione Sesta — με διάταξη της 17ης Δεκεμβρίου 2002, στην υπόθεση Società Italiana Dragaggi Spa κ.λπ. κατά Ministero delle Infrastrutture e dei Trasporti (Υπουργείου Υποδομών και Μεταφορών) και Regione Autonoma Friuli Venezia Giulia (Διοικητική περιφέρεια Friuli Venezia Giulia)

(Υπόθεση C-117/03)

(2003/C 146/32)

Με διάταξη της 17ης Δεκεμβρίου 2002, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 18 Μαρτίου 2003, το Consiglio di Stato — Sezione Sesta — στο πλαίσιο της διαφοράς μεταξύ Società Italiana Dragaggi Spa κ.λπ. και Ministero delle Infrastrutture e dei Trasporti και Regione Autonoma Friuli Venezia Giulia, που εκκρεμεί ενώπιόν του, ζητεί από το Δικαστήριο την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως επί του εξής ερωτήματος:

«Πρέπει το άρθρο 4, παράγραφος 5, της οδηγίας 92/43/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 21ης Μαΐου 1992 ⁽¹⁾, να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι τα μέτρα που ορίζει το άρθρο 6, ειδικότερα δε η παράγραφος 3 αυτού της ίδιας οδηγίας είναι υποχρεωτικά για τα κράτη μέλη μόνο μετά την οριστική έγκριση εκ μέρους των κοινοτικών αρχών του καταλόγου των τόπων κατά το άρθρο 21 ή αν, αντιθέτως, από της λήξεως της προθεσμίας για τη θέσπιση των μέτρων διατηρήσεως, πρέπει να γίνεται διάκριση μεταξύ των εγγραφών που έχουν δηλωτικό χαρακτήρα και εκείνων που έχουν συστατικό χαρακτήρα (περιλαμβανομένων, στις πρώτες, και εκείνων που αφορούν τους τόπους προτεραιότητας) και προκειμένου να διαφυλαχθεί η πρακτική αποτελεσματικότητα της οδηγίας που αποβλέπει στη διατήρηση των οικοτόπων, μόνο στην περίπτωση εξακριβώσεως εκ μέρους ενός κράτους μέλους ενός τύπου κοινοτικής σημασίας που παρέχει προστασία σε τύπους φυσικών οικοτόπων ή ειδών προτεραιότητας, δεν πρέπει να θεωρηθεί ότι υφίσταται υποχρέωση να πραγματοποιηθεί εκτίμηση των σχεδίων ή προγραμμάτων τα οποία επηρεάζουν σημαντικά τον εν λόγω τόπο, ακόμη και πριν από την κατάρτιση εκ μέρους της Επιτροπής του σχεδίου καταλόγου των τόπων ή της οριστικής θεσπίσεως του εν λόγω καταλόγου σύμφωνα με το άρθρο 21 της οδηγίας και, ουσιαστικά, από της διατυπώσεως του εθνικού καταλόγου;»

⁽¹⁾ ΕΕ L 206 της 22.07.1992, σ. 7.

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το College van Beroep voor het bedrijfsleven με απόφαση της 11ης Μαρτίου 2003 στην υπόθεση 1. Artrada (Freezone) N.V., 2. Videmecum B.V., 3. Jac. Meisner Internationaal Expeditiebedrijf B.V. κατά Rijksdienst voor de keuring van Vee en Vlees (κρατικής υπηρεσίας ελέγχου ζώων και κρέατος)

(Υπόθεση C-124/03)

(2003/C 146/33)

Με απόφαση της 11ης Μαρτίου 2003, οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 20 Μαρτίου 2003, το College van Beroep voor het bedrijfsleven, στο πλαίσιο της διαφοράς μεταξύ 1. Artrada (Freezone) N.V., 2. Videmecum B.V., 3. Jac. Meisner Internationaal Expeditiebedrijf B.V. και Rijksdienst voor de keuring van Vee en Vlees που εκκρεμεί ενώπιόν του, ζητεί από το Δικαστήριο την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως επί των εξής ερωτημάτων:

1. α) Έχει ο όρος «γάλα που προορίζεται για την παρασκευή προϊόντων με βάση το γάλα» στο άρθρο 2, παράγραφος 2, της οδηγίας 92/46/ΕΟΚ ⁽¹⁾ την έννοια ότι περιλαμβάνει (επίσης) γαλακτοκομικά συστατικά ενός προϊόντος το οποίο συγχρόνως περιέχει άλλα, δηλαδή μη γαλακτοκομικά, συστατικά και όπου το γαλακτοκομικό συστατικό δεν μπορεί να διαχωριστεί από τα μη γαλακτοκομικά συστατικά;

- β) Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως στο ερώτημα 1α, έχει το άρθρο 22 της οδηγίας 92/46/ΕΟΚ την έννοια ότι στην περίπτωση εισαγωγής από τρίτες χώρες η οδηγία αυτή έχει εφαρμογή μόνο στο γαλακτοκομικό συστατικό ενός προϊόντος και, επομένως, δεν έχει εφαρμογή το προϊόν του οποίου αυτό αποτελεί συστατικό;

2. α) Αφορά η έννοια «προϊόντα με βάση το γάλα» στο άρθρο 2, παράγραφος 4, της οδηγίας 92/46/ΕΟΚ αποκλειστικώς τα τελικά προϊόντα ή και τα ημικατεργασμένα προϊόντα τα οποία πρέπει ακόμη να υποστούν επεξεργασία, πριν καταστεί δυνατή η πώλησή τους στον καταναλωτή.

- β) Στην περίπτωση κατά την οποία το άρθρο 2, παράγραφος 4, της οδηγίας 92/46/ΕΟΚ αφορά τα ημικατεργασμένα προϊόντα: Βάσει ποιων κριτηρίων πρέπει να κρίνεται αν το γάλα ή το γαλακτοκομικό προϊόν αποτελεί ουσιαστικό συστατικό ενός προϊόντος είτε λόγω της ποσότητας είτε λόγω των χαρακτηριστικών που προσδίδει στο προϊόν κατά την έννοια του άρθρου 2, παράγραφος 4 της οδηγίας 92/46/ΕΟΚ;

⁽¹⁾ ΕΕ 1992, L 268, σ. 1.

Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας η οποία ασκήθηκε στις 20 Μαρτίου 2003

(Υπόθεση C-126/03)

(2003/C 146/34)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τον Klaus Wiedner, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο, άσκησε προσφυγή στις 20 Μαρτίου 2003 κατά της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων ζητεί από το Δικαστήριο:

- να αναγνωρίσει ότι η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από την οδηγία 92/50 ⁽¹⁾ επειδή ο Δήμος Μονάχου συνήψε σύμβαση μεταφοράς απορριμμάτων, χωρίς να τηρηθούν οι διατάξεις περί δημοσιότητας του άρθρου 8, σε συνδυασμό με τα άρθρα 15, παράγραφος 2, και 16, παράγραφος 1, της οδηγίας αυτής·
- να καταδικάσει την Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Εφόσον πρόκειται — όπως στην περίπτωση του Δήμου Μονάχου, οργανισμού τοπικής αυτοδιοικήσεως — για οργανισμό δημοσίου δικαίου, η οδηγία δεν επιβάλλει να διαφοροποιούνται οι ζητούμενες υπηρεσίες με βάση εάν παρέχονται προς το γενικό συμφέρον και έχουν εμπορικό χαρακτήρα, ή όχι. Ως εκ τούτου, δεν έχει σημασία ότι, στην προκειμένη υπόθεση, ο Δήμος Μονάχου αποτεφρώνει απορρίμματα στις εγκαταστάσεις του, στο πλαίσιο παροχής υπηρεσιών για λογαριασμό τρίτου, διενεργεί δε τη μεταφορά όχι με δικά του μέσα, αλλά με τη βοήθεια ιδιωτικής επιχειρήσεως. Εάν η σύμβαση ανατεθεί σε δημόσιο οργανισμό, αυτός υποχρεούται, σε περίπτωση που, προς εκτέλεσή της, προσφύγει στις υπηρεσίες υπεργολάβων, να εφαρμόσει τις διαδικασίες της οδηγίας 92/50.

Η υποχρέωση άρσεως των παραβάσεων της κοινοτικής νομοθεσίας περί συνάψεως δημοσίων συμβάσεων ακόμη και δια της λήξεως των συμβάσεων που έχουν ήδη συναφθεί, δεν μπορεί να αμφισβητηθεί ούτε με βάση τη διάταξη του άρθρου 2, παράγραφος 6, της οδηγίας 89/665⁽²⁾ η οποία αφορά τον έλεγχο ενδεχόμενων παραβάσεων στον τομέα του κοινοτικού δικαίου των δημοσίων συμβάσεων. Παράβαση της Συνθήκης εκ μέρους κράτους μέλους μπορεί να θεωρηθεί ως λήξασα μόνον όταν τούτο, αφενός, αναγνωρίσει το παράνομο της πράξεως ή παραλείψει του και, αφετέρου, παύσει πλήρως την προσβολή.

(¹) EE L 209, σ. 1.

(²) EE L 395, σ. 33.

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το Consiglio di Stato με διάταξη της 14ης Ιανουαρίου 2003, στην υπόθεση AEM S.p.A. (C-128/03) και AEM Torino S.p.A. (C-129/03) κατά Autorità per l'energia elettrica e per il gas, Ministero delle attività produttive, Ministero dell'economia e delle finanze, και κατά E.N.E.L. Produzione S.p.A.

(Υποθέσεις C-128/03 και C-129/03)

(2003/C 146/35)

Με διάταξη της 14ης Ιανουαρίου 2003, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 24 Μαρτίου 2003, το Consiglio di Stato στο πλαίσιο της διαφοράς μεταξύ AEM S.p.A. (C-128/03) και AEM Torino S.p.A. (C-129/03) και Autorità per l'energia elettrica e per il gas, Ministero delle attività produttive, Ministero dell'economia e delle finanze, και E.N.E.L. Produzione S.p.A., που εκκρεμεί ενώπιόν του, ζητεί από το Δικαστήριο την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως επί των εξής ερωτημάτων:

- α) Μπορεί να θεωρηθεί κρατική ενίσχυση, υπό την έννοια των άρθρων 87 επ. της Συνθήκης, το διοικητικό μέτρο που επιβάλλει, σύμφωνα με τα εκτιθέμενα στο σκεπτικό της παρούσας σχετικά με τον τρόπο επιβολής και τους σκοπούς του, σε ορισμένες επιχειρήσεις που χρησιμοποιούν το δίκτυο μεταφοράς της ηλεκτρικής ενέργειας την καταβολή προσαυξημένου τέλους για την πρόσβαση και τη χρήση του δικτύου, με σκοπό τη χρηματοδότηση των γενικών οικονομικών επιβαρύνσεων στον τομέα της ηλεκτρικής ενέργειας;
- β) Έχουν οι γενικές αρχές που καθιερώνει η οδηγία 96/02⁽¹⁾, σχετικά με την ελευθέρωση της εσωτερικής αγοράς ηλεκτρικής ενέργειας, και ειδικότερα οι διατάξεις των άρθρων 7 και 8 που διέπουν τη διαχείριση του δικτύου μεταφοράς της ενέργειας, την έννοια ότι δεν επιτρέπουν στο κράτος μέλος να θεσπίζει μέτρα μεταβατικής ισχύος με τα οποία επιβάλλεται σε ορισμένες επιχειρήσεις η καταβολή προσαυξημένου τέλους για την πρόσβαση στο δίκτυο μεταφοράς ενέργειας και για τη χρήση του δικτύου, με σκοπό την αντιστάθμιση της υπεραξίας της υδροηλεκτρικής και γεωθερμοληλεκτρικής ενέργειας που προκύπτει, όπως εκτέθηκε ανωτέρω στο σκεπτικό, από την αλλαγή του κανονιστικού πλαισίου και προορίζεται για τη χρηματοδότηση των γενικών οικονομικών επιβαρύνσεων στον τομέα της ηλεκτρικής ενέργειας;

(¹) Οδηγία 96/92/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της 19ης Δεκεμβρίου 1996 σχετικά με τους κοινούς κανόνες για την εσωτερική αγορά ηλεκτρικής ενέργειας (ΕΕ L 27 της 30/01/1997, σ. 20).

Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Ιταλικής Δημοκρατίας, που ασκήθηκε στις 24 Μαρτίου 2003

(Υπόθεση C-130/03)

(2003/C 146/36)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τους Niels Bertil Rasmussen και Luigi Cimaglia, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο, άσκησε ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 24 Μαρτίου 2003 προσφυγή κατά της Ιταλικής Δημοκρατίας.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- να αναγνωρίσει ότι η Ιταλική Δημοκρατία, παραλείποντας να ορίσει πρωτοβάθμια και δευτεροβάθμια δικαστήρια κοινοτικών σημάτων, και πάντως μη ανακοινώνοντας στην Επιτροπή, εντός της οριζόμενης προθεσμίας, κατάλογο των δικαστηρίων αυτών με μνεία της ονομασίας και της κατά τόπον αρμοδιότητάς τους, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 91 του κανονισμού (ΕΚ) 40/94⁽¹⁾ του Συμβουλίου, της 20ής Δεκεμβρίου 1993, για το κοινοτικό σήμα·

— να καταδικάσει την Ιταλική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Κατά το άρθρο 249, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης περί ιδρύσεως της Ευρωπαϊκής Κοινότητας, ο κανονισμός είναι δεσμευτικός ως προς όλα του τα μέρη και ισχύει άμεσα σε κάθε κράτος μέλος.

Στη προκειμένη περίπτωση, το άρθρο 91 του κανονισμού 40/94 προβλέπει υποχρέωση των κρατών μελών να ορίζουν, σύμφωνα με την έννομη τάξη τους, εθνικά πρωτοβάθμια και δευτεροβάθμια δικαστήρια αρμόδια για την παραποίηση και το κύρος κοινοτικών σημάτων, καθώς και να ανακοινώνουν στην Επιτροπή κατάλογο των δικαστηρίων κοινοτικών σημάτων στον οποίο αναφέρονται η ονομασία τους και η κατά τόπον αρμοδιότητά τους. Η προθεσμία προς εκπλήρωση αυτών των υποχρεώσεων έληγε στις 15 Μαρτίου 1997.

Η Επιτροπή είναι υποχρεωμένη να διαπιστώσει ότι η Ιταλική Δημοκρατία δεν της έχει ακόμη ανακοινώσει τις πληροφορίες αυτές και δεν έχει ορίσει ακόμη κανένα δικαστήριο κοινοτικών σημάτων· ως εκ τούτου παραβαίνει και την υποχρέωσή της εκ του άρθρου 91, παράγραφος 1, του εν λόγω κανονισμού.

(¹) ΕΕ L 11, της 14.01.1994, σ. 1.

Αίτηση αναιρέσεως των R.J. Reynolds Tobacco holdings, Inc., RJR Acquisition Corp., R.J. Reynolds Tobacco Company, R.J.Reynolds Tobacco International Inc., και Japan Tobacco, Inc., κατά της από 15 Ιανουαρίου 2003 αποφάσεως του δεύτερου (διευρυμένου) τμήματος του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις T-377/00, T-379/00, T-380/00, T-260/01 και T-272/01, Philip Morris International, Inc., R.J.Reynolds Tobacco Holdings, Inc., RJR Acquisition Corp., R.J.Reynolds Tobacco Company, R.J. Reynold Tobacco International Inc. κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, υποστηριζόμενης από το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, το Βασίλειο της Ισπανίας, τη Γαλλική Δημοκρατία, την Ιταλική Δημοκρατία, την Πορτογαλική Δημοκρατία, τη Δημοκρατία της Φινλανδίας, την Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, την Ελληνική Δημοκρατία και το Βασίλειο των Κάτω Χωρών, που ασκήθηκε στις 25 Μαρτίου 2003

(Υπόθεση C-131/03 P)

(2003/C 146/37)

Οι R.J. Reynolds Tobacco holdings, Inc., με έδρα στο Winston-Salem, Βόρεια Καρολίνα (ΗΠΑ), RJR Acquisition Corp., με έδρα

στο Wilmington, Delaware (ΗΠΑ), R.J. Reynolds Tobacco Company, με έδρα στο Winston-Salem, Βόρεια Καρολίνα (ΗΠΑ) R.J.Reynolds Tobacco International Inc., με έδρα στο Winston-Salem, Βόρεια Καρολίνα (ΗΠΑ) και Japan Tobacco, Inc., με έδρα στο Τόκιο (Ιαπωνία) εκπροσωπούμενες από τους O.W.Brouwer, δικηγόρο, και P.Lomas, solicitor, άσκησαν στις 25 Μαρτίου 2003 ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, αίτηση αναιρέσεως κατά της από 15 Ιανουαρίου 2003 αποφάσεως του δεύτερου (διευρυμένου) τμήματος του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις T-377/00 (¹), T-379/00 (²), T-380/00 (²), T-260/01 (³) και T-272/01 (⁴), Philip Morris International, Inc., R.J.Reynolds Tobacco Holdings, Inc., RJR Acquisition Corp., R.J.Reynolds Tobacco Company, R.J. Reynold Tobacco International Inc. κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, υποστηριζόμενης από το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, το Βασίλειο της Ισπανίας, τη Γαλλική Δημοκρατία, την Ιταλική Δημοκρατία, την Πορτογαλική Δημοκρατία, τη Δημοκρατία της Φινλανδίας, την Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, την Ελληνική Δημοκρατία και το Βασίλειο των Κάτω Χωρών.

Οι αναιρεσείουσες ζητούν από το Δικαστήριο:

— να αναιρέσει την από 15 Ιανουαρίου 2003 απόφαση το Πρωτοδικείου, καθόσον:

- i) απέρριψε τις προσφυγές τους ως απαράδεκτες·
- ii) καταδίκασε τις προσφεύγουσες στα δικαστικά τους έξοδα και, επίσης στα έξοδα στα οποία υποβλήθηκε η Επιτροπή, και
- iii) καταδίκασε τους παρεμβαίνοντες στα δικαστικά τους έξοδα.

— να κρίνει τις αιτήσεις τους περί ακυρώσεως παραδεκτές καθόσον αυτές προσβάλλουν αποφάσεις προδήλως παράνομες και να κρίνει οριστικώς επί του ζητήματος· επικουρικώς,

— να κρίνει τις αιτήσεις τους περί ακυρώσεως παραδεκτές και να αναπέμψει την υπόθεση στο Πρωτοδικείο προκειμένου αυτό να κρίνει επί της ουσίας· επικουρικώς,

— να αναπέμψει την υπόθεση στο Πρωτοδικείο προκειμένου αυτό να κρίνει επί του παραδεκτού και επί των δικαστικών εξόδων·

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα, σύμφωνα με το άρθρο 69, δεύτερη παράγραφος, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Οι αναιρεσείουσες προβάλλουν ότι το Πρωτοδικείο υπέπεσε σε νομική πλάνη καθόσον έκρινε ότι κατ' αρχήν μία απόφαση περί ασκήσεως προσφυγής δεν μπορεί να θεωρηθεί προσβλητή πράξη. Εκτός από την απόφαση του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στην υπόθεση 60/81, IBM κατά Επιτροπής, που αποφάνθηκε υπέρ του παραδεκτού σε περίπτωση που υφίστανται «εξαιρετικές περιστάσεις», η νομολογία καταδεικνύει σαφώς ότι το παραδεκτό νέων κατηγοριών ή μορφών προσφυγών κρίνεται ανά περίπτωση.

Το Πρωτοδικείο ερμήνευσε τη νομολογία εσφαλμένως καθόσον έκρινε ότι από την κατάργηση της δυνατότητας λήψεως ασφαλιστικών μέτρων από το Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων όσον αφορά την αρμοδιότητα της Επιτροπής να ασκήσει αγωγή σε τρίτη χώρα προσπαθώντας να ανακτήσει υποτιθέμενα μη καταβληθέντες δασμούς και ΦΠΑ δεν προκύπτουν έννομα αποτελέσματα. Καταλήγοντας ότι η άσκηση αγωγής σε τρίτη χώρα αντί στην Κοινότητα δεν είχε έννομα αποτελέσματα, το Πρωτοδικείο ερμήνευσε επίσης εσφαλμένως τη νομολογία που ορίζει ότι σε περίπτωση που έχει γίνει οριστική επιλογή μίας διαδικασίας έναντι μίας άλλης η σχετική με αυτή την επιλογή απόφαση έχει έννομα αποτελέσματα κατά την έννοια του άρθρου 230.

Το Πρωτοδικείο επίσης παρέλειψε να αναγνωρίσει ότι με τις προσβαλλόμενες αποφάσεις η Επιτροπή έλαβε οριστική θέση σχετικά με την αρμοδιότητά της ως ζητήμα κοινοτικού δικαίου, το οποίο παράγει έννομα αποτελέσματα κατά την έννοια της υφισταμένης νομολογίας.

Οι αναιρεσείουσες προβάλλουν επίσης ότι το Πρωτοδικείο κακώς στηρίχτηκε στο ότι το District Court θα μπορούσε να θεραπεύσει την έλλειψη προδικαστικής παραπομπής στις Ηνωμένες Πολιτείες με την εφαρμογή του κοινοτικού δικαίου, ότι κρίνοντας την προσφυγή απαράδεκτη το Πρωτοδικείο παρέβη το δικαίωμά τους αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας και ότι κακώς εφάρμοσε και ερμήνευσε την κοινοτική νομολογία όσον αφορά το προσβλητό προδήλως παρανόμων μέτρων.

Τέλος, προβάλλεται ότι το Πρωτοδικείο υιοθέτησε λύση αντίθετη προς το άρθρο 292 και τις Συνθήκες, καθόσον κατέληξε ότι οποιεσδήποτε διαφορές σχετικά με την αρμοδιότητα της Επιτροπής να κινήσει τη διαδικασία στις Ηνωμένες Πολιτείες μπορούσαν να επιλυθούν από το District Court των ΗΠΑ.

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε ο Giudice di Pace (ειρηνοδίκης) di Genova-Voltri, με διάταξη της 10ης Μαρτίου 2003, στην υπόθεση Viacom Outdoor S.r.l. και Societé GIOTTO Immobilier S.à.r.l.

(Υπόθεση C-134/03)

(2003/C 146/38)

Με διάταξη της 10ης Μαρτίου 2003, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 25 Μαρτίου 2003, ο Giudice di Pace di Genova-Voltri, στο πλαίσιο της διαφοράς μεταξύ Viacom Outdoor S.r.l. και Societé GIOTTO Immobilier S.à.r.l. που εκκρεμεί ενώπιόν του, ζητεί από το Δικαστήριο την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως επί των εξής ερωτημάτων:

1. Μήπως η παραχώρηση σε δημόσια επιχείρηση (Δήμους) της διαχειρίσεως ενός φόρου και των δικαιωμάτων όπως τα εξεταζόμενα εν προκειμένω, και που αφορούν αγορά η οποία αποτελεί σημαντικό τμήμα της κοινής αγοράς και στην οποία η ίδια δημόσια επιχείρηση κατέχει δεσπόζουσα θέση, προσκρούει:
 - α) στην εφαρμογή του άρθρου 86 ΕΚ σε συνδυασμό προς το άρθρο 82 ΕΚ;
 - β) στην εφαρμογή του άρθρου 86 ΕΚ σε συνδυασμό προς το άρθρο 49 ΕΚ;
2. Μήπως η μεταβίβαση στην εν λόγω δημόσια επιχείρηση της προσόδου που απορρέει από τον φόρο και τα εν λόγω δικαιώματα προσκρούει:
 - α) στην εφαρμογή του άρθρου 86 ΕΚ σε συνδυασμό προς το άρθρο 82 ΕΚ;
 - β) στην εφαρμογή των άρθρων 87 ΕΚ και 88 ΕΚ, δεδομένου ότι η πρόσδοδος αυτή συνιστά παράνομη κρατική ενίσχυση (μη κοινοποιηθείσα), και ασυμβίβαστη προς την κοινή αγορά;

(¹) ΕΕ C 79 της 10ης Μαρτίου 2001, σ. 23.

(²) ΕΕ C 79 της 10ης Μαρτίου 2001, σ. 24.

(³) ΕΕ C 3 της 5ης Ιανουαρίου 2002, σ. 39.

(⁴) ΕΕ C 3 της 5ης Ιανουαρίου 2002, σ. 45.

Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά του Βασιλείου της Ισπανίας, που ασκήθηκε στις 26 Μαρτίου 2003

(Υπόθεση C-135/03)

(2003/C 146/39)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τον Gérard Berscheid, νομικό σύμβουλο, και την Sara Pardo Quintillán, μέλος της Νομικής της Υπηρεσίας, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο, άσκησε στις 26 Μαρτίου 2003 προσφυγή ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά του Βασιλείου της Ισπανίας.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- να αναγνωρίσει ότι το Βασίλειο της Ισπανίας:
 - διατηρώντας στην εσωτερική του έννομη τάξη και στην πρακτική του τη χρήση του όρου «bio», μόνου ή σε συνδυασμό με άλλους όρους, για προϊόντα που δεν παρήχθησαν με βιολογικό τρόπο παραγωγής, κατά παράβαση του άρθρου 2 σε συνδυασμό με το άρθρο 5 του κανονισμού (ΕΟΚ) 2092/91⁽¹⁾ του Συμβουλίου, της 24ης Ιουνίου 1991, περί του βιολογικού τρόπου παραγωγής γεωργικών προϊόντων και των σχετικών ενδείξεων στα γεωργικά προϊόντα και στα είδη διατροφής, όπως τροποποιήθηκε με τους κανονισμούς 1935/95⁽²⁾ και 1804/1999⁽³⁾, παραλείποντας να λάβει τα αναγκαία μέτρα για να εμποδίσει την παραπλανητική χρήση του όρου αυτού, κατά παράβαση του άρθρου 2 σε συνδυασμό με το άρθρο 10α του προπαρατεθέντος τροποποιημένου κανονισμού και παραλείποντας να λάβει μέτρα για την αποφυγή παραπλανήσεως των καταναλωτών σχετικά με τη μέθοδο παρασκευής ή της παραγωγής των τροφίμων, κατά παράβαση του άρθρου 2 του προπαρατεθέντος τροποποιημένου κανονισμού σε συνδυασμό με το άρθρο 2, παράγραφος 1, στοιχείο α', πρώτη περίπτωση της οδηγίας 2000/13/ΕΚ⁽⁴⁾ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 20ής Μαρτίου 2000, για την προσέγγιση των νομοθεσιών των κρατών μελών σχετικά με την επισήμανση, την παρουσίαση και τη διαφήμιση των τροφίμων,
 - και διατηρώντας, κατά παράβαση των ιδίων διατάξεων, στην περιοχή της Comunidad Foral de Navarra, τη χρήση του όρου «bio», μόνου ή σε συνδυασμό με άλλους όρους, για γαλακτοκομικά προϊόντα για τα οποία χρησιμοποιείται συνήθως και συνεχώς η λέξη αυτή, αλλά που δεν παράγονται σύμφωνα με τον βιολογικό τρόπο παραγωγής,
- παρέβη τον ανωτέρω κανονισμό και την ανωτέρω οδηγία και, συγκεκριμένα, τις προαναφερθείσες διατάξεις,
- να καταδικάσει το Βασίλειο της Ισπανίας στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Το άρθρο 2 του κανονισμού (ΕΟΚ) 2092/91 απαγορεύει τη χρήση λέξεων παραγών του όρου που δηλώνει τον βιολογικό τρόπο παραγωγής γεωργικών προϊόντων σε οποιαδήποτε από τις επίσημες γλώσσες της Ευρωπαϊκής Κοινότητας, εάν τα προϊόντα που δεν έχουν παραχθεί με τον βιολογικό τρόπο παραγωγής. Επομένως, απαγορεύεται η χρησιμοποίηση του όρου «bio», η οποία παρατίθεται ρητώς στο άρθρο 2 ως παράδειγμα παράγωγης λέξης που προορίζεται για ένδειξη του βιολογικού τρόπου παραγωγής.

Εθνική διάταξη που επιτρέπει τη χρήση του όρου «bio» στην επισήμανση, τη διαφήμιση ή τα εμπορικά έγγραφα ενός προϊόντος που δεν έχει παραχθεί σύμφωνα με τον κανονισμό 2092/91, όπως είναι η περίπτωση του βασιλικού διατάγματος 1852/1993 μετά την τροποποίησή του από το βασιλικό διάταγμα 506/2001, συνιστά παράβαση του κανονισμού (ΕΟΚ) 2092/91.

Μια τέτοια εθνική διάταξη συνιστά, επίσης, παράβαση του άρθρου 2, παράγραφος 1, στοιχείο α', πρώτη περίπτωση, της προπαρατεθείσας οδηγίας 2000/13/ΕΚ, σύμφωνα με την οποία η επισήμανση και οι τρόποι, σύμφωνα με τους οποίους πραγματοποιείται, δεν πρέπει να είναι τέτοιας φύσεως ώστε να οδηγούν σε πλάνη τον αγοραστή, ειδικά ως προς τα χαρακτηριστικά του τροφίμου και ιδίως ως προς τη φύση, την ταυτότητα, τις ιδιότητες, την σύνθεση, την ποσότητα, τη διατηρησιμότητα, την καταγωγή ή προέλευση και τον τρόπο παρασκευής ή λήψεως.

⁽¹⁾ ΕΕ L 198 της 22.7.1991, σ. 1.

⁽²⁾ του Συμβουλίου, της 22ας Ιουνίου 1995, για την τροποποίηση του κανονισμού (ΕΟΚ) 2092/91 (ΕΕ L 168 της 5.8.1995, σ. 1).

⁽³⁾ του Συμβουλίου, της 19ης Ιουλίου 1999, για συμπλήρωση, για τα κτηνοτροφικά προϊόντα, του κανονισμού (ΕΟΚ) 2092/91 (ΕΕ L 222 της 24.8.1999, σ. 1).

⁽⁴⁾ ΕΕ L 109 της 6.5.2000, σ. 29.

Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας, που ασκήθηκε στις 27 Μαρτίου 2003

(Υπόθεση C-139/03)

(2003/C 146/40)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τους Josef Christian Schiefferer και Hans Stønlbæk, μέλη της Νομικής Υπηρεσίας της Επιτροπής, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο, άσκησε στις 27 Μαρτίου 2003 ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- 1) να αναγνωρίσει ότι η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, μη θεσπίζοντας τις αναγκαίες νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις για τη μεταφορά στο εσωτερικό δίκαιο της οδηγίας 2000/38/ΕΚ⁽¹⁾ της Επιτροπής, της 5ης Ιουνίου 2000, για την τροποποίηση του κεφαλαίου Va «Φαρμακοεπαγρύπνηση» της οδηγίας 75/319/ΕΟΚ του Συμβουλίου, περί προσεγγίσεως των νομοθετικών, κανονιστικών και διοικητικών διατάξεων που αφορούν τα φαρμακευτικά προϊόντα, ή, εν πάση περιπτώσει, μη ενημερώνοντας σχετικώς την Επιτροπή, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από την εν λόγω οδηγία,
- 2) να καταδικάσει την Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Η προθεσμία μεταφοράς της οδηγίας στο εσωτερικό δίκαιο έληξε στις 5 Δεκεμβρίου 2001.

⁽¹⁾ ΕΕ L 139 της 10.06.2000, σ. 28.

Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά του Βασιλείου της Σουηδίας, που ασκήθηκε στις 28 Μαρτίου 2003

(Υπόθεση C-141/03)

(2003/C 146/41)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τους P. Hellström και J. M. Flett, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο, άσκησε στις 28 Μαρτίου 2003, ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, προσφυγή κατά του Βασιλείου της Σουηδίας.

Η Επιτροπή ζητεί από το Δικαστήριο:

- να αναγνωρίσει ότι το Βασίλειο της Σουηδίας, μη έχοντας θεσπίσει τις νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις που είναι αναγκαίες για να συμμορφωθεί προς την οδηγία 2000/52/ΕΚ⁽¹⁾ της Επιτροπής, της 26ης Ιουλίου 2000, για την τροποποίηση της οδηγίας 80/723/ΕΟΚ⁽²⁾ περί της διαφάνειας των οικονομικών σχέσεων μεταξύ των κρατών μελών και των δημοσίων επιχειρήσεων, ή, εν πάση περιπτώσει, μη έχοντας ενημερώσει σχετικώς την Επιτροπή, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από την οδηγία αυτή,
- να καταδικάσει το Βασίλειο της Σουηδίας στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Η προθεσμία για τη μεταφορά στο εσωτερικό δίκαιο της οδηγίας έληξε στις 31 Ιουλίου 2001.

⁽¹⁾ ΕΕ L 193 της 29.07.2000, σ. 75.

⁽²⁾ ΕΕ ειδ. έκδ. 08/001, σ. 54.

Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά του Βασιλείου της Ισπανίας, που ασκήθηκε στις 31 Μαρτίου 2003

(Υπόθεση C-142/03)

(2003/C 146/42)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τους Fernando Castillo de la Torre και Niels Bertil Rasmussen, μέλη της νομικής της υπηρεσίας, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο, άσκησε στις 31 Μαρτίου 2003 προσφυγή ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά του Βασιλείου της Ισπανίας.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- να αναγνωριστεί ότι το Βασίλειο της Ισπανίας, παραλείποντας να ανακοινώσει στην Επιτροπή τον κατάλογο των δικαστηρίων κοινοτικών σημάτων, παρέβη το άρθρο 91 του Κανονισμού (ΕΚ) 40/94⁽¹⁾ του Συμβουλίου, της 20ής Δεκεμβρίου 1993, για το κοινοτικό σήμα,
- να καταδικάσει το Βασίλειο της Ισπανίας στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Τα κράτη μέλη υποχρεούνται να ορίσουν, εντός προθεσμίας τριών ετών από της έναρξης ισχύος του κανονισμού, «τα δικαστήρια κοινοτικών σημάτων» και να ανακοινώσουν στην Επιτροπή την ονομασία και την τοπική αρμοδιότητά τους. Οι πληροφορίες αυτές έπρεπε να είχαν ανακοινωθεί το αργότερο στις 15 Μαρτίου 1997.

⁽¹⁾ ΕΕ L 11 της 14.1.1994, σ. 1.

Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Πορτογαλικής Δημοκρατίας, που ασκήθηκε στις 31 Μαρτίου 2003

(Υπόθεση C-144/03)

(2003/C 146/43)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τους M. França και J. Flett, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο, άσκησε ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 31 Μαρτίου 2003 προσφυγή κατά της Πορτογαλικής Δημοκρατίας.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- να αναγνωρίσει ότι η Πορτογαλική Δημοκρατία, μη θεσπίζοντας τις νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις που είναι αναγκαίες για να συμμορφωθεί προς την οδηγία 2000/52/EK⁽¹⁾ της Επιτροπής, της 26ης Ιουλίου 2000, για την τροποποίηση της οδηγίας 80/723/ΕΟΚ περί της διαφάνειας των οικονομικών σχέσεων μεταξύ των κρατών μελών και των δημόσιων επιχειρήσεων, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 2 της οδηγίας 2000/52·
- πάντως, να αναγνωρίσει ότι η Πορτογαλική Δημοκρατία, μη ενημερώνοντας αμέσως την Επιτροπή περί της θεσπίσεως τέτοιων διατάξεων, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 2 της οδηγίας 2000/52·
- να καταδικάσει την Πορτογαλική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Η προθεσμία συμμορφώσεως προς την οδηγία έληξε στις 31 Ιουλίου 2001.

(1) ΕΕ L 193 της 29.07.2000, σ. 75.

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το Juzgado de lo Social nº 20 de Madrid, με διάταξη της 6ης Νοεμβρίου 2002 στην υπόθεση Anette Keller κατά Instituto Nacional de la Salud (INSALUD) και Instituto Nacional de la Seguridad Social (INSS)

(Υπόθεση C-145/03)

(2003/C 146/44)

Με διάταξη της 6ης Νοεμβρίου 2002, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 31 Μαρτίου 2003, το Juzgado de lo Social N 20 de Madrid, στο πλαίσιο της διαφοράς μεταξύ Anette Keller και Instituto Nacional de la Salud (INSALUD) και Instituto Nacional de la Seguridad

Social (INSS) που εκκρεμεί ενώπιόν του, ζητεί από το Δικαστήριο την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως επί εξής ερωτημάτων:

1. Ερωτάται αν το έντυπο E-111 και ειδικότερα το έντυπο E-112, των οποίων την έκδοση προβλέπουν τα άρθρα 22, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του κανονισμού 1408/71⁽¹⁾ και τα άρθρα 22, παράγραφοι 1 και 3 του κανονισμού 574/72⁽²⁾ έχουν δεσμευτική ισχύ για τον αρμόδιο φορέα που τα εκδίδει (στην προκειμένη περίπτωση, την ισπανική κοινωνική ασφάλιση) όσον αφορά τη διάγνωση στην οποία προέβη ο φορέας του τόπου κατοικίας (στη συγκεκριμένη περίπτωση, οι γερμανικές δημόσιες υπηρεσίες υγείας), συγκεκριμένα, ως προς τις επόψεις που αναφέρονται στην αναγκαιότητα άμεσης χειρουργικής επεμβάσεως για την εργαζόμενη ως μόνο θεραπευτικό μέσο προκειμένου να σωθεί η ζωή της και, επίσης, ως προς το γεγονός ότι η προαναφερθείσα επέμβαση μπορούσε να πραγματοποιηθεί μόνο σε ένα νοσοκομειακό κέντρο χώρας η οποία δεν ανήκει στην Ευρωπαϊκή Ένωση, συγκεκριμένα, στην Πανεπιστημιακή Κλινική της Ζυρίχης, Ελβετία, οπότε ο φορέας του τόπου κατοικίας μπορεί να μεταφέρει τον εργαζόμενο στο εν λόγω νοσοκομειακό κέντρο, χωρίς ο αρμόδιος φορέας να νομιμοποιείται να αξιώνει από τον εργαζόμενο να επιστρέψει προκειμένου να υποβληθεί στις ιατρικές εξετάσεις που ο φορέας θεωρεί σκόπιμες και να του προσφέρει τις επιλογές θεραπείας που είναι πρόσφορες για την παθολογία που ο εργαζόμενος εμφανίζει;
2. Ερωτάται αν η αρχή της ίσης μεταχειρίσεως που προβλέπει το άρθρο 3 του κανονισμού 1408/71 ορίζοντας ότι οι εργαζόμενοι «... απολαύουν των δικαιωμάτων που απορρέουν από τη νομοθεσία κάθε κράτους μέλους υπό τους ίδιους όρους με τους υπηκόους του», σε συνδυασμό προς τα άρθρα 19, παράγραφος 1, στοιχείο α', και 22, παράγραφος 1, περίπτωση i, του ίδιου κανονισμού, κατά τα οποία ο διακινούμενος εργαζόμενος δικαιούται παροχών εις είδος που χορηγούνται για λογαριασμό του αρμοδίου φορέα από τον φορέα του τόπου διαμονής ή κατοικίας, σύμφωνα με τη νομοθεσία που ισχύει για τον φορέα αυτόν, σαν να ήταν ασφαλισμένος σε αυτόν, πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι ο αρμόδιος φορέας υποχρεούται να αναλάβει τα έξοδα που απορρέουν από την ιατρική θεραπεία που παρασχέθηκε από χώρα μη μέλος της Ευρωπαϊκής Ένωσης όταν επιβεβαιώνεται ότι ο εργαζόμενος, αν αυτός υπαγόταν ή ήταν ασφαλισμένος στον φορέα του τόπου κατοικίας, θα είχε δικαίωμα στην προαναφερθείσα ιατρική παροχή — δηλαδή την ιατρική θεραπεία από ιδιωτικά κέντρα σε περίπτωση επείγοντος που θέτει σε κίνδυνο τη ζωή του ασθενούς, περιλαμβανομένων και χωρών οι οποίες δεν ανήκουν στην Ευρωπαϊκή Ένωση — περιλαμβάνεται μεταξύ των παροχών που προβλέπει η νομοθεσία του αρμοδίου κράτους;

(1) Κανονισμός του Συμβουλίου, της 14ης Ιουνίου 1971, περί εφαρμογής των συστημάτων κοινωνικής ασφαλίσεως στους μισθωτούς και τις οικογένειές τους που διακινούνται εντός της Κοινότητας (ΕΕ ειδ. έκδ. 05/001, σ. 73).

(2) Κανονισμός του Συμβουλίου, της 21ης Μαρτίου 1972, περί του τρόπου εφαρμογής του κανονισμού (ΕΟΚ) 1408/71 περί εφαρμογής των συστημάτων κοινωνικής ασφαλίσεως στους μισθωτούς και τις οικογένειές τους που διακινούνται εντός της Κοινότητας (ΕΕ ειδ. έκδ. 5/001, σ. 138).

Αίτηση αναίρεσως της **Philip Morris International, Inc.** κατά της από 15 Ιανουαρίου 2003 αποφάσεως του δεύτερου (διευρυμένου) τμήματος του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις T-377/00, T-379/00, T-380/00, T-260/01 και T-272/01, **Philip Morris International, Inc., R.J.Reynolds Tobacco Holdings, Inc., RJR Acquisition Corp., R.J.Reynolds Tobacco Company, R.J. Reynold Tobacco International Inc.** κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, υποστηριζόμενης από το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, το Βασίλειο της Ισπανίας, τη Γαλλική Δημοκρατία, την Ιταλική Δημοκρατία, την Πορτογαλική Δημοκρατία, τη Δημοκρατία της Φινλανδίας, την Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, την Ελληνική Δημοκρατία και το Βασίλειο των Κάτω Χωρών, που ασκήθηκε στις 31 Μαρτίου 2003

(Υπόθεση C-146/03 P)

(2003/C 146/45)

Η Philip Morris International, Inc., εκπροσωπούμενη από τους E. Morgan de Rivery F. και Marchini Camia, δικηγόρους, άσκησε στις 31 Μαρτίου 2003 ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων αίτηση αναίρεσως κατά της από 15 Ιανουαρίου 2003 αποφάσεως του δεύτερου (διευρυμένου) τμήματος του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις T-377/00, T-379/00, T-380/00, T-260/01 και T-272/01, Philip Morris International, Inc., R.J.Reynolds Tobacco Holdings, Inc., RJR Acquisition Corp., R.J.Reynolds Tobacco Company, R.J. Reynold Tobacco International Inc. κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, υποστηριζόμενης από το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, το Βασίλειο της Ισπανίας, τη Γαλλική Δημοκρατία, την Ιταλική Δημοκρατία, την Πορτογαλική Δημοκρατία, τη Δημοκρατία της Φινλανδίας, την Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, την Ελληνική Δημοκρατία και το Βασίλειο των Κάτω Χωρών.

Η αναιρεσείουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- να αναίρεσει την από 15 Ιανουαρίου 2003 απόφαση του Πρωτοδικείου στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις T-377/00 (1), T-379/00 (2), T-380/00 (2), T-260/01 (3) και T-272/01 (4), και
- να κρίνει οριστικά το ζήτημα του παραδεκτού, σύμφωνα με το άρθρο 61 του κανονισμού διαδικασίας του Δικαστηρίου, κρίνοντας τις προσφυγές περί ακυρώσεως της αναιρεσείουσας παραδεκτές και να αναπέμψει την υπόθεση στο Πρωτοδικείο προκειμένου αυτό να κρίνει επί της ουσίας, ή
- επικουρικώς, να αναπέμψει την υπόθεση στο Πρωτοδικείο προκειμένου αυτό να κρίνει το παραδεκτό και στη συνέχεια και/ή ταυτοχρόνως την ουσία της υποθέσεως, και
- να υποχρεώσει την Επιτροπή στα έξοδα της αναιρεσείουσας στο πλαίσιο της διαδικασίας ενώπιον του Πρωτοδικείου και του Δικαστηρίου.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Η αναιρεσείουσα προβάλλει ότι με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση το Πρωτοδικείο υπέπεσε στις ακόλουθες νομικές πλάνες:

- 1) Το Πρωτοδικείο παραγνώρισε την έννοια της προσβλητής πράξεως υπό την έννοια του άρθρου 230 ΕΚ:
 - κρίνοντας ότι η κίνηση διαδικασίας βάσει των προσβαλλομένων πράξεων είναι συγκρίσιμη με την κίνηση διαδικασίας υπό την έννοια του άρθρου 226 ΕΚ·
 - κρίνοντας ότι η έλλειψη αρμοδιότητας για την έκδοση των προσβαλλομένων πράξεων και η εν συνεχεία θέσπιση και άσκηση μιας τέτοιας αρμοδιότητας δεν μετεβάλλουν τη νομική κατάσταση των διαδικών εν προκειμένω·
 - παραλείποντας να αναγνωρίσει ότι οι προσβαλλόμενες πράξεις δημιουργούν έννομα αποτελέσματα από μόνο το γεγονός ότι στέρησαν την αναιρεσείουσα ορισμένης δικαστικής προστασίας και ορισμένων πλεονεκτημάτων εντός της κοινοτικής έννομης τάξης·
 - κρίνοντας ότι η υπόθεση C-345/00 P, FNAB, έχει εφαρμογή στην προκειμένη περίπτωση·
 - παραλείποντας να αναγνωρίσει ότι οι προσβαλλόμενες πράξεις μπορούν να επανεξεταστούν δικαστικώς εφόσον είναι προδήλως παράνομες· και τέλος
 - ως πρώτη εναλλακτική, εάν η συλλογιστική του Πρωτοδικείου είναι ορθή (quod non) ως προς το ότι μόνον η απόφαση του District Court of the Eastern District of New York των Ηνωμένων Πολιτειών παράγει έννομα αποτελέσματα, τότε το Πρωτοδικείο υπέπεσε σε νομική πλάνη κρίνοντας, παρά τις περιστάσεις εν προκειμένω, ότι οι προσβαλλόμενες πράξεις δεν μπορούν να επανεξεταστούν υπό την έννοια του άρθρου 230 ΕΚ·
 - ως δεύτερη εναλλακτική, εάν η συλλογιστική του Πρωτοδικείου είναι ορθή (quod non) ως προς το ότι δεν είναι δυνατό να επανεξεταστεί χωριστά μια απόφαση περί ασκήσεως αγωγής, έπρεπε να είχε επιφυλαχθεί να αποφανθεί με την απόφαση επί της ουσίας.
- 2) Το Πρωτοδικείο υπέπεσε σε αντίφαση όσον αφορά ένα ουσιώδες σημείο.
- 3) Το Πρωτοδικείο παρέβη το άρθρο 292 ΕΚ.

- 4) Το Πρωτοδικείο παρέβη το δικαίωμα αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας.

- (¹) ΕΕ C 79 της 10ης Μαρτίου 2001, σ. 23.
(²) ΕΕ C 79 της 10ης Μαρτίου 2001, σ. 24.
(³) ΕΕ C 3 της 5ης Ιανουαρίου 2002, σ. 39.
(⁴) ΕΕ C 3 της 5ης Ιανουαρίου 2002, σ. 45.

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το Oberlandesgericht München — τμήματα αστικών υποθέσεων του Augsburg — με διάταξη της 27ης Μαρτίου 2003 στην υπόθεση Nürnberger Allgemeine Versicherungs AG κατά Portbridge Transport International B.V.

(Υπόθεση C-148/03)

(2003/C 146/46)

Με διάταξη της 27ης Μαρτίου 2003, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 31 Μαρτίου 2003, το Oberlandesgericht München — τμήματα αστικών υποθέσεων του Augsburg-, στο πλαίσιο της διαφοράς μεταξύ Nürnberger Allgemeine Versicherungs AG και Portbridge Transport International B.V. που εκκρεμεί ενώπιόν του, υποβάλλει στο Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, κατ' εφαρμογή του άρθρου 3 του πρωτοκόλλου της 3ης Ιουνίου 1971 για την ερμηνεία από το Δικαστήριο της σύμβασης για τη διεθνή δικαιοδοσία και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις (στο εξής: Σύμβαση των Βρυξελλών), το ακόλουθο ερώτημα προς έκδοση προδικαστικής απόφασης:

Υπερισχύουν των γενικών διατάξεων περί διεθνούς δικαιοδοσίας της Σύμβασης των Βρυξελλών οι περί δικαιοδοσίας διατάξεις που περιέχονται σε άλλες συμβάσεις, ακόμη και στην περίπτωση κατά την οποία ο εναγόμενος, ο οποίος κατοικεί στο έδαφος κράτους που έχει προσχωρήσει στη Σύμβαση των Βρυξελλών, ενάγεται ενώπιον δικαστηρίου άλλου συμβαλλόμενου κράτους, αλλά δεν παρίσταται κατά τη διαδικασία ενώπιον του δικαστηρίου αυτού;

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το Cour de cassation du Grand-duché de Luxembourg με απόφαση της 6ης Μαρτίου 2003 στην υπόθεση Caisse nationale des prestations familiales κατά Ursula Weide, συζύγου Schwarz

(Υπόθεση C-153/03)

(2003/C 146/47)

Με απόφαση της 6ης Μαρτίου 2003, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 3 Απριλίου 2003, το Cour de cassation du Grand-duché de Luxembourg, στο πλαίσιο της διαφοράς μεταξύ Caisse nationale

des prestations familiales και Ursula Weide, συζύγου Schwarz, που εκκρεμεί ενώπιόν του, ζητεί από το Δικαστήριο την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως επί των εξής ερωτημάτων:

- 1) Έχει το άρθρο 76 του κανονισμού (ΕΟΚ) 1408/71 του Συμβουλίου, της 14ης Ιουνίου 1971, περί εφαρμογής των συστημάτων κοινωνικής ασφάλισης στους μισθωτούς και τις οικογένειές τους που διακινούνται εντός της Κοινότητας(¹) την έννοια ότι καλύπτει μόνον την περίπτωση κατά την οποία ο διακινούμενος εργαζόμενος δικαιούται οικογενειακές παροχές δυνάμει της νομοθεσίας του κράτους απασχολήσεως και της νομοθεσίας του κράτους κατοικίας των μελών της οικογένειάς του;
- 2) Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως στο ανωτέρω ερώτημα: μπορούν οι οργανισμοί του κράτους απασχολήσεως να αναστείλουν το δικαίωμα λήψεως οικογενειακών παροχών, αν θεωρούν ότι η άρνηση χορηγήσεως των οικογενειακών παροχών στο κράτος κατοικίας δεν συνάδει προς το κοινοτικό δίκαιο;
- 3) Σε περίπτωση αρνητικής απαντήσεως στο πρώτο ερώτημα: παρέχει το προαναφερθέν άρθρο 76 στο κράτος απασχολήσεως τη δυνατότητα εφαρμογής του κανόνα περί μη σωρευτικής χορηγήσεως των παροχών σε περίπτωση που ο/η σύζυγος του/της διακινούμενου/νης εργαζομένου/νης λαμβάνει ή δικαιούται, βάσει της νομοθεσίας του κράτους κατοικίας των μελών της οικογένειας, ίδιας φύσεως οικογενειακές παροχές;

(¹) όπως τροποποιήθηκε και ενημερώθηκε με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 2001/83 του Συμβουλίου, της 2ας Ιουνίου 1983 (ΕΕ L 230, σ. 6).

Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Ιρλανδικής Δημοκρατίας, που ασκήθηκε στις 3 Απριλίου 2003

(Υπόθεση C-154/03)

(2003/C 146/48)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από την Karen Banks, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο, άσκησε ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, στις 3 Απριλίου 2003, προσφυγή κατά της Ιρλανδικής Δημοκρατίας.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- 1) να αναγνωρίσει ότι η Ιρλανδική Δημοκρατία, παραλείποντας να θεσπίσει τις νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις που ήταν αναγκαίες για τη συμμόρφωσή της τόσο προς την οδηγία 1999/36/EK του Συμβουλίου, της 29ης Απριλίου 1999, σχετικά με τον μεταφερόμενο εξοπλισμό υπό πίεση ⁽¹⁾ όσο και προς την οδηγία 2001/2/EK της Επιτροπής, της 4ης Ιανουαρίου 2001, για την προσαρμογή της τελευταίας οδηγίας στην τεχνική πρόοδο ⁽²⁾, ή εν πάση περιπτώσει, παραλείποντας να γνωστοποιήσει σχετικώς τη θέσπιση τέτοιων διατάξεων, έχει παραβεί τις υποχρεώσεις που υπέχει από τις οδηγίες·
- 2) να καταδικάσει την Ιρλανδία στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Το άρθρο 249 ΕΚ, βάσει του οποίου μια οδηγία δεσμεύει το κράτος μέλος στο οποίο απευθύνεται όσον αφορά το επιδιωκόμενο αποτέλεσμα, συνεπάγεται την υποχρέωση για τα κράτη μέλη να τηρούν την σχετική για τη συμμόρφωσή τους περίοδο που ορίζεται στις οδηγίες. Η περίοδος αυτή εξέπνευσε, αντιστοίχως, την 1η Δεκεμβρίου 2000 και την 1η Ιουλίου 2001, χωρίς η Ιρλανδική Δημοκρατία να έχει θεσπίσει τις αναγκαίες για τη συμμόρφωσή στην οδηγία διατάξεις, όπως υποστηρίζεται στα αιτήματα της Επιτροπής.

⁽¹⁾ ΕΕ L 138 της 01.06.1999, σ. 20.

⁽²⁾ ΕΕ L 5 της 10.01.2001, σ. 4.

Αίτηση αναιρέσεως της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της αποφάσεως του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (δεύτερο πενταμελές τμήμα), της 28ης Ιανουαρίου 2003, στην υπόθεση T-147/00, Les Laboratoires Servier κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που υποβλήθηκε στις 4 Απριλίου 2003

(Υπόθεση C-156/03 P)

(2003/C 146/49)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τους R. Wainwright και H. Støvlbæk, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο, άσκησε ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 4 Απριλίου 2003 αίτηση κατά της αποφάσεως του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (δεύτερο πενταμελές τμήμα), της 28ης Ιανουαρίου 2003, στην υπόθεση T-147/00 ⁽¹⁾, Les Laboratoires Servier κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Η αναιρεσείουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- να αναιρέσει την απόφαση του Πρωτοδικείου, της 28ης Ιανουαρίου 2003, στην υπόθεση T-147/00, Servier·
- να καταδικάσει την αναιρεσίβλητη στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι αναιρέσεως και κύρια επιχειρήματα

- α) Ουσιώδης παρερμηνεία της κατανομής των αρμοδιοτήτων.

Πρώτον, η αναιρεσείουσα προβάλλει ότι από την εκτίμηση στην οποία στηρίζεται η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση προκύπτει σαφώς ότι το Πρωτοδικείο παρερμήνευσε ουσιωδώς την κατανομή των αρμοδιοτήτων μεταξύ της Κοινότητας και των κρατών μελών σε σχέση με την εναρμόνιση όσον αφορά γενικώς τα φαρμακευτικά προϊόντα για ανθρώπινη χρήση και ειδικότερα το κεφάλαιο III της οδηγίας 75/319 ⁽²⁾.

Το Πρωτοδικείο θεωρεί, αναφερόμενο στην απόφασή του στην υπόθεση T-74/00, Artégodan κ.λπ., ότι το κεφάλαιο III της οδηγίας 75/319 προβλέπει «αποκλειστική αρμοδιότητα των κρατών μελών» και επίσης «αποκλειστική αρμοδιότητα της Επιτροπής» και ότι ως εκ τούτου είναι αναγκαίο να προσδιοριστεί αν έλαβε χώρα μια «μεταβίβαση» αρμοδιότητας από τα οικεία κράτη μέλη προς την Κοινότητα».

Λαμβάνοντας τη θέση αυτή, το Πρωτοδικείο δεν αντιλαμβάνεται ότι οι διάφορες διατάξεις που συγκροτούν το κεφάλαιο III της οδηγίας 75/319, συμπεριλαμβανομένων των επίμαχων εν προκειμένω άρθρων 12 και 15α, βασίζονται όλες σε ένα σύστημα κατανομής αρμοδιοτήτων μεταξύ των κρατών μελών και της Κοινότητας. Έτσι, το κεφάλαιο III παρέχει στα κράτη μέλη το δικαίωμα να κινήσουν ορισμένες διαδικασίες για τη χορήγηση, την τροποποίηση ή την ανάκληση αδειών κυκλοφορίας, και αναθέτει στην Κοινότητα, εκπροσωπούμενη από την Επιτροπή, το καθήκον να επιτύχει εναρμόνιση μέσω της εκδόσεως αποφάσεων τις οποίες τα κράτη μέλη υποχρεούνται εν συνεχεία να εφαρμόσουν.

- β) Νομική εκτίμηση ερειδόμενη σε απόφαση της Επιτροπής που δεν αποτελούσε το αντικείμενο της διαφοράς

Η αναιρεσείουσα επισημαίνει, εκ προοιμίου, ότι η απόφαση της Επιτροπής [C(2000)573] της 9ης Μαρτίου 2000 (στο εξής: απόφαση του 2000), η οποία αποτελούσε το αντικείμενο της ενώπιον του Πρωτοδικείου ασκηθείσας προσφυγής, βασίζεται στο άρθρο 15α, παράγραφος 1, της οδηγίας 75/319. Ωστόσο, πρέπει να σημειωθεί ότι το Πρωτοδικείο, αντί να ερμηνεύσει ευθέως και ειδικώς την ως άνω νομική βάση, περιορίζεται στην εξέταση της αποφάσεως της Επιτροπής C(96)3608 τελικό/1 της 9ης Δεκεμβρίου 1996 (στο εξής: απόφαση του 1996) και άλλων διατάξεων της οδηγίας 75/319, προκειμένου να ερμηνεύσει το άρθρο 15α διά της επαγωγικής μεθόδου.

Η εκτίμηση του Πρωτοδικείου, στην οποία στηρίζεται η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, αφορά μόνον την απόφαση της Επιτροπής του 1996, μολονότι η απόφαση αυτή, προδήλως, δεν αποτελούσε την προσβληθείσα ενώπιον του Πρωτοδικείου πράξη.

Είναι προφανές ότι το άρθρο 12 της οδηγίας 75/319, στο οποίο βασίζεται η απόφαση του 1996 και το οποίο εξετάστηκε από το Πρωτοδικείο, δεν αποτελεί τη νομική βάση της αποφάσεως του 2000.

Επιπλέον, το άρθρο 12 εκτιμάται βάσει συγκρίσεως με το άρθρο 10, παράγραφος 2, της οδηγίας 75/319, μολονότι η τελευταία διάταξη δεν αποτελεί τη νομική βάση της αποφάσεως του 2000 ούτε της εξετασθείσας από το Πρωτοδικείο αποφάσεως του 1996.

Συνεπώς, το συμπέρασμα του Πρωτοδικείου ότι η Επιτροπή ήταν αναρμόδια να εκδώσει την απόφαση του 2000 στηρίζεται, αφενός, σε εκτίμηση που σχετίζεται με μια απόφαση η οποία δεν προσβλήθηκε ενώπιον του Πρωτοδικείου και, αφετέρου, σε διατάξεις, ήτοι στα άρθρα 10 και 12 της οδηγίας 75/319, οι οποίες δεν αποτελούν τη νομική βάση της αποφάσεως του 2000. Κατά την αναιρεσείουσα, η ως άνω εκτίμηση συνιστά, αυτή καθ' εαυτήν, παράλειψη προσδιορισμού της θέσεως του άρθρου 15α, παράγραφος 1, της οδηγίας 75/319 και επομένως παράλειψη συνεκτιμήσεως της εν λόγω διατάξεως.

Κατά την αναιρεσείουσα, αμφότερα τα σφάλματα που εκτίθενται ανωτέρω είναι ουσιώδη και συνδέονται μεταξύ τους, στον βαθμό που αναιρούν το κύρος του συνόλου της νομικής εκτιμήσεως που οδήγησε το Πρωτοδικείο στο να συναγάγει ότι η Επιτροπή ήταν αναρμόδια να εκδώσει την απόφαση του 2000.

Τέλος, και μόνον επικουρικώς, η αναιρεσείουσα ισχυρίζεται ότι η συλλογιστική του Πρωτοδικείου, σύμφωνα με την οποία το άρθρο 15α της οδηγίας 75/319 δεν καλύπτει τις άδειες κυκλοφορίας που έχουν εναρμονιστεί μέσω της αμιγώς συμβουλευτικής διαδικασίας την οποία προβλέπουν τα άρθρα 12 και 13 της οδηγίας, συνιστά επίσης εσφαλμένη ερμηνεία του εν λόγω άρθρου.

(¹) ΕΕ C 247 της 26.8.2000, σ. 29.

(²) Δεύτερη οδηγία 75/319/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 20ής Μαΐου 1975, περί προσεγγίσεως των νομοθετικών, κανονιστικών και διοικητικών διατάξεων που αφορούν τα φαρμακευτικά ιδιοσκευάσματα (ΕΕ ειδ. έκδ. 013/03, σ. 66).

Προσφυγή του Βασιλείου της Ισπανίας κατά Eurojust, που ασκήθηκε στις 8 Απριλίου 2003

(Υπόθεση C-160/03)

(2003/C 146/50)

Το Βασίλειο της Ισπανίας, εκπροσωπούμενο από την L. Fraguas Gadea, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο, άσκησε στις 8 Απριλίου 2003 ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά Eurojust.

Το προσφεύγον ζητεί από το Δικαστήριο:

- να ακυρώσει τις ακόλουθες προσκλήσεις προς υποβολή υποψηφιοτήτων:

- πρόσκληση προς υποβολή υποψηφιοτήτων για τη θέση του Υπευθύνου Προστασίας Δεδομένων. Σχετικό: 03/EJ/07 (2003/C 34 A/01) ΕΕ C 34 A της 13.2.2003·
- πρόσκληση προς υποβολή υποψηφιοτήτων για τη θέση Νομικού. Σχετικό: 03/EJ/11 (2003/C 34 A/05) ΕΕ C 34 A της 13.2.2003·
- πρόσκληση προς υποβολή υποψηφιοτήτων για τη θέση Ακολούθου Τύπου. Σχετικό: 03/EJ/13 (2003/C 34 A/07) ΕΕ C 34 A της 13.2.2003·
- πρόσκληση προς υποβολή υποψηφιοτήτων για τη θέση Γραμματέα (Α/Θ) στη Γενική Διοίκηση. Σχετικό: 03/EJ/14 (2003/C 34 A/08) ΕΕ C 34 A της 13.2.2003·
- πρόσκληση προς υποβολή υποψηφιοτήτων για τη θέση Βιβλιοθηκαρίου/Αρχειοφύλακα. Σχετικό: 03/EJ/12 (2003/C 34 A/06) ΕΕ C 34 A της 13.2.2003·
- πρόσκληση προς υποβολή υποψηφιοτήτων για τη θέση Λογιστή. Σχετικό: 03/EJ/08 (2003/C 34 A/02) ΕΕ C 34 A της 13.2.2003·
- πρόσκληση προς υποβολή υποψηφιοτήτων για τη θέση Ειδικού σε δίκτυα πληροφορικής και τεχνολογίας της πληροφορίας (Webmaster) του Ευρωπαϊκού νομικού δικτύου. Σχετικό: 03/EJ/09 (2003/C 34 A/03) ΕΕ C 34 A de 13.2.2003,

που αφορά τα έγγραφα που πρέπει να προσκομιστούν στα αγγλικά εκ μέρους αυτών που υποβάλλουν υποψηφιότητα σε άλλη γλώσσα, καθώς και τα σημεία που αφορούν τις απαιτούμενες γλωσσικές γνώσεις των υποψηφίων, για κάθε πρόσκληση που απαριθμείται στη συνέχεια:

- την πρόσκληση προς υποβολή υποψηφιοτήτων για τη θέση του Υπευθύνου Προστασίας των Δεδομένων, ως προϋπόθεση 17: «εξαιρέτη γνώση της αγγλικής και της γαλλικής. Θα εκτιμηθεί η ικανότητα εργασίας σε άλλες γλώσσες της Ευρωπαϊκής Ενώσεως»·
- την πρόσκληση προς υποβολή υποψηφιοτήτων για τη θέση του Νομικού, ως προϋπόθεση 19: «εξαιρέτη γνώση της αγγλικής και της γαλλικής. Θα εκτιμηθεί η ικανότητα εργασίας σε άλλες γλώσσες της Ευρωπαϊκής Ενώσεως»·
- την πρόσκληση προς υποβολή υποψηφιοτήτων για τη θέση του Ακολούθου Τύπου, ως προϋπόθεση 12: «ικανότητα εκφράσεως τουλάχιστον στα αγγλικά και στα γαλλικά»·

- την πρόσκληση προς υποβολή υποψηφιοτήτων για τη θέση του Γραμματέα (Α/Θ) στη Γενική Διοίκηση ως προϋπόθεση 9: «θα εκτιμηθεί η βαθιά γνώση της αγγλικής και της γαλλικής, καθώς και η ικανοποιητική γνώση άλλων κοινοτικών γλωσσών»·
 - την πρόσκληση προς υποβολή υποψηφιοτήτων για τη θέση του Ειδικού σε δίκτυα πληροφορικής και τεχνολογίας της πληροφορίας (Webmaster) του Ευρωπαϊκού νομικού δικτύου ως προϋπόθεση 6: «θεωρείται ουσιώδης η καλή γνώση της αγγλικής· θα εκτιμηθεί, ειδικότερα, η ικανότητα εκφράσεως τουλάχιστον σε δύο επιπλέον επίσημες γλώσσες των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, περιλαμβανομένης της γαλλικής».
2. να καταδικάσει το καθού όργανο στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

- Παράβαση του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως των υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων και του Καθεστώτος που εφαρμόζεται επί του λοιπού προσωπικού των Κοινοτήτων.

Κατά το άρθρο 30 της αποφάσεως 2002/187/ΔΕΥ⁽¹⁾ του Συμβουλίου, της 28ης Φεβρουαρίου 2002, σχετικά με τη σύσταση της Eurojust προκειμένου να ενισχυθεί η καταπολέμηση των σοβαρών μορφών εγκλήματος, το προσωπικό της Eurojust υπόκειται, ιδίως όσον αφορά την πρόσληψη και το καθεστώς του, στους κανονισμούς και στις ρυθμίσεις που εφαρμόζονται στους υπαλλήλους και το λοιπό προσωπικό των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Κατά το άρθρο 12 του καθεστώτος που εφαρμόζεται επί του λοιπού προσωπικού των Κοινοτήτων, από τους υποψηφίους μπορεί να απαιτείται μόνον να έχουν βαθιά γνώση μιας γλώσσας και ικανοποιητική γνώση μιας άλλης γλώσσας.

- Παράβαση του γλωσσικού καθεστώτος της Eurojust

Η απόφαση 2002/187/ΔΕΥ ορίζει στο άρθρο 31 αυτής ότι το γλωσσικό καθεστώς των οργάνων της Ευρωπαϊκής Ένωσης έχει εφαρμογή στην Eurojust. Σε καμία διάταξη της αποφάσεως δεν ορίζεται ρητά ότι οι γλώσσες εργασίας της Eurojust θα είναι η αγγλική και η γαλλική.

- Παραβίαση της αρχής της απαγορεύσεως των διακρίσεων

Η απαίτηση συντάξεως στην αγγλική μέρους των εγγράφων που προσκομίζονται, και προπάντων, η απαίτηση εξαιρετικής γνώσεως της αγγλικής και της γαλλικής προϋποθέτει σαφή δυσμενή διάκριση λόγω ιθαγενείας που απαγορεύει το άρθρο 12 ΕΚ.

Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Δημοκρατίας της Αυστρίας, που ασκήθηκε στις 9 Απριλίου 2003

(Υπόθεση C-164/03)

(2003/C 146/51)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τον Dr. Ulrich Wölker, νομικό σύμβουλο της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, και την Florence Simonetti, που τελεί στη διάθεση της Νομικής Υπηρεσίας της Επιτροπής στο πλαίσιο της ανταλλαγής με εθνικούς υπαλλήλους, με τόπο επιδόσεως στο Λουξεμβούργο, άσκησε, στις 9 Απριλίου 2003, ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, προσφυγή κατά της Δημοκρατίας της Αυστρίας.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

1. να αναγνωρίσει ότι η Δημοκρατία της Αυστρίας, παραλείποντας να θεσπίσει τις αναγκαίες νομοθετικές, διοικητικές και κανονιστικές διατάξεις για τη μεταφορά της οδηγίας 97/11/ΕΚ του Συμβουλίου της 3ης Μαρτίου 1997 περί τροποποίησης της οδηγίας 85/337/ΕΟΚ για την εκτίμηση των επιπτώσεων ορισμένων δημοσίων και ιδιωτικών έργων στο περιβάλλον⁽¹⁾ για τα ομόσπονδα κράτη Burgenland και Salzburg, ή εν πάση περιπτώσει, παραλείποντας να κοινοποιήσει αυτές τις διατάξεις στην Επιτροπή, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από την εν λόγω οδηγία.
2. να καταδικάσει τη Δημοκρατία της Αυστρίας στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Σύμφωνα με το άρθρο 249, τρίτο εδάφιο, ΕΟΚ, κατά το οποίο η οδηγία δεσμεύει κάθε κράτος μέλος στο οποίο απευθύνεται όσον αφορά το επιδιωκόμενο αποτέλεσμα, τα κράτη μέλη υποχρεούνται να τηρούν την προδεσμία για τη μεταφορά της οδηγίας στο εσωτερικό τους δίκαιο. Η προδεσμία για τη μεταφορά της οδηγίας 97/11/ΕΚ, που θεσπίζεται στο άρθρο 3, παράγραφος 1, αυτής, παρήλθε στις 14 Μαρτίου 1999, χωρίς η Δημοκρατία της Αυστρίας να έχει θεσπίσει τις αναγκαίες διατάξεις για τη μεταφορά της στα ομόσπονδα κράτη Burgenland και Salzburg.

⁽¹⁾ ΕΕ L 63 της 6.3.2003, σ. 1.

⁽¹⁾ ΕΕ 1997, L 73, σ. 5.

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το Hoge Raad der Nederlanden με απόφαση της 11ης Απριλίου 2003 στην υπόθεση Staatssecretaris van Financiën κατά J.H.M. Feron

(Υπόθεση C-170/03)

(2003/C 146/52)

Με απόφαση της 11ης Απριλίου 2003, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 14 Απριλίου 2003, το Hoge Raad der Nederlanden, στο πλαίσιο της διαφοράς μεταξύ Staatssecretaris van Financiën και J.H.M. Feron που εκκρεμεί ενώπιόν του, ζητεί από το Δικαστήριο την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως επί των εξής ερωτημάτων:

- 1) Πρέπει ένα επιβατικό αυτοκίνητο που τέθηκε στη διάθεση ενός φυσικού προσώπου από τον εργοδότη του και που χρησιμοποιείται από το πρώτο πρόσωπο τόσο για επαγγελματικούς όσο και για ιδιωτικούς σκοπούς να θεωρηθεί προσωπικό είδος υπό την έννοια του άρθρου 1, παράγραφος 2, στοιχείο γ', του κανονισμού (ΕΟΚ) 918/83 του Συμβουλίου⁽¹⁾, της 28ης Μαρτίου 1983, για τη θέσπιση του κοινοτικού καθεστώτος τελωνειακών ατελειών;
- 2) Πρέπει η διάταξη του άρθρου 3, στοιχείο α', του κανονισμού αυτού, η οποία ορίζει ότι ένα αγαθό πρέπει να βρίσκεται στην κατοχή του ενδιαφερομένου τουλάχιστον έξι μήνες πριν από την ημερομηνία κατά την οποία έπαυσε η συνήθης διαμονή του προσώπου αυτού στην τρίτη χώρα προελεύσεώς του, να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι ο ενδιαφερόμενος, στη διάθεση του οποίου τέθηκε ένα πράγμα, είτε με αντάλλαγμα είτε χωρίς αντάλλαγμα, στο πλαίσιο της ασκήσεως δραστηριοτήτων υπέρ του κυρίου του πράγματος αυτού, κατέχει το πράγμα αυτό κατά την έννοια της πιο πάνω διατάξεως;
- 3) Έχει για την απάντηση στο δεύτερο ερώτημα σημασία το αν καθ' όλη τη διάρκεια του εξαμήνου ο ενδιαφερόμενος έχει δικαίωμα να αγοράσει το επιβατικό αυτοκίνητο;

⁽¹⁾ ΕΕ 1983, L 105, σ. 1.

1. α) Πρέπει το άρθρο 3, παράγραφος 2, αρχή και στοιχείο γ', του κανονισμού (ΕΟΚ, Ευρατόμ) 1182/71⁽¹⁾ να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι μια κατά εβδομάδες προσδιοριζόμενη προθεσμία, όπως αυτή που τάσσεται από το άρθρο 50α του κανονισμού (ΕΟΚ) 3886/92⁽²⁾, λήγει με την παρέλευση της ημέρας της τελευταίας εβδομάδας που είναι κατά την ονομασία αντιστοιχεί με την ημέρα μετά την ημέρα κατά την οποία έλαβε χώρα η σφαγή;
- β) Δύνатаι ένα κράτος μέλος, κατά την εφαρμογή του άρθρου 50α του κανονισμού (ΕΟΚ) 3886/92, να καθορίσει το χρονικό σημείο υποβολής της αιτήσεως πριμοδοτήσεως βάσει εθνικών κανόνων που στην εσωτερική έννομη τάξη αυτού του κράτους μέλους ισχύουν για ανάλογες εθνικές προθεσμίες υποβολής αιτήσεων;
- γ) Αν ναι, πρέπει το άρθρο 50α του κανονισμού (ΕΟΚ) 3886/92 να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι μια αίτηση πριμοδοτήσεως «υποβλήθηκε» εμπροθέσμως και αν μπορεί να αποδειχθεί ότι παραδόθηκε στο ταχυδρομείο πριν από την παρέλευση της προθεσμίας των τριών εβδομάδων και παρελήφθη από την αρμόδια αρχή σε ένα τέτοιο χρονικό σημείο μετά την προθεσμία αυτή, ώστε τα σχετικά στοιχεία μπόρεσαν να ανακοινωθούν στην Επιτροπή την ίδια ημέρα που θα ανακοινώνονταν αν η αίτηση πριμοδοτήσεως είχε παραληφθεί εντός της προθεσμίας αυτής από την αρμόδια αρχή;
- 2) Είναι το άρθρο 50α, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΟΚ) 3886/92 ισχυρό κατά το μέρος που αποκλείει πλήρως τη χορήγηση πριμοδοτήσεως επί κάθε υπερβάσεως της προθεσμίας για την υποβολή αιτήσεως πριμοδοτήσεως, ανεξάρτητα από τη φύση και την έκταση της υπερβάσεως της προθεσμίας;

⁽¹⁾ ΕΕ 1971, L 124, σ. 1.

⁽²⁾ ΕΕ 1992, L 391, σ. 20.

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το College van Beroep voor het bedrijfsleven με απόφαση της 2ας Απριλίου 2003 στην υπόθεση 1. Maatschap Toeters, 2. M.C. Verberk, ο οποίος ενεργεί υπό την ονομασία «firma Verberk-Voeten», κατά του Productschap Vee en Vlees

(Υπόθεση C-171/03)

(2003/C 146/53)

Με απόφαση της 2ας Απριλίου 2003, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 14 Απριλίου 2003, το College van Beroep voor het bedrijfsleven στο πλαίσιο της διαφοράς μεταξύ 1. Maatschap Toeters, 2. M.C. Verberk, ο οποίος ενεργεί υπό την ονομασία «firma Verberk-Voeten», και του Productschap Vee en Vlees που εκκρεμεί ενώπιόν του, ζητεί από το Δικαστήριο την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως επί των εξής ερωτημάτων:

Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Γαλλικής Δημοκρατίας, που ασκήθηκε στις 16 Απριλίου 2003

(Υπόθεση C-177/03)

(2003/C 146/54)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τους M. Jürgen Grunwald και M. Bruno Stromsky, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο, άσκησε ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, στις 16 Απριλίου 2003, προσφυγή κατά της Γαλλικής Δημοκρατίας.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- να αναγνωρίσει ότι η Γαλλική Δημοκρατία, μη λαμβάνοντας τα μέτρα που ήσαν αναγκαία για τη συμμόρφωσή της προς τα άρθρα 2, 3, 5, 6, 7 και 8 της οδηγίας 89/618/Ευρατόμ του Συμβουλίου, της 27ης Νοεμβρίου 1989, σχετικά με την ενημέρωση του πληθυσμού για τα εφαρμοστέα μέτρα προστασίας της υγείας και την ακολουθητέα συμπεριφορά σε περίπτωση έκτακτου κινδύνου από ακτινοβολίες⁽¹⁾, έχει παραβεί τις υποχρεώσεις που υπέχει από την εν λόγω οδηγία, και
- να καταδικάσει τη Γαλλική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

- Εσφαλμένη μεταφορά στο εσωτερικό δίκαιο του άρθρου 2 της οδηγίας: τα ληφθέντα μέτρα μεταφοράς αφορούν μόνο μέρος των καταστάσεων που το άρθρο αυτό αφορά. Ο ορισμός που δίδεται στην «περίπτωση έκτακτου κινδύνου από ακτινοβολίες» δεν έχει μεταφερθεί στο γαλλικό δίκαιο, τα δε σχετικά μέτρα δεν αφορούν τη μεταφορά και αποθεματοποίηση πυρηνικών καυσίμων ή ραδιενεργών καταλοίπων, την παραγωγή, τη χρήση, την αποθεματοποίηση, την κένωση και τη μεταφορά ραδιοϊσοτόπων για γεωργικούς, βιομηχανικούς και ιατρικούς σκοπούς ή για επιστημονικούς και ερευνητικούς σκοπούς, καθώς και τη χρησιμοποίηση των ραδιοϊσοτόπων για την παραγωγή ενέργειας στις διαστημικές μηχανές. Εξάλλου, τα μέτρα αφορούν μόνον τους κινδύνους που συνδέονται με τις εγκαταστάσεις στη γαλλική επικράτεια και όχι με αυτούς που έχουν σχέση με τις εκτός της επικρατείας αυτής εγκαταστάσεις.
- Εσφαλμένη μεταφορά του άρθρου 3 της οδηγίας: τα ληφθέντα μέτρα μεταφοράς δεν περιλαμβάνουν κανένα ορισμό των όρων «σημαντική διαρροή ραδιενεργών υλικών» και «αφύσικα επίπεδα ραδιενέργειας τα οποία είναι πιθανό να είναι επιβλαβή για τη δημόσια υγεία».
- Εσφαλμένη μεταφορά του άρθρου 5 της οδηγίας: τα μέτρα μεταφοράς όσον αφορά την ενημέρωση του πληθυσμού δεν καλύπτουν, όπως έχει ήδη αναφερθεί σχετικά με τη μεταφορά στο εσωτερικό δίκαιο του άρθρου 2 της οδηγίας, όλες τις εγκαταστάσεις και όλες τις υποδεικνυόμενες από την οδηγία δραστηριότητες.
- Εσφαλμένη μεταφορά του άρθρου 6 της οδηγίας: οι εθνικές διατάξεις σχετικά με την ενημέρωση του πληθυσμού σε περίπτωση έκτακτου κινδύνου από ακτινοβολίες δεν επιτάσσουν την παραχρήμα ενημέρωση του πληθυσμού.
- Εσφαλμένη μεταφορά του άρθρου 7 της οδηγίας: τα μέτρα που προβλέπει η οδηγία για την ενημέρωση των προσώπων που μπορούν να παρέμβουν στην περίπτωση έκτακτου

κινδύνου από ακτινοβολίες έχουν, ιδίως, μεταφερθεί μόνο με εγκύκλιο, πράγμα που δεν πληροί τις επιβαλλόμενες από τη νομολογία του Δικαστηρίου επιταγές νομικής ασφάλειας.

- Εσφαλμένη μεταφορά του άρθρου 8 της οδηγίας: οι εθνικές διατάξεις σχετικά με την ενημέρωση του πληθυσμού ή την ενημέρωση που πρέπει να γίνει σε περίπτωση έκτακτου κινδύνου από ακτινοβολίες δεν προβλέπουν τη δεσμευτική υποχρέωση των επιφορτισμένων εν προκειμένω αρχών να εφαρμόσουν τα προβλεπόμενα από την οδηγία μέτρα.

⁽¹⁾ ΕΕ L 357, της 7ης Δεκεμβρίου 1989, σ. 31.

Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως, που ασκήθηκε στις 24 Απριλίου 2003

(Υπόθεση C-178/03)

(2003/C 146/55)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων εκπροσωπούμενη από τους G. zur Hausen, L. Ström και E. Righini, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο, άσκησε ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, στις 24 Απριλίου 2003, προσφυγή κατά του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- να ακυρώσει τον κανονισμό (ΕΚ) 304/2003⁽¹⁾ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 28ης Ιανουαρίου 2003, για τις εισαγωγές και εξαγωγές επικινδυνών χημικών προϊόντων·
- να αποφανθεί ότι τα αποτελέσματα του κανονισμού θα εξακολουθήσουν να ισχύουν έως ότου το Συμβούλιο εκδώσει νέο κανονισμό·
- να καταδικάσει το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο και το Συμβούλιο στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Ο προσβαλλόμενος κανονισμός αποτελεί εφαρμογή της Συμβάσεως του Ρότερνταμ σχετικά με τη διαδικασία της συναίνεσης μετά την ενημέρωση όσον αφορά ορισμένα επικινδυνα χημικά προϊόντα και φυτοφάρμακα στο πλαίσιο του διεθνούς εμπορίου, στο εξής: η σύμβαση ΣΜΕ.

Η Σύμβαση ΣΜΕ καθιερώνει την αρχή ότι οι εισαγωγές και εξαγωγές των καλυπτομένων υπ' αυτής χημικών προϊόντων μπορούν να πραγματοποιούνται μόνο μετά από προηγούμενη συναίνεση ύστερα από ενημέρωση εκ μέρους του εισαγωγέα. Η Σύμβαση ΣΜΕ θεσπίζει μια διαδικασία ως μέσον για την τυπική λήψη και γνωστοποίηση των αποφάσεων των φορέων εισαγωγών και για τη διασφάλιση της συμμορφώσεως των εξαγωγικών φορέων προς τις αποφάσεις αυτές. Η σχετική διαδικασία είναι γνωστή ως «διαδικασία ΣΜΕ».

Η Επιτροπή θεωρεί ότι ο κανονισμός ΣΜΕ εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής της κοινοτικής κοινής εμπορικής πολιτικής. Επομένως, ο κανονισμός θα έπρεπε, όπως έχει προταθεί από την Επιτροπή, να είχε εκδοθεί ως κανονισμός του Συμβουλίου με βάση το άρθρο 133 ΕΚ και όχι ως κανονισμός του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου με έρεισμα το άρθρο 175, παράγραφος 1, ΕΚ, άρθρο το οποίο αφορά μέτρα θεσπιζόμενα στο πεδίο της κοινοτικής πολιτικής περιβάλλοντος. Η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι η εκ μέρους του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου επιλογή της νομικής βάσεως για τη θέσπιση του κανονισμού ΣΜΕ είναι εσφαλμένη και, επομένως, η εν λόγω πράξη είναι παράνομη και πρέπει να ακυρωθεί.

(¹) ΕΕ L 63, 06.03.2003, σ. 1.

Προσφυγή της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 28 Απριλίου 2003

(Υπόθεση C-183/03)

(2003/C 146/56)

Η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, εκπροσωπούμενη από τους Wolf-Dieter Plessing, Ministerialrat, Moritz Luma, Regierungsdirektor, Annette Tiemann, Regierungsrätin z.A., Ομοσπονδιακό Υπουργείο Οικονομικών, Graurheindorfer Strasse 108, D-53117, Βόννη, άσκησε στις 20 Μαρτίου 2003 ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- να ακυρώσει την από 14 Φεβρουαρίου 2003 απόφαση 2003/102/ΕΚ της Επιτροπής — Κ(2003) 500 τελικό — σχετικά με τον αποκλεισμό από την κοινοτική χρηματοδότηση ορισμένων δαπανών που πραγματοποιήθηκαν από τα κράτη μέλη στο πλαίσιο του Ευρωπαϊκού Ταμείου Προσανατολισμού και Εγγυήσεων (ΕΓΤΠΕ), τμήμα Εγγυήσεων, καθόσον αποκλείει ποσό 26 446 500,00 ευρώ από την κοινοτική χρηματοδότηση και επιβαρύνει με αυτό την Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας,

- να καταδικάσει την καθής στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Η προσφυγή στρέφεται κατά του αποκλεισμού της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας, και δη του ομόσπονδου κράτους του Βραδεμβούργου όσον αφορά τον τομέα των καλλιεργειών και τις ύψους 26 446 500,00 ευρώ δαπάνες στο πλαίσιο των συγκομιδών 1999 και 2000, από την κοινοτική χρηματοδότηση και κατά της επιβαρύνσεως της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας με αυτό το ποσό, που γίνεται με την προσβαλλόμενη απόφαση. Αυτό το ποσό συνιστά γενική διόρθωση 5 % για τις δαπάνες του ομόσπονδου κράτους του Βραδεμβούργου στον τομέα των καλλιεργειών, στο πλαίσιο των συγκομιδών 1999 και 2000.

Κατά την άποψη της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας, η απόφαση εκδόθηκε κατά παράβαση διαδικαστικών κανόνων και γενικών αρχών του κοινοτικού δικαίου. Οι διαπιστώσεις και τα συμπεράσματα της Επιτροπής παρουσιάζουν σφάλματα σε βασικά σημεία και βασίζονται επίσης σε εσφαλμένη ερμηνεία κανόνων δικαίου. Επομένως, μία γενική διόρθωση 5 % είναι παράνομη. Τούτο προκύπτει από τους εξής επτά λόγους ακυρώσεως:

- Διαδικαστικά σφάλματα. Οι αιτιάσεις της Επιτροπής

- «αναξιόπιστες ή μη ενημερωμένες πληροφορίες σχετικά με τα γεωτεμάχια στο Allgemeines Liegenschaftsbuch (ALB)» [To Allgemeines Liegenschaftsbuch (βιβλίο γαιών) αφορά, σύμφωνα με το άρθρο 12 του Gesetz über die Landesvermessung und das Liegenschaftskataster in Brandenburg-VermLiegG (νόμος περί καταμετρήσεως των γαιών και κτηματολογίου), από κοινού με το Liegenschaftskarte (χάρτη γαιών) και το Liegenschaftszahlenwerk το κτηματολόγιο του ομόσπονδου κράτους του Βραδεμβούργου. Τηρείται με αυτόματη διαδικασία επεξεργασίας δεδομένων],

- «μη δυνάμενες να καλυφθούν διπλές εγγραφές»,
- «δεν υφίσταται σχέση μεταξύ των καταχωρισμένων στο κτηματολόγιο και των καλλιεργουμένων γεωτεμαχίων» και
- «δεν ήταν δυνατοί σε διαρκή βάση ο έλεγχος και η μέτρηση, λ.χ. βάσει χαρτών ή αεροφωτογραφιών, των καταχωρισμένων ως καλλιεργουμένων γεωτεμαχίων, δεδομένου ότι οι επιχειρήσεις δεν επισυνάπτουν στις αιτήσεις τους χάρτες ή σχέδια των καταχωρισμένων ως καλλιεργουμένων γεωτεμαχίων»

δεν διαβιάστηκαν εγκαίρως στις γερμανικές αρχές. Ως εκ τούτου, προβάλλεται παράβαση της διαδικασίας εκκαθαρίσεως λογαριασμών (άρθρο 7, παράγραφος 4, του κανονισμού (ΕΚ) 1258/1999 (¹), άρθρο 8, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΚ) 1663/95 (²) καθώς και παραβιάσεις του δικαιώματος ακροάσεως και της γενικής αρχής της χρηστής διοικήσεως.

- Αξιοπιστία του συστήματος αναγνώρισεως των εκτάσεων. Με τον δεύτερο λόγο ακυρώσεως, η ομοσπονδιακή κυβέρνηση στρέφεται κατά των αμφιβολιών που η Επιτροπή εξέφρασε όσον αφορά την αξιοπιστία του συστήματος αναγνώρισεως των εκτάσεων.

— Αξιοπιστία των επί τόπου ελέγχων, ιδίως επαρκής μέτρηση των εκμεταλλευομένων εκτάσεων. Με τον τρίτο λόγο ακυρώσεως, η Γερμανία αντιτάσσεται στην αιτίαση της Επιτροπής ότι το Βραδεμβούργο δεν έκανε επαρκείς μετρήσεις στο πλαίσιο επί τόπου ελέγχων, το οποίο συνιστά παράβαση του άρθρου 6, παράγραφος 5, του κανονισμού (ΕΚ) 3887/92⁽³⁾. Αυτή η αιτίαση στηρίζεται σε πραγματικώς και νομικώς εσφαλμένες βάσεις.

— Επαρκής επέκταση των δειγματοληψιών κατά τους επί τόπου ελέγχους. Με τον τέταρτο λόγο ακυρώσεως, η Γερμανία αντικρούει την αιτίαση ότι το Βραδεμβούργο δεν επέκτεινε επαρκώς τις αναγκαίες δειγματοληψίες κατά τους επί τόπου ελέγχους εντός των οικείων επιχειρήσεων.

— Ορισμός των αντιπροσωπευτικών εισφορών για καλλιέργειες που δεν αφορούν τρόφιμα (non-food) και για αγροτεμάχια υπό αγρανάπαυση σε επαρκές ύψος. Στο πλαίσιο του πέμπτου λόγου ακυρώσεως, η Γερμανία προβάλλει ότι η αιτίαση της Επιτροπής ότι οι αντιπροσωπευτικές εισφορές για επαναφυόμενες πρώτες ύλες ορίστηκαν σε πολύ χαμηλό ύψος, είναι αδικαιολόγητη.

— Ανακρίβεια όσον αφορά τα βαρυνόμενα οικονομικά έτη. Ο έκτος λόγος ακυρώσεως αφορά το ύψος του ποσού που αναγράφεται στην απόφαση περί επιβαρύνσεως. Η απόφαση της Επιτροπής είναι εν μέρει ανακριβής και ως εκ τούτου άκυρη, δεδομένου ότι εμφανίζει αντιφάσεις στο διατακτικό και στις αιτιολογικές της σκέψεις όσον αφορά ποσό 12 927 107 ευρώ. Κατά τα οικονομικά έτη 1999-2000, το Βραδεμβούργο προέβη σε δαπάνες χαμηλότερου ύψους από εκείνες που κατέγραψε η Επιτροπή.

— Ανακριβής αξιολόγηση του κινδύνου. Με τον έβδομο λόγο ακυρώσεως προβάλλεται τέλος ότι η γενική επιβάρυνση κινδύνου 5 % είναι εσφαλμένη, διότι στο Βραδεμβούργο δεν διαπιστώθηκαν στο αντίστοιχο χρονικό διάστημα συστηματικά σφάλματα σε επίπεδο διοικήσεως ή ελέγχου. Επιπλέον, ο υπολογισμός της υποτιθέμενης ζημίας από το ΕΓΤΠΕ είναι μεθοδικώς εσφαλμένος και έγινε κατά παράβαση του άρθρου 10 ΕΟΚ.

(1) Κανονισμός (ΕΚ) 1258/1999 του Συμβουλίου, της 17ης Μαΐου 1999, περί χρηματοδοτήσεως της κοινής γεωργικής πολιτικής, ΕΕ L 160, σ. 103.

(2) Κανονισμός (ΕΚ) 1663/95 της Επιτροπής, της 7ης Ιουλίου 1995, για τη θέσπιση λεπτομερειών εφαρμογής του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 729/70 του Συμβουλίου όσον αφορά τη διαδικασία για την εκκαθάριση των λογαριασμών του ΕΓΤΠΕ, τμήμα Εγγυήσεων, ΕΕ L 158, σ. 6.

(3) Κανονισμός (ΕΟΚ) 3887/92 της Επιτροπής, της 23ης Δεκεμβρίου 1992, για τις λεπτομέρειες εφαρμογής του ολοκληρωμένου συστήματος διαχείρισης και ελέγχου σχετικά με ορισμένα καθεστώτα κοινοτικών ενισχύσεων, ΕΕ L 391, σ. 36.

Αίτηση του Tribunale di Tolmezzo για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως, υποβληθείσα με διάταξη της 16ης Απριλίου 2003 επί της εκκρεμούς ενώπιόν του υποθέσεως μεταξύ Azienda Agricola Schnabl Rosa, αφενός, και AGEA και COSPALAT FVG, αφετέρου

(Υπόθεση C-185/03)

(2003/C 146/57)

Με διάταξη της 16ης Απριλίου 2003, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 5 Μαΐου 2003, το Tribunale di Tolmezzo ζητεί, στο πλαίσιο της διαφοράς Azienda Agricola Schnabl Rosa κατά AGEA και COSPALAT FVG που εκκρεμεί ενώπιόν του, από το Δικαστήριο την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως επί του εξής ερωτήματος:

Ερωτάται αν, εγείροντας προκαταρκτικό ζήτημα δικαιοδοσίας, η ερμηνεία του άρθρου 1 του κανονισμού (ΕΟΚ) 856/84⁽¹⁾, της 31ης Μαρτίου 1984, και των άρθρων 1 έως 4 του κανονισμού (ΕΟΚ) 3950/92⁽²⁾, της 28ης Δεκεμβρίου 1992 (αφορώσα το αν οι ανωτέρω διατάξεις έχουν την έννοια ότι η συμπληρωματική εισφορά επί του γάλακτος και των γαλακτοκομικών προϊόντων συνιστά διοικητική κύρωση, και αν η εκ μέρους των παραγωγών καταβολή της πρέπει να χωρεί μόνο σε περίπτωση κατά την οποία η υπέρβαση των χορηγηθεισών ποσοτήτων οφείλεται σε πρόθεση ή σε αμέλεια), πρέπει να υποβληθεί στο Δικαστήριο ΕΚ υπό μορφή προδικαστικού ερωτήματος, από την επίλυση του οποίου εξαρτάται η αναγνώριση δικαιοδοσίας επί των συναφών διαφορών στον τακτικό ή στον διοικητικό δικαστή (διάταξη 4034 της 20.3.2002, αριθ. εγγρ. 553173, πρόεδρος: Cantillo, εισηγητής: Marziale).

(1) ΕΕ L 90, της 1.04.84, σ. 10.

(2) ΕΕ L 405, της 31.12.92, σ. 1.

Διαγραφή της υποθέσεως C-302/01⁽¹⁾

(2003/C 146/58)

Με διάταξη της 6ης Φεβρουαρίου 2003 ο Πρόεδρος του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων αποφάσισε τη διαγραφή της υποθέσεως C-302/01: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Ελληνικής Δημοκρατίας.

(1) ΕΕ C 259 της 15.9.2001.

Διαγραφή της υποθέσεως C-86/02⁽¹⁾

(2003/C 146/59)

Με διάταξη της 7ης Μαρτίου 2003 ο Πρόεδρος του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων αποφάσισε τη διαγραφή της υποθέσεως C-86/02: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας.

(1) ΕΕ C 131 της 1.6.2002.

Διαγραφή της υποθέσεως C-107/02 ⁽¹⁾

(2003/C 146/60)

Με διάταξη της 4ης Μαρτίου 2003 ο Πρόεδρος του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων αποφάσισε τη διαγραφή της υποθέσεως C-107/02: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας.

(¹) EE C 191 της 10.8.2002.

Διαγραφή της υποθέσεως C-192/02 ⁽¹⁾

(2003/C 146/63)

Με διάταξη της 7ης Μαρτίου 2003 ο Πρόεδρος του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων αποφάσισε τη διαγραφή της υποθέσεως C-192/02: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Δημοκρατίας της Αυστρίας.

(¹) EE C 169 της 13.7.2002.

Διαγραφή της υποθέσεως C-149/02 ⁽¹⁾

(2003/C 146/61)

Με διάταξη της 6ης Μαρτίου 2003 ο Πρόεδρος του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων αποφάσισε τη διαγραφή της υποθέσεως C-149/02: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Βασιλείου των Κάτω Χωρών.

(¹) EE C 156 της 29.6.2002.

Διαγραφή της υποθέσεως C-343/02 ⁽¹⁾

(2003/C 146/64)

Με διάταξη της 2ας Απριλίου 2003 ο Πρόεδρος του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων αποφάσισε τη διαγραφή της υποθέσεως C-343/02: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Γαλλικής Δημοκρατίας.

(¹) EE C 261 της 26.10.2002.

Διαγραφή της υποθέσεως C-155/02 ⁽¹⁾

(2003/C 146/62)

Με διάταξη της 10ης Απριλίου 2003 ο Πρόεδρος του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων αποφάσισε τη διαγραφή της υποθέσεως C-155/02: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Δημοκρατίας της Αυστρίας.

(¹) EE C 169 της 13.7.2002.

Διαγραφή της υποθέσεως C-363/02 ⁽¹⁾

(2003/C 146/65)

Με διάταξη της 3ης Απριλίου 2003 ο Πρόεδρος του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων αποφάσισε τη διαγραφή της υποθέσεως C-363/02: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Πορτογαλικής Δημοκρατίας.

(¹) EE C 305 της 7.12.2002.

Διαγραφή της υποθέσεως C-412/02 ⁽¹⁾

(2003/C 146/66)

Με διάταξη της 11ης Μαρτίου 2003 ο Πρόεδρος του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων αποφάσισε τη διαγραφή της υποθέσεως C-412/02 (αίτηση του Cour de cassation για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως): Belgian Refining Corporation κ.λπ. κατά Ministerie van Financiën.

⁽¹⁾ ΕΕ C 55 της 8.3.2003.

Διαγραφή της υποθέσεως C-413/02 ⁽¹⁾

(2003/C 146/67)

Με διάταξη της 13ης Μαρτίου 2003 ο Πρόεδρος του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων αποφάσισε τη διαγραφή της υποθέσεως C-413/02 (αίτηση του cour de cassation για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως): F. Sips κατά Ministerie van Financiën.

⁽¹⁾ ΕΕ C 55 της 8.3.2003.

ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ

της 13ης Μαρτίου 2003

στην υπόθεση T-340/00: *Comunità montana della Valnerina* κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων ⁽¹⁾

(«ΕΓΤΠΕ — Κατάργηση χρηματοδοτικής συνδρομής — Άρθρο 24 του κανονισμού (ΕΟΚ) 4253/88 — Αρχές της αναλογικότητας και της ασφάλειας δικαίου — Αιτιολογία — Δικαιώματα άμυνας»)

(2003/C 146/68)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική)

Στην υπόθεση T-340/00, *Comunità montana della Valnerina*, εκπροσωπούμενη από τους E. Cappelli και P. De Caterini, δικηγόρους, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο, υποστηρίζομενη από την Ιταλική Δημοκρατία (εκπρόσωποι: U. Leanza και G. Aiello), κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: C. Cattabriga και M. Moretto), με αντικείμενο την ακύρωση της απόφασης C(2000) 2388 της Επιτροπής, της 14ης Αυγούστου 2000, για την κατάργηση της συνδρομής που χορηγήθηκε στην *Comunità montana della Valnerina* με την απόφαση C(93) 3182 της Επιτροπής, της 10ης Νοεμβρίου 1993, για τη χορήγηση συνδρομής του ΕΓΤΠΕ, τμήμα «Προσανατολισμού», σύμφωνα με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 4256/88 του Συμβουλίου, της 19ης Δεκεμβρίου 1988, για διατάξεις εφαρμογής του κανονισμού (ΕΟΚ) 2052/88 σχετικά με το Ευρωπαϊκό Γεωργικό Ταμείο Προσανατολισμού και Εγγυήσεων, τμήμα Προσανατολισμού (ΕΕ L 374, σ. 25), στα πλαίσια του σχεδίου 93.ΙΤ.06.016, που φέρει τον τίτλο «Πρότυπο σχέδιο και σχέδιο επιδείξεως εγκαταστάσεων δασοκομίας και γεωργικών προϊόντων διατροφής σε δευτερεύουσες ορεινές ζώνες (Γαλλία, Ιταλία)», το Πρωτοδικείο (τρίτο τμήμα), συγκείμενο από τους K. Lenaerts, Πρόεδρο, J. Azizi και M. Jaeger, δικαστές, γραμματέας: J. Palacio González, υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 13 Μαρτίου 2003, απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

- 1) Ακυρώνει την απόφαση C(2000) 2388 της Επιτροπής, της 14ης Αυγούστου 2000, για την κατάργηση της συνδρομής που χορηγήθηκε στην *Comunità montana della Valnerina* με την απόφαση C(93) 3182 της Επιτροπής, της 10ης Νοεμβρίου 1993, για τη χορήγηση συνδρομής του ΕΓΤΠΕ, τμήμα «Προσανατολισμού», σύμφωνα με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 4256/88 του Συμβουλίου, της 19ης Δεκεμβρίου 1988, για διατάξεις εφαρμογής του κανονισμού (ΕΟΚ) 2052/88 σχετικά με το Ευρωπαϊκό Γεωργικό Ταμείο Προσανατολισμού και Εγγυήσεων, τμήμα Προσανατολισμού, στα πλαίσια του σχεδίου 93.ΙΤ.06.016, που φέρει τον τίτλο «Πρότυπο σχέδιο και σχέδιο επιδείξεως εγκαταστάσεων δασοκομίας και γεωργικών προϊόντων διατροφής σε δευτερεύουσες ορεινές ζώνες (Γαλλία, Ιταλία)», στο μέτρο που η Επιτροπή δεν περιόρισε το αίτημα επιστροφής της συνδρομής στα ποσά που αντιστοιχούν στο τμήμα του σχεδίου το

οποίο, δυνάμει της αποφάσεως περί χορηγήσεως, έπρεπε να πραγματοποιηθεί από την ίδια την προσφεύγουσα.

- 2) Απορρίπτει την προσφυγή κατά τα λοιπά.
- 3) Κάθε διάδικος φέρει τα δικαστικά του έξοδα.

⁽¹⁾ ΕΕ C 4 της 6.1.2001.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ

της 13ης Μαρτίου 2003

στην υπόθεση T-125/01: *José Martí Peix, SA* κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων ⁽¹⁾

(«Αλιεία — Κοινοτική χρηματοδοτική συνδρομή — Μείωση της συνδρομής — Παραγραφή — Εύλογος χρόνος — Αρχή της αναλογικότητας»)

(2003/C 146/69)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ισπανική)

Στην υπόθεση T-125/01, *José Martí Peix, SA*, με έδρα το Huelva (Ισπανία), εκπροσωπούμενη από τους J.-R. García-Gallardo Gil-Fournier και D. Domínguez Pérez, δικηγόρους, κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: αρχικώς L. Visaggio, κατόπιν S. Pardo Quintillán, επικουρούμενη από την J. Guerra Fernández), με αντικείμενο αίτημα περί ακυρώσεως της αποφάσεως της Επιτροπής της 19ης Μαρτίου 2001, περί μείωσης της συνδρομής που χορηγήθηκε στη *José Martí Peix, SA*, με την απόφαση C(91) 2874 τελικό/11 της Επιτροπής, της 16ης Δεκεμβρίου 1991, όπως τροποποιήθηκε με την απόφαση C(93) 1131 τελικό/4 της Επιτροπής, της 12ης Μαΐου 1993, για ένα σχέδιο συστάσεως μεικτής εταιρίας στον τομέα της αλιείας, το Πρωτοδικείο (τρίτο τμήμα), συγκείμενο από τους K. Lenaerts, Πρόεδρο, J. Azizi και M. Jaeger, δικαστές, γραμματέας: B. Pastor, βοηθός γραμματέας, εξέδωσε στις 13 Μαρτίου 2003, απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

- 1) Απορρίπτει την προσφυγή.
- 2) Καταδικάζει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

⁽¹⁾ ΕΕ C 245 της 1.9.2001.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ

της 9ης Απριλίου 2003

στην υπόθεση T-217/01: *Forum des migrants de l'Union européenne κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων* ⁽¹⁾

(«Χρηματοοικονομική συνδρομή — Έξοδα λειτουργίας — Απόφαση περί τερματισμού της χρηματοοικονομικής συνδρομής — Αρχή της χρηστής δημοσιονομικής διαχείρισης — Ερμηνεία των προϋποθέσεων χορηγήσεως της συνδρομής — Δικαιώματα άμυνας — Δικαιολογημένη εμπιστοσύνη»)

(2003/C 146/70)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Στην υπόθεση T-217/01, *Forum des migrants de l'Union européenne*, με έδρα τις Βρυξέλλες (Βέλγιο), εκπροσωπούμενο αρχικώς από τον E. Degrez, και στη συνέχεια από τον N. Crama, δικηγόρους, κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: A.-M. Rouchaud-Joët και L. Pagrala), με αντικείμενο την ακύρωση της αποφάσεως της Επιτροπής της 11ης Ιουλίου 2001 περί τερματισμού της κοινοτικής χρηματοοικονομικής συνδρομής που είχε χορηγηθεί στο προσφεύγον βάσει του άρθρου A0-3040 του κοινοτικού προϋπολογισμού, το Πρωτοδικείο (τέταρτο τμήμα), συγκείμενο από τους V. Tiili, Πρόεδρο, P. Mengozzi και M. Βηλαρά, δικαστές, γραμματέας: D. Christensen, υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 9 Απριλίου 2003, απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

- 1) Απορρίπτει την προσφυγή.
- 2) Το προσφεύγον φέρει στα δικά του δικαστικά έξοδα καθώς και τα έξοδα της καθής.

(¹) EE C 317 της 10.11.2001.

Προσφυγή του Jose Maria Sison κατά του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως, που ασκήθηκε στις 24 Μαρτίου 2003

(Υπόθεση T-110/03)

(2003/C 146/71)

(Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική)

Ο Jose Maria Sison, Ουτρέχτη, Κάτω Χώρες, εκπροσωπούμενος από τους J. Fermon, A. Comte, H. Schultz και D. Curses, lawyers, άσκησε ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, στις 24 Μαρτίου 2003, προσφυγή κατά του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως.

Ο προσφεύγων ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει, βάσει του άρθρου 230 της Συνθήκης ΕΚ, την απόφαση του Συμβουλίου της 21ης Ιανουαρίου 2003 (41/c/01/02): απόφαση του Συμβουλίου της 21ης Ιανουαρίου 2003 στην επιβεβαιωτική αίτηση του Jan Fermon που απεστάλη με τηλεομοιοτυπία στις 11 Δεκεμβρίου 2002 βάσει του άρθρου 7, παράγραφος 2, του Κανονισμού (ΕΚ) 1049/2001 και που κοινοποιήθηκε στον δικηγόρο του αιτούντος στις 23 Ιανουαρίου 2003.
- καταδικάσει το καθού στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Προσφεύγων στην υπό κρίση υπόθεση, που είναι επίσης προσφεύγων στην υπόθεση T-47/03 *Sison* κατά Συμβουλίου και Επιτροπής ⁽¹⁾, ζητεί την ακύρωση της αποφάσεως του καθού να μην του επιτραπεί η πρόσβαση σε όλα τα έγγραφα που απετέλεσαν τη βάση για τη λήψη της αποφάσεως του Συμβουλίου 2002/848/ΕΚ ⁽²⁾, με την οποία ο ίδιος ο προσφεύγων και η New People's Army (NPA) περιλαμβάνονται στον σχετικό κατάλογο του άρθρου 2, παράγραφος 3, του κανονισμού 2580/2001 ⁽³⁾, καθώς επίσης και η πρόσβαση σε οποιοδήποτε στοιχείο σχετικά με τα κράτη μέλη που παρέσχον έγγραφα μνημονευόμενα στην προσβαλλόμενη απόφαση. Ο προσφεύγων ζήτησε να ενημερωθεί σχετικά με τους κανόνες και τα κριτήρια που εφήρμοσε το Συμβούλιο σχετικά με κρίσιμα έγγραφα τα οποία θα δημοσιοποιηθούν σύμφωνα με το άρθρο 9, σημείο 6, του κανονισμού 1049/2001 ⁽⁴⁾.

Η θέση του Συμβουλίου στηρίχτηκε στο άρθρο 4, α', πρώτο και τρίτο σημείο, του Κανονισμού 1049/2001. Σύμφωνα με το καθού, η αποκάλυψη στοιχείων σχετικά με την καταπολέμηση της τρομοκρατίας, τα οποία βρίσκονται στην κατοχή των αρχών των κρατών μελών, θα μπορούσε να παράσχει στα πρόσωπα, οντότητες ή ομάδες που αποτελούν το αντικείμενο της σχετικής πληροφόρησης, τη δυνατότητα να υπονομεύσουν τις προσπάθειες των αρχών αυτών και, έτσι, να απειλήσουν την προστασία του δημοσίου συμφέροντος αναφορικά με τη δημόσια ασφάλεια. Κάνοντας αναφορά στα κράτη μέλη που παρέσχον κρίσιμα έγγραφα, το Συμβούλιο δήλωσε ότι «η παρασχούσα τις σχετικές πληροφορίες αρχή» αντιτίθεται στην αποκάλυψη των ζητούμενων στοιχείων. Σχετικά με τους κανόνες που διέπουν τα κρίσιμα έγγραφα, το Συμβούλιο παρέπεμψε στην απόφασή του 2001/264/ΕΚ για την υιοθέτηση των κανονισμών ασφαλείας του Συμβουλίου.

Πρός στήριξη της προσφυγής του, ο προσφεύγων προβάλλει:

- Παράλειψη αιτιολογίας και παραβίαση της αρχής της χρηστής διοικήσεως.
- Παραβίαση των αρχών που έχουν καθιερωθεί με το άρθρο 6 του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων και, ειδικότερα του δικαιώματος κατάλληλης πληροφόρησης, σε γλώσσα που ο αιτών να κατανοεί, και με λεπτομέρειες σχετικά με τη φύση και την αιτία της κατηγορίας, καθώς και παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας.

Σε σχέση με το τελευταίο αυτό σημείο, ο προσφεύγων ισχυρίζεται ότι το δικαίωμα να πληροφορηθεί την αιτία της κατ' αυτού κατηγορίας δεν μπορεί να εξουδετερωθεί μέσω της προστασίας του δημοσίου συμφέροντος όσον αφορά τη δημόσια ασφάλεια και τις διεθνείς σχέσεις. Ενόψει όλων των ζημιών που έχει υποστεί ο προσφεύγων, το στάθμισμα των εκατέρωθεν συμφερόντων είναι υπέρ αυτού.

- (¹) Που δεν έχει εισέτι δημοσιευθεί στην ΕΕ.
- (²) Απόφαση του Συμβουλίου, της 28ης Οκτωβρίου 2002, για την εφαρμογή του άρθρου 2 παράγραφος 3 του Κανονισμού (ΕΚ) 2580/2001 για τη λήψη ειδικών περιοριστικών μέτρων κατά ορισμένων προσώπων και οντοτήτων με σκοπό την καταπολέμηση της τρομοκρατίας και την κατάργηση της απόφασης 2002/460/ΕΚ (ΕΕ L 295, της 30.10.2001, σ. 12).
- (³) Κανονισμός του Συμβουλίου, της 27ης Δεκεμβρίου 2001, για τη λήψη ειδικών περιοριστικών μέτρων κατά ορισμένων προσώπων και οντοτήτων με σκοπό την καταπολέμηση της τρομοκρατίας (ΕΕ L 344, της 28.12.2001, σ. 70).
- (⁴) Κανονισμός του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 30ής Μαΐου 2001, για την πρόσβαση του κοινού στα έγγραφα του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, του Συμβουλίου και της Επιτροπής (ΕΕ L 145, της 31.5.2001, σ. 43).

Προσφυγή της New Look Limited κατά του Γραφείου Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της εσωτερικής αγοράς (ΓΕΕΑ), που ασκήθηκε στις 4 Απριλίου 2003

(Υπόθεση T-117/03)

(2003/C 146/72)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ισπανική)

Η New Look Limited, με έδρα το Weymouth (Dorset), Ηνωμένο Βασίλειο, εκπροσωπούμενη από τους δικηγόρους Rosalía Ballester και D. Gabriel Marín του δικηγορικού γραφείου Marks & Clerk άσκησε ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, στις 4 Απριλίου 2003, προσφυγή κατά του ΓΕΕΑ.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει την απόφαση του πρώτου τμήματος προσφυγών του ΓΕΕΑ, της 27ης Ιανουαρίου 2003, στο πλαίσιο της προσφυγής αριθ. R95/2002-1, και
- να καταδικάσει στα έξοδα της διαδικασίας αυτής καθώς και σ' αυτά της προσφυγής αριθ. 95/2002-1 ενώπιον του πρώτου τμήματος προσφυγών του ΓΕΕΑ την καθής καθώς και το παρασχόν αρωγή ενδιαφερόμενο μέρος που ενδεχομένως θα μπορούσε να παρέρβει.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Ο υποβαλών την αίτηση για καταχώριση κοινοτικού σήματος:

Η προσφεύγουσα.

Το αποτελούν το αντικείμενο της αιτήσεως κοινοτικό σήμα:

Το παραστατικό σήμα «NLSPORT» — Αίτηση αριθ. 816.512 για προϊόντα των κλάσεων 3, 14, 18 και 25.

Δικαιούχος του σήματος ή σημείου του οποίου γίνεται επίκληση στο πλαίσιο της διαδικασίας της ανακοπής:

Naulover S.A.

Μάρκα ή σημείου σχετικά με το οποίο υποβλήθηκε η ανακοπή:

Το κοινοτικό παραστατικό σημείο αριθ. 13417 το οποίο αποτελείται από ένα N επί του οποίου έχει επιτεθεί ένα L και που και τα δύο έχουν γραφεί με χαρακτήρες με λοξά γράμματα.

Απόφαση του τμήματος ανακοπών:

Απόρριψη της ανακοπής.

Απόφαση του τμήματος προσφυγών:

Ακύρωση της αποφάσεως του τμήματος ανακοπών και λήψη υπόψη της ανακοπής.

Προβαλλόμενοι λόγοι:

Εσφαλμένη εφαρμογή του άρθρου 8, παράγραφος 1, στοιχείο β', του Κανονισμού (ΕΚ) 40/494 (κίνδυνος συγχύσεως).

Προσφυγή της New Look Limited κατά του Γραφείου Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (ΓΕΕΑ), που ασκήθηκε στις 4 Απριλίου 2003

(Υπόθεση T-118/03)

(2003/C 146/73)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ισπανική)

Η New Look Limited, με έδρα το Weymouth (Dorset), Ηνωμένο Βασίλειο, εκπροσωπούμενη από τους δικηγόρους Rosalía Ballester και D. Gabriel Marín του δικηγορικού γραφείου Marks & Clerk άσκησε ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, στις 4 Απριλίου 2003, προσφυγή κατά του ΓΕΕΑ.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει την απόφαση του πρώτου τμήματος προσφυγών του ΓΕΕΑ, της 27ης Ιανουαρίου 2003, στο πλαίσιο της προσφυγής αριθ. R0577/2002-1, και
- να καταδικάσει στα έξοδα της διαδικασίας αυτής καθώς και σε αυτά της προσφυγής αριθ. 577/2002-1 ενώπιον του πρώτου τμήματος προσφυγών του ΓΕΕΑ το καθού καθώς και το παρασχόν αρωγή ενδιαφερόμενο μέρος που ενδεχομένως θα μπορούσε να παρέμβει.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Ο αιτών την καταχώριση του κοινοτικού σήματος:

Το αποτελούμενο αντικείμενο της αιτήσεως κοινοτικό σήμα:

Δικαιούχος του σήματος ή σημείου του οποίου γίνεται επίκληση κατά τη σχετική διαδικασία ανακοπής:

Μάρκα ή σημείο για το οποίο ασκήθηκε ανακοπή:

Απόφαση του τμήματος ανακοπών:

Απόφαση του τμήματος προσφυγών:

Προβαλλόμενοι λόγοι:

Η προσφεύγουσα.

Το παραστατικό σήμα «NLJEANS» — Αίτηση αριθ. 816.454 για προϊόντα των κλάσεων 3, 14, 18 και 25.

Naulover S.A.

Το κοινοτικό παραστατικό σήμα αριθ. 13417, που συνίσταται στο γράμμα N επί του οποίου έχει επιτεθεί ένα L, και που και τα δύο έχουν γραφεί με λοξά γράμματα.

Απόρριψη της ανακοπής.

Ακύρωση της αποφάσεως του τμήματος ανακοπών και λήψη υπόψη της ανακοπής.

Εσφαλμένη εφαρμογή του άρθρου 8, παράγραφος 1, στοιχείο β', του Κανονισμού (ΕΚ) 40/494 (κίνδυνος συγχύσεως).

Προσφυγή της New Look Limited κατά του Γραφείου Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της εσωτερικής αγοράς (ΓΕΕΑ), που ασκήθηκε στις 4 Απριλίου 2003

(Υπόθεση T-119/03)

(2003/C 146/74)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ισπανική)

Η New Look Limited, με έδρα το Weymouth (Dorset), Ηνωμένο Βασίλειο, εκπροσωπούμενη από τους δικηγόρους Rosalía Ballester και D. Gabriel Marín του δικηγορικού γραφείου Marks & Clerk

άσκησε ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, στις 4 Απριλίου 2003, προσφυγή κατά του ΓΕΕΑ.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει την απόφαση του πρώτου τμήματος προσφυγών του ΓΕΕΑ, της 27ης Ιανουαρίου 2003, στο πλαίσιο της προσφυγής αριθ. R0578/2002-1, και

- να καταδικάσει στα έξοδα της διαδικασίας αυτής καθώς και σε αυτά της προσφυγής αριθ. 578/2001-1 ενώπιον του πρώτου τμήματος προσφυγών του ΓΕΕΑ το καθού καθώς και το παρασχόν αρωγή ενδιαφερόμενο μέρος που ενδεχομένως θα μπορούσε να παρέμβει.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Ο αιτών την καταχώριση του κοινοτικού σήματος:

Το αποτελούμενο αντικείμενο της αιτήσεως κοινοτικό σήμα:

Δικαιούχος του σήματος ή σημείου του οποίου γίνεται επίκληση στο πλαίσιο της διαδικασίας ανακοπής:

Μάρκα ή σημείο για το οποίο ασκήθηκε ανακοπή:

Απόφαση του τμήματος ανακοπών:

Απόφαση του τμήματος προσφυγών:

Προβαλλόμενοι λόγοι:

Η προσφεύγουσα.

Το παραστατικό σήμα «NLACTIVE» — Αίτηση αριθ. 816.629 για προϊόντα των κλάσεων 3, 14, 18 και 25.

Naulover S.A.

Το κοινοτικό παραστατικό σήμα αριθ. 13417, που συνίσταται στο γράμμα N επί του οποίου έχει επιτεθεί ένα L, και που και τα δύο έχουν γραφεί με λοξά γράμματα.

Απόρριψη της ανακοπής.

Ακύρωση της αποφάσεως του τμήματος ανακοπών και λήψη υπόψη της ανακοπής.

Εσφαλμένη εφαρμογή του άρθρου 8, παράγραφος 1, στοιχείο β', του Κανονισμού (ΕΚ) 40/494 (κίνδυνος συγχύσεως).

Προσφυγή των Akzo Nobel Chemicals Ltd. και Akcros Chemicals Ltd. κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 11 Απριλίου 2003

(Υπόθεση T-125/03)

(2003/C 146/75)

(Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική)

Οι Akzo Nobel Chemicals Ltd., Hersham, Ηνωμένο Βασίλειο, και Akcros Chemicals Ltd., Hersham, Ηνωμένο Βασίλειο, εκπροσωπούμενες από τον C. Swaak, lawyer, άσκησαν ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, στις 11 Απριλίου 2003, προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Οι προσφεύγουσες ζητούν από το Πρωτοδικείο:

- να ελέγξει τη νομιμότητα της Αποφάσεως βάσει του άρθρου 230 όπως αυτό έχει ερμηνευθεί από την Επιτροπή ως νομιμοποιούν και/ή αποτελούν τη βάση της δράσεως της Επιτροπής (δράση η οποία δεν μπορεί να διαχωριστεί από την Απόφαση), σχετικά με την κατάσχεση και/ή έλεγχο και/ή ανάγνωση εγγράφων καλυπτομένων από το υπό του νόμου προστατευόμενο επαγγελματικό απόρρητο·
- να ακυρώσει την Απόφαση βάσει του άρθρου 231 όπως αυτό έχει ερμηνευθεί από την Επιτροπή ως νομιμοποιούν και/ή αποτελούν τη βάση για τη δράση της Επιτροπής (δράση που δεν μπορεί να διαχωριστεί από την Απόφαση), σχετικά με την κατάσχεση και/ή έλεγχο και/ή ανάγνωση εγγράφων καλυπτομένων από το υπό του νόμου προστατευόμενο επαγγελματικό απόρρητο·
- να υποχρεώσει την Επιτροπή να συμμορφωθεί προς την δικαστική απόφαση περί ακυρώσεως της Αποφάσεως, να επιστρέψει τα έγγραφα που καλύπτονται από το υπό του νόμου προστατευόμενο επαγγελματικό απόρρητο και να μη χρησιμοποιήσει, καθ' οποιονδήποτε τρόπο, το περιεχόμενό τους·
- να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Σύμφωνα με την Απόφαση της Επιτροπής C(2003)559/4 της 10ης Φεβρουαρίου 2003, το εν λόγω κοινοτικό όργανο διενήργησε επιτόπια έρευνα στις εγκαταστάσεις των προσφευγουσών στο Eccles, Manchester, Ηνωμένο Βασίλειο. Κατά τη διάρκεια της εν λόγω έρευνας, η Επιτροπή έλεγξε, αντέγραψε και κατέσχε διάφορα έγγραφα.

Ορισμένα από τα έγγραφα αυτά αποτέλεσαν το αντικείμενο διαφωνίας μεταξύ των προσφευγουσών και της Επιτροπής. Σύμφωνα με τις προσφεύγουσες, η κατάσχεση των εγγράφων αυτών συνιστά παραβίαση της γενικής αρχής της υπό του νόμου προστασίας του επαγγελματικού απορρήτου.

Προς στήριξη της προσφυγής τους, οι προσφεύγουσες ισχυρίζονται ότι η Επιτροπή έχει παραβεί τη Συνθήκη, έχει παραβιάσει γενικές αρχές του κοινοτικού δικαίου και έχει παραβεί τον κανονισμό 17/62, όπως αυτός έχει ερμηνευθεί από το Δικαστήριο.

Ειδικότερα, οι προσφεύγουσες διατείνονται ότι η Επιτροπή έχει παραβιάσει τις αρχές της υπό του νόμου προστασίας του επαγγελματικού απορρήτου παραβιάζοντας τις σχετικές με την εφαρμογή της αρχής αυτής διαδικασίες, όπως έχει κριθεί από το Δικαστήριο. Επιπλέον, οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν ότι η Επιτροπή έχει παραβιάσει την αρχή της υπό του νόμου προστασίας του επαγγελματικού απορρήτου λόγω της αδικαιολόγητης και άμεσης αρνήσεώς της να εφαρμόσει την αρχή αυτή κατά τη διάρκεια της επιτόπιας έρευνας και της κατασχέσεως ορισμένων εγγράφων. Τέλος, οι προσφεύγουσες ισχυρίζονται ότι η Επιτροπή έχει προσβάλει θεμελιώδη δικαιώματά τους, όπως το δικαίωμα προστασίας της ιδιωτικής ζωής.

Προσφυγή της Paola Casini κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 15 Απριλίου 2003

(Υπόθεση T-132/03)

(2003/C 146/76)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Η Paola Casini, κάτοικος Βρυξελλών, εκπροσωπούμενο από τον δικηγόρο Georges Vandersanden, άσκησε ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, στις 15 Απριλίου 2003, προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει τον δημοσιευθέντα στις 18 Αυγούστου 2002 πίνακα των υπαλλήλων που προήχθησαν στον βαθμό Α6, στο μέτρο που το όνομά της δεν περιλαμβάνεται στον πίνακα αυτόν·
- να επιδικάσει αποζημίωση για την υλική ζημία και την ηθική βλάβη που υπέστη και η οποία συνολικώς εκτιμάται, προσωρινώς, στα 20 000 ευρώ, δεδομένου ότι η υλική ζημία συνίσταται στην αύξηση του μισθού της προσφεύγουσας κατά το ποσό που αντιστοιχεί στον βαθμό Α6, ύστερα από τη δημοσίευση του πίνακα των προαχθέντων (προσαυξημένο με τόκους υπερημερίας προς 7 % ετησίως)·
- να καταδικάσει την καθής στο σύνολο των δικαστικών εξόδων.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Προς στήριξη της προσφυγής της, η προσφεύγουσα προβάλλει έλλειψη αιτιολογίας, παράβαση του άρθρου 45 του ΚΥΚ καθώς και παραβίαση της αρχής της απαγορεύσεως των διακρίσεων, πρόδηλες πλάνες εκτιμήσεως, παράβαση του καθήκοντος μέριμνας και παραβίαση της αρχής της χρηστής διοικήσεως και της αρχής της ισοτήτας των ευκαιριών καθώς και, τέλος, κατάχρηση εξουσίας.

Αγωγή του Robert Charles Schochaert κατά του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως, που ασκήθηκε στις 22 Απριλίου 2003**(Υπόθεση T-136/03)**

(2003/C 146/77)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Ο Robert Charles Schochaert, εκπροσωπούμενος από τον Jean A. Martin, δικηγόρο, άσκησε στις 22 Απριλίου 2003 ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων αγωγή κατά του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως.

Ο ενάγων ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να υποχρεώσει την Επιτροπή να καταβάλλει στον ενάγοντα ποσό 225 702,94 ευρώ ως αποζημίωση και να την καταδικάσει στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Ο ενάγων, τέως υπάλληλος του Συμβουλίου, υποβάλλει με την παρούσα αγωγή αίτημα αποζημιώσεως για τη ζημία που φέρεται ότι υπέστη συνεπεία της αρνήσεως του εναγομένου να τον προαγάγει στον βαθμό Β 1 κατά τη διαδικασία προαγωγών από το 1978 έως το 2000.

Ο ενάγων ισχυρίζεται ότι το εναγόμενο είχε αρνηθεί την προαγωγή του το 1978 με την αιτιολογία ότι τα καθήκοντά του δεν περιελάμβαναν επίδειξη υπευθυνότητας που θα δικαιολογούσε την προαγωγή του έναντι των άλλων υπαλλήλων, αιτιολογία που κατά τον ενάγοντα είναι παράνομη και συνιστά κατάχρηση εξουσίας που γεννά ευθύνη του Συμβουλίου.

Ο ενάγων ισχυρίζεται επίσης ότι υπήρξε θύμα οστρακισμού και ηθικής παρενοχλήσεως από ορισμένους από τους ιεραρχικούς προϊστάμενους του.

Προσφυγή της Nuova Agricast S.r.l. κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 28 Απριλίου 2003**(Υπόθεση T-139/03)**

(2003/C 146/78)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική)

Η Nuova Agricast S.r.l., εκπροσωπούμενη από τον δικηγόρο Michele Arcangelo Calabrese, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο, άσκησε ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 28 Απριλίου 2003 προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει τις προσβαλλόμενες πράξεις·
- να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Με την παρούσα προσφυγή, η προσφεύγουσα εταιρία προσβάλλει:

- 1) την από 3 Φεβρουαρίου 2003 επιστολή της Επιτροπής *D/50721, COMP/G1 D(03)142/PI/crb (περί διαβουλευσεως με τις αρχές του εκδόντος κράτους μέλους)·
- 2) την ανακοίνωση της Επιτροπής με τηλετύπημα της 14ης Μαρτίου 2003, SG.B.2/MM D(2003)·
- 3) την από 12 Μαρτίου 2003 επιστολή της Επιτροπής *D/51652, COMP/G1/PI/crb D(03).

Προς στήριξη των αιτημάτων της, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται:

- ότι, διαβουλευόμενη με τις αρχές του κράτους μέλους το οποίο έχει εκδώσει τα έγγραφα στα οποία ζητείται πρόσβαση, και τούτο παρ' όλον ότι είχε ήδη αντιληφθεί σαφώς ότι τα επίδικα έγγραφα εξαιρούντο από το δικαίωμα προσβάσεως, ως «καλυπτόμενα» από την εξαίρεση λόγω «επιθεωρήσεως και ερευνών», η Επιτροπή παραβίασε τις διαδικαστικές εγγυήσεις τις οποίες προβλέπουν υπέρ των πολιτών το άρθρο 4, παράγραφος 4, του κανονισμού (ΕΚ) 1049/2001 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 30ής Μαΐου 2001, για την πρόσβαση του κοινού στα έγγραφα του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, του Συμβουλίου και της Επιτροπής (ΕΕ L 145 της 31.05.2001, σ. 43), και το

συναφές άρθρο 5, παράγραφος 2, των σχετικών εκτελεστικών διατάξεων. Παρέβη ακόμη τον δικό της «Κώδικα καλής συμπεριφοράς της διοικήσεως», κεφάλαιο περί «Γενικών αρχών της χρηστής διοικήσεως», μέρος περί «Συνοχής». Από το μη σύννομον της διαβουλεύσεως έπεται, κατά την προσφεύγουσα, το παρεπόμενο μη σύννομον της μερικής αρνήσεως προσβάσεως, το οποίο στηρίζεται ακριβώς στην απάντηση με την οποία οι ιταλικές αρχές εναντιώνονται στη γνωστοποίηση·

- η προσφεύγουσα ισχυρίζεται, εξ άλλου, ότι υπήρξε άνιση μεταχείριση έναντι μιας άλλης αιτήσεως προσβάσεως σε έγγραφα (την οποία είχε υποβάλει κάποιο άλλο υποκείμενο δικαίου) εμπιπτοντα στην ίδια κατηγορία με εκείνα στα οποία αυτή ζητεί την πρόσβαση·
- η προσφεύγουσα υποστηρίζει, περαιτέρω, ότι η Επιτροπή, κρίνοντας, ειδικότερα, επαρκή την σκιάδη αιτιολογία την οποία εμφάνισε ο υπογράφων αρμόδιος, παραπέμποντας σε απόφαση εθνικού δικαστηρίου, η οποία εφάρμοσε εθνικό νόμο, ο οποίος αντιλαμβάνεται τη διαφάνεια προδήλως πιο περιοριστικά απ' ό,τι οι διατάξεις του κανονισμού (ΕΚ) 1049/2001, υπέπεσε σε πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως και ταυτόχρονα παρέβη το άρθρο 4, παράγραφος 5, του κανονισμού (ΕΚ) 1049/2001, προσέβαλε την αρχή της χρηστής διοικήσεως και παρέβη την υποχρέωση της επαρκούς αιτιολογήσεως των αποφάσεων των θεσμικών οργάνων·
- τέλος, η προσφεύγουσα επικαλείται προσβολή του δικαιώματος της άμυνας, καθόσον η πρόσβαση στα επίδικα έγγραφα της είναι απαραίτητη για να εκτιμήσει τη νομιμότητα της αποφάσεως περί εγκρίσεως καθεστώτος κρατικών ενισχύσεων.

Προσφυγή της Fost Plus VZW κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 28 Απριλίου 2003

(Υπόθεση T-142/03)

(2003/C 146/79)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική)

Η ένωση Fost Plus VZW, με έδρα τις Βρυξέλλες, εκπροσωπούμενη από τους δικηγόρους Peter Wytinck, Jan Bouckaert και Hendrik Viane, άσκησε στις 28 Απριλίου 2003 ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- 1) να ακυρώσει το άρθρο 1 της προσβαλλόμενης αποφάσεως·

- 2) να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Η προσφεύγουσα ζητεί την ακύρωση της αποφάσεως 2003/82/ΕΚ της Επιτροπής, της 29ης Ιανουαρίου 2003 ⁽¹⁾. Η προσβαλλόμενη απόφαση επέτρεψε στο Βέλγιο να καθιερώσει υψηλότερα ποσοστά ανακυκλώσεως και ανακτήσεως από εκείνα που προβλέπει η οδηγία 94/62/ΕΓ ⁽²⁾.

Η προσφεύγουσα είναι ένωση μη κερδοσκοπικού χαρακτήρα η οποία αποτελεί τη μοναδική οργάνωση που είναι αναγνωρισμένη στο Βέλγιο για τη συλλογή, την ανακύκλωση και την αξιοποίηση των οικιακών απορριμμάτων συσκευασίας. Εκτελεί την υποχρέωση αναλήψεως των οικιακών απορριμμάτων συσκευασίας την οποία έχουν οι συνδεδεμένοι με αυτήν. Τα μέλη της προσφεύγουσας αντιπροσωπεύουν τους παρασκευαστές και εισαγωγείς συσκευασιών, συσκευασμένων προϊόντων ή υλικού συσκευασίας, τις επιχειρήσεις διανομής και τις επαγγελματικές ομοσπονδίες.

Η προσφεύγουσα προβάλλει κατ' αρχάς παράβαση του άρθρου 253 ΕΚ και του άρθρου 6, παράγραφος 6, της οδηγίας 94/62. Κατά την προσφεύγουσα, η Επιτροπή, όταν έλαβε την προσβαλλόμενη απόφαση, στηρίχθηκε σε ανακριβή και ελλιπή περιστατικά. Έτσι, η Επιτροπή υπέπεσε σε σφάλματα κατά την εκτίμηση των κριτηρίων του άρθρου 6, παράγραφος 6, της οδηγίας 94/62.

Στη συνέχεια, η προσφεύγουσα προβάλλει παράβαση του άρθρου 253 ΕΚ. Κατά την προσφεύγουσα, η Επιτροπή αιτιολόγησε ελλιπώς το γιατί το Βέλγιο διαθέτει στην επικράτειά του επαρκή ικανότητα ανακυκλώσεως όσον αφορά τις μεταλλικές συσκευασίες, τα μη σιδηρούχα μέταλλα, τη μηχανική ανακύκλωση συνθετικών υλικών καθώς και το χαρτί και χαρτόνι. Περαιτέρω, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι η Επιτροπή δεν εξέτασε στην προσβαλλόμενη απόφαση ποια είναι η συνέπεια της αυξήσεως των κατωτάτων ποσοστών ανακυκλώσεως για κάθε είδος υλικού συσκευασίας.

Τέλος, η προσφεύγουσα προβάλλει παράβαση της γενικής υποχρεώσεως επιμέλειας και παραβίαση της οδηγίας 94/62, καθόσον η Επιτροπή θεώρησε δεδομένα ορισμένα περιστατικά, όπως την καύση με ανάκτηση ενέργειας και τη διαθέσιμη ικανότητα ανακυκλώσεως, χωρίς να εξετάσει αν τούτο είναι δυνατό ή σύμφωνο με την οδηγία 94/62.

⁽¹⁾ Απόφαση της Επιτροπής με την οποία εγκρίθηκαν τα μέτρα που ανακοινώθηκαν από το Βέλγιο σύμφωνα με το άρθρο 6, παράγραφος 6, της οδηγίας 94/62/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου για τις συσκευασίες και τα απορρίμματα συσκευασίας (Κείμενο που παρουσιάζει ενδιαφέρον για τον ΕΟΧ) [Κοινοποιηθείσα υπό τον αριθμό Ε(2003) 361] (ΕΕ L 31, σ. 32).

⁽²⁾ Οδηγία του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 20ής Δεκεμβρίου 1994, για τις συσκευασίες και τα απορρίμματα συσκευασίας (ΕΕ L 365, σ. 10).

Προσφυγή της Festival Crociere S.p.A. κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 23 Απριλίου 2003

(Υπόθεση T-145/03)

(2003/C 146/80)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική)

Η Festival Crociere S.p.A., εκπροσωπούμενη από τον δικηγόρο καθηγητή Gian Michele Roberti, τον δικηγόρο Guido Bellitti και τη δικηγόρο Isabella Perego, άσκησε ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 23 Απριλίου 2003 προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση
- να καταδικάσει την καθής στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Με την παρούσα προσφυγή, η προσφεύγουσα εταιρία βάλλει κατά της αποφάσεως της Επιτροπής της 10ης Φεβρουαρίου 2003, περί εγκρίσεως, κατά το άρθρο 6, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού (ΕΟΚ) 4064/89, της συγκεντρώσεως Carnival Cruises/P&O Princess II.

Προς στήριξη των αιτημάτων της, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται:

- πρώτον, ότι η Επιτροπή δεν εκτίμησε ορθώς το νέο εταιρικό σχήμα που προκύπτει από τη συγκέντρωση και τις συνέπειές του στην οικονομία. Υπ' αυτό το πρίσμα, η Επιτροπή όφειλε να παρατηρήσει ότι αυτή καθ' αυτή η δομή της DLC ήταν ικανή να προσδώσει στην Carnival πλεονεκτική ανταγωνιστική θέση, και από άποψη οικονομικής ισχύος, άκρως σημαντική και δυνάμενη να της παράσχει δεσπόζουσα θέση στην αγορά, απaráμιλλη πλέον για τους άλλους ανταγωνιστές. Υπ' αυτό το πρίσμα, η απόφαση πάσχει όχι μόνο έλλειψη αιτιολογήσεως, αλλά και πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως, καθ' όσον η Επιτροπή παρέβλεψε ένα στοιχείο ουσιώδες για την ορθή αξιολόγηση της συγκεντρώσεως: στοιχείο που, αν είχε εξετασθεί προσηκόντως, θα αποτελούσε επαρκή λόγο για να απαγορεύσει η Επιτροπή τη συγκέντρωση ή, τουλάχιστον, να κινήσει εμπεριστατωμένη εξέταση κατά το άρθρο 6, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του κανονισμού·

- δεύτερον, η Επιτροπή δεν εκτίμησε ορθώς ορισμένες ειδικές οικονομικές συνθήκες που μνημονεύονται στην παράγραφο 11 της αποφάσεως και ιδίως: αν εξακολουθούν να υφίστανται ανταγωνιστές, αν υπάρχουν προοπτικές μεγέθυνσεως της αγοράς, αν η είσοδος στην αγορά συναντά σημαντικούς φραγμούς και αν υπάρχουν πραγματικές προοπτικές ανταγωνισμού προς τη δεσπόζουσα στην αγορά θέση της Carnival-P&O. Συναφώς, η Επιτροπή όχι μόνον δεν στήριξε τα συμπεράσματά της σε συγκροτημένη και αντικειμενική δικαιολόγηση, αλλά και παρέλειψε ν' αξιολογήσει την επίδραση που ασκούσε η νέα οικονομική δομή της συγκεντρώσεως με γνώμονα τους κύριους παράγοντες ανταγωνισμού, που είναι ουσιώδεις προς εκτίμηση της υπό κρίση περιπτώσεως. Αν η Επιτροπή είχε αναλύσει ορθώς την επίδραση αυτή, δεν θα έπρεπε να παραπέμψει απλώς άκριτα στην πρώτη απόφαση, αλλά να επανεξετάσει τις εκτιμήσεις που είχε διατυπώσει τότε και, επομένως, να κινήσει, τουλάχιστον, εμπεριστατωμένη εξέταση.

Προσφυγή της Nuova Agricast S.r.l. κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 6 Μαΐου 2003

(Υπόθεση T-151/03)

(2003/C 146/81)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική)

Η Nuova Agricast S.r.l., εκπροσωπούμενη από τον δικηγόρο Michele Arcangelo Calabrese, άσκησε ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 6 Μαΐου 2003 προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει τις προσβαλλόμενες πράξεις·
- να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Οι λόγοι και τα κύρια επιχειρήματα είναι παρόμοια με εκείνα που προβάλλονται στην υπόθεση T-139/03, Nuova Agricast S.r.l. κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (1).

Προβάλλεται ειδικότερα ότι η άρνηση πλήττει τα δικαιώματα άμυνας τα οποία η προσφεύγουσα θα μπορούσε να ασκήσει αφενός μεν έναντι της Ιταλικής Κυβερνήσεως (προσβάλλοντας το έγγραφο στο οποίο ζητεί πρόσβαση ενώπιον του αρμοδίου εθνικού δικαστηρίου), αφετέρου δε έναντι της Επιτροπής, εφόσον, μη γνωρίζοντας την πράξη στην οποία ζητεί πρόσβαση, δεν της είναι δυνατόν να επικαλεστεί ενδεχόμενα σφάλματα εκτιμήσεως διαπραχθέντα από την Επιτροπή, όταν αυτή έκρινε ότι καλώς προέβαλε την άρνηση.

(¹) Βλέπε σελίδα 43 της παρούσας Εφημερίδας.

Διαγραφή της υποθέσεως T-336/01 (¹)

(2003/C 146/82)

(Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική)

Με διάταξη της 19ης Μαρτίου 2003, ο πρόεδρος του τετάρτου τμήματος του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων αποφάσισε τη διαγραφή της υποθέσεως T-336/01, Eurocommerce A.I.S.B.L. κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

(¹) ΕΕ C 84 της 6.4.02.

III

(Πληροφορίες)

(2003/C 146/83)

Τελευταία δημοσίευση του Δικαστηρίου στην Επίσημη Εφημερίδα της Ευρωπαϊκής Ένωσης

EE C 135 της 7.6.2003

Ιστορικό των προηγούμενων δημοσιεύσεων

EE C 124 της 24.5.2003

EE C 112 της 10.5.2003

EE C 101 της 26.4.2003

EE C 83 της 5.4.2003

EE C 70 της 22.3.2003

EE C 55 της 8.3.2003

Τα κείμενα αυτά είναι διαθέσιμα σε:

EUR-Lex: <http://europa.eu.int/eur-lex>CELEX: <http://europa.eu.int/celex>